

Bản đồ va chạm Mỹ-Trung 2026

Một năm bị buộc ở Busan và không được tháo ở Bắc Kinh

Luật sư Kim Kyung-jin

AI Library · kimkj.com · 2026

Mục lục

1. Lời mở đầu Đại lễ đường Nhân dân tay trắng
2. Quyền bá chủ chính được chia ở đâu?
3. Chương 1 Giao dịch ở Busan
4. Chương 2 Hoãn thăm Trung Quốc, biến số của Iran
5. Chương 3 Bắc Kinh im lặng
6. Chương 4 Hạn chót ngày 10 tháng 11
7. Chương 5 Tòa án tối cao bẻ gãy thanh kiếm của nó
8. Chương 6 Trump nhật một thanh kiếm khác
9. Chương 7: Tàu dừng, phí trả chậm
10. Chương 8 H200, Mỹ mở cửa, Trung Quốc đóng cửa
11. Chương 9 Phản hồi của Huawei
12. Chương 10 Quy tắc 50%, vũ khí yên tĩnh nhất
13. Chương 11 Vị trí của Samsung và SK
14. Chương 12 0,1% rỗng
15. Chương 13 Cuộc phản công của Mỹ, Tài liệu MP
16. Chương 14 Hormuz và tình đoàn kết Trung-Nga
17. Chương 15 Thiết kế lại đồng đô la
18. Chương 16 Chương trình nghị sự mà Bắc Kinh né tránh
19. Chương 17 Biển Đông, Chín Đường
20. Chương 18: Vũ khí tiếp tục được bán
21. Chương 19 Sự sụt giảm 76% nói lên điều gì
22. Chương 20 Các quốc gia trong danh sách 25%
23. Chương 21 Ba tổn thất ở ngã ba đường - HBM, khoáng sản cốt lõi và thương mại
24. Phần kết một lần nữa, ngày 10 tháng 11 và ngày 24 tháng 9

Lời mở đầu Đại lễ đường Nhân dân tay trắng

Mặc dù đang là tháng 5 nhưng sương mù vẫn đọng thấp trên đường băng Anchorage. Sáng sớm ngày 14 tháng 5 năm 2026, Lực lượng Không quân Một hướng tới Bắc Kinh đã hạ cánh xuống Alaska để tiếp nhiên liệu. Khi đó, một chiếc máy bay thuê nhỏ theo sau, một người đàn ông mặc áo khoác da màu đen, quần jean nhảy lên bầy chỉ mang theo một chiếc ba lô. Đó là Jensen Huang của Nvidia.

Lực lượng Không quân Một là tên gọi dành cho chiếc máy bay riêng của Tổng thống Hoa Kỳ. Tổng thống đi đâu tự nó đã là một tín hiệu. Đây là lần đầu tiên sau khoảng 10 năm một nhà lãnh đạo Mỹ đặt chân lên đất Trung Quốc. Việc người lãnh đạo tự mình lên máy bay được hiểu là có nghĩa là ông ta sẽ kết luận điều gì đó ngay tại chỗ. Bắc Kinh cũng chấp nhận theo cách đó.

Cho đến ba ngày trước, tên anh vẫn chưa có trong danh sách du khách đến Trung Quốc. Trump gọi điện sau khi đọc tin tức trên Thái Bình Dương. Tham gia ngay bây giờ. Huang quay đầu máy bay. Bởi số phận của một loại chip AI đang bị đe dọa trong chuyến công tác này.

Hãy để tôi dành chút thời gian ở đây để chỉ ra Jensen Huang là ai và tại sao anh ấy lại quay đầu máy bay. NVIDIA là công ty sản xuất chất bán dẫn dùng để chạy trí tuệ nhân tạo. Dù là chatbot hay ô tô tự lái, trí tuệ nhân tạo ngày nay đều phải nhanh chóng thực hiện những phép tính khổng lồ và công ty này gần như độc quyền về chip xử lý những phép tính đó. Huang là CEO của công ty. Chính phủ Hoa Kỳ đã chặn xuất khẩu sang Trung Quốc để ngăn nước này mua những con chip tốt nhất. Lý do là nó có thể được sử dụng cho mục đích quân sự. Đối với Nvidia, một trong những thị trường lớn nhất thế giới đã bị đóng cửa hoàn toàn. Đây là lý do tại sao Huang đã đi đi lại lại giữa Washington và Bắc Kinh, yêu cầu tháo chốt. Đó là lý do tại sao anh ấy đã thay đổi hướng đi sau cuộc điện thoại từ Trump.

Những khuôn mặt của thủ đô nước Mỹ đã ngồi sẵn trên máy bay. Elon Musk, Tim Cook, David Solomon. Trump đã đưa họ đi cùng. Đã có cuộc bầu cử giữa kỳ vào tháng 11. Anh ấy cần một tấm vé, và điều tạo nên một tấm vé là công việc và một hợp đồng.

Bầu cử giữa kỳ là cuộc bầu cử quốc hội được tổ chức giữa nhiệm kỳ tổng thống. Thay vì bầu chức vụ tổng thống, toàn bộ Hạ viện và một phần Thượng viện mới được bầu. Nếu tổng thống thua cuộc bầu cử này, ông sẽ bị Quốc hội hạn chế trong phần còn lại của nhiệm kỳ. Vì vậy, đối với tổng thống đương nhiệm, cuộc bầu cử giữa kỳ là phép thử cho số phận các chính sách của ông. Đây là lý do Trump đưa các doanh nhân hàng đầu của Mỹ lên máy bay và đưa họ đến Bắc Kinh. Khi Trung Quốc mua sản phẩm của Mỹ và nhận được lời hứa xây dựng nhà máy ở Mỹ, đó là việc làm và phiếu bầu. Nó là cần thiết để có thể hiển thị kết quả của cuộc họp bằng con số.

Sáng hôm sau, Trump bước lên bậc thềm Đại lễ đường Nhân dân. Tám năm rưỡi đã trôi qua kể từ khi ông đi tham quan Tử Cấm Thành vào mùa thu năm 2017. Tập Cận Bình bước xuống cầu thang để chào đón ông. Hai người đàn ông có màu cà vạt khác nhau, một người mặc vest xanh và

người kia mặc vest xanh nước biển. Khi cánh cửa chớp trút xuống, tay chúng tôi nắm lấy nhau.

Đại lễ đường Nhân dân là một tòa nhà khổng lồ ở phía tây Quảng trường Thiên An Môn ở Bắc Kinh. Đây là nơi tổ chức Đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc, Quốc hội Trung Quốc và tổ chức các nghi lễ cấp quốc gia dành cho các nhà lãnh đạo nước ngoài. Sự uy nghi mà Trung Quốc muốn thể hiện với các vị khách của mình được thể hiện ở những bậc thang và những cây cột. Việc Tập Cận Bình đi xuống cầu thang để bị trúng đạn cũng đồng nghĩa với việc Bắc Kinh đã tính toán trước từng hình ảnh sẽ hiển thị trên màn hình.

Những bức ảnh thật hoàn hảo. Bên trong trống rỗng.

Cuộc họp kéo dài hơn hai giờ đồng hồ nhưng những lời Trump muốn nghe vẫn chưa bao giờ được thốt ra. Đó là một mức thuế. Một ngày sau cuộc gặp, anh đã thẳng thắn thừa nhận với các phóng viên. Họ cho biết họ thậm chí còn không thảo luận về việc gia hạn thỏa thuận đình chiến thuế quan với Tập Cận Bình. Lệnh ngừng bắn kéo dài một năm được ký ở Busan sẽ được giải quyết vào ngày 10/11. Khi nút thắt được thắt lại, không ai nhắc đến chủ đề nút thắt.

Hãy để tôi giải thích thuế quan là gì và lệnh ngừng bắn ở Busan là gì. Thuế quan là loại thuế được đánh khi hàng hóa được chuyển giao giữa các quốc gia. Nếu bạn tăng thuế, giá hàng hóa ở nước kia sẽ trở nên đắt hơn và việc bán chúng trở nên khó khăn hơn. Hoa Kỳ và Trung Quốc đã bất hòa trong nhiều năm, áp đặt mức thuế cao đối với hàng hóa của nhau. Khi tổn thất của cả hai bên ngày càng gia tăng, hai nước quyết định lùi lại một bước. Thỏa thuận đã đạt được tại hội nghị thượng đỉnh đầu tiên ở Busan vào ngày 30 tháng 10 năm 2025. Tại đó, hai bên đã đồng ý không tăng thuế thêm trong một năm. Đây là lệnh ngừng bắn kéo dài một năm ở Busan. Lệnh ngừng bắn không chấm dứt giao tranh mà là tạm dừng. Có thời hạn để dừng lại. Hạn chót là ngày 10 tháng 11 năm 2026. Cuộc họp ở Bắc Kinh kết thúc mà không ai đưa ra bất kỳ lời hứa nào về những gì sẽ xảy ra sau ngày hôm đó. Bản thân Trump tiết lộ rằng ông thậm chí còn chưa thảo luận về việc gia hạn.

Thay vào đó, hai nước đã dựng lên hai tấm biển mới. Ủy ban Thương mại và Ủy ban Đầu tư. Trung Quốc quyết định mua nông sản Mỹ trị giá 17 tỷ USD mỗi năm và đặt mua 200 máy bay Boeing. Những con số rất lớn. Những con số lớn đó chính xác là những gì Trump cần.

Boeing là nhà sản xuất máy bay hàng đầu của Mỹ và việc mua các sản phẩm nông nghiệp của hãng này có liên quan trực tiếp đến sinh kế của nông dân ở Trung Tây Hoa Kỳ. Cả hai đều là những vật phẩm có công việc rõ ràng. Thành lập một ủy ban có nghĩa là tạo ra một kênh cho các cuộc họp và thảo luận trong tương lai. Mặc dù chưa có gì được giải quyết ngay lập tức nhưng có điều cần thông báo. Đối với tổng thống trước cuộc bầu cử, thông báo này là một thành tựu.

Kết thúc cuộc họp, cả hai nước đều đưa ra thông báo riêng. Hai câu chuyện khác nhau nổi lên từ cùng một cuộc gặp gỡ. Thông báo của Mỹ đề cập đến đất hiếm. Trung Quốc đã quyết định giảm bớt tình trạng thiếu nguồn cung. Từ đất hiếm không được đề cập trong thông báo của Trung Quốc. Điều mà một bên gọi là thỏa thuận thì bên kia lại không viết ra.

Thông báo là văn bản được mỗi nước tóm tắt theo quan điểm của mình sau cuộc họp. Điều này khác với tuyên bố chung do hai nước có cùng một tiếng nói đưa ra. Việc thiếu một tuyên bố chung là dấu hiệu cho thấy hai nước chưa đủ đồng thuận để cùng nhau ký chung một bản án. Đất hiếm là chủ đề mà sự chênh lệch được bộc lộ rõ ràng nhất. Đất hiếm là một nhóm nguyên tố kim loại được sử dụng trong điện thoại thông minh, động cơ xe điện, máy phát điện gió và thậm chí cả vũ khí tiên tiến. Vì nó nằm rải rác trong lòng đất nên rất khó khai thác và tinh chế, và Trung Quốc thống trị thế giới trong quá trình tinh chế. Khi Trung Quốc thắt chặt xuất khẩu, các nhà máy, ngành công nghiệp quân sự của Mỹ ngay lập tức bị bóp nghẹt. Đây là lý do tại sao Hoa Kỳ viết đậm các nguyên tố đất hiếm trong thông báo của mình. Tuy nhiên, Trung Quốc, nước thực sự nắm giữ tài nguyên, đã không viết một dòng nào giống như vậy. Điều mà Hoa Kỳ gọi là một thỏa thuận, Trung Quốc không thừa nhận.

Còn thiếu một từ nữa. Đó là Đài Loan. Tại cuộc gặp, Tập Cận Bình cảnh báo không nên xem nhẹ vấn đề và cảnh báo rằng động chạm sai sẽ gây nguy hiểm cho mối quan hệ. Tuy nhiên, Đài Loan không xuất hiện trong thông báo ngắn do Mỹ đưa ra. Trên thực tế, từ nguy hiểm nhất đã bị bỏ qua một cách âm thầm.

Đài Loan là điểm dễ xảy ra xung đột nhất giữa Hoa Kỳ và Trung Quốc. Trung Quốc coi Đài Loan là một phần lãnh thổ của mình và khẳng định một ngày nào đó hòn đảo này sẽ được sáp nhập thành một. Mỹ đã đứng về phía Đài Loan từ lâu và bán vũ khí cho nước này. Việc Tập Cận Bình phát biểu tại cuộc gặp rằng nếu ông chạm nhằm Đài Loan sẽ gây nguy hiểm cho quan hệ, điều đó có nghĩa là Bắc Kinh coi vấn đề này nghiêm trọng hơn bất kỳ giao dịch nào khác. Điều đó có nghĩa là bạn đã mang theo chiếc ngòi nổ mạnh nhất. Tuy nhiên, từ này đã biến mất hoàn toàn khỏi thông báo của Mỹ. Bản thân việc không phải viết ra những vấn đề nóng bỏng nhất cũng là một lựa chọn. Cuộc họp là nơi để thương lượng, thậm chí về những điều không nên viết ra.

Vào ngày cuối cùng, Tập Cận Bình đưa Trump đến Vườn Trung Nam Hải. Đây là bức tường nơi lãnh đạo Trung Quốc đã làm việc và sinh sống từ năm 1949. Thông qua người phiên dịch, ông Tập Cận Bình kể về lịch sử của nơi đó và đề nghị gửi hạt giống hoa hồng. Kế hoạch là trồng nó ở sân Nhà Trắng. Trump đã trả lời. Đó chắc hẳn là bông hồng đẹp nhất mà bất cứ ai từng thấy.

Trung Nam Hải là một quận có hồ, vườn và tòa nhà chính phủ ngay cạnh Tử Cấm Thành ở Bắc Kinh. Kể từ khi Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa được thành lập vào năm 1949, giới lãnh đạo cao nhất của nước này đã làm việc và sống trong các bức tường của nước này. Đó là nơi mà ít người ngoài có thể đặt chân tới. Tập Cận Bình đưa Trump vào trong, đi dạo qua khu vườn và kể cho ông nghe câu chuyện của ông, đó là lòng hiếu khách tốt nhất mà ông có thể dành cho một vị khách. Đồng thời, nó cũng là nơi để thầm nhắc nhở những người sở hữu nơi này.

Hai người thống nhất sẽ gặp lại nhau ở Washington vào ngày 24/9. Không có vụ va chạm nào xảy ra. Không có gì lỏng lẻo cả. Thuế quan, đất hiếm, chất bán dẫn và Đài Loan vẫn giữ nguyên. Hai người khổng lồ chia tay nhau, mang theo một túi hạt giống hoa hồng.

Thật hợp lý khi cuộc hẹn tiếp theo của tôi được lên lịch vào tháng Chín. Nó diễn ra ngay trước cuộc bầu cử giữa kỳ vào tháng 11. Trump sau đó sẽ có thể mời Tập Cận Bình đến Hoa Kỳ và tổ chức một cuộc gặp thượng đỉnh khác. Không có sân khấu nào tốt hơn một hội nghị để ghi dấu ấn. Ngày tháng giải thích vì sao cả hai hứa sẽ gặp lại nhau dù ở Bắc Kinh chưa giải quyết được gì.

Tại sao tay tôi lại trống rỗng? Không, có thực sự là tay trắng không? Có người được thời gian, có người mất thời gian. Nếu một năm đó không phải là thời kỳ hòa bình mà là thời kỳ chuẩn bị cho cuộc xung đột tiếp theo thì Hàn Quốc đã làm gì trong thời gian đó? Tất cả các câu hỏi trong cuốn sách này đều bắt đầu từ hai bàn tay trắng.

Quyền bá chủ chính được chia ở đâu?

Vào mùa thu năm 1956, một tin tức còn đáng sợ hơn cả chiến tranh đã đến với Bộ Tài chính ở London. Đồng bảng Anh đang sụp đổ.

Vào tháng 7 năm đó, Ai Cập đã quốc hữu hóa kênh đào Suez. Kênh đào là con đường đưa dầu đến châu Âu. Anh và Pháp gửi quân đến tham gia cùng Israel. Về mặt quân sự, chúng ta đã thắng. Người Anh nắm quyền kiểm soát Vùng kênh đào.

Hãy để tôi dành một chút thời gian để giải thích Kênh đào Suez là gì. Đây là tuyến đường thủy nhân tạo nối liền Địa Trung Hải và Biển Đỏ. Đó là con đường ngắn nhất để châu Âu vận chuyển dầu từ Trung Đông và ai kiểm soát được tuyến đường đó sẽ kiểm soát được hơi thở của châu Âu. Đây là lý do tại sao nước Anh chạy với súng trong tay.

Nhưng Hoa Kỳ đã không đứng yên. Tổng thống Eisenhower cho biết ông sẽ không để Anh ra đi trừ khi nước này rút quân. Tuy nhiên, vũ khí không phải là vũ khí quân sự. Hoa Kỳ gây áp lực phải hạ giá đồng bảng bằng cách tung ra thị trường số lượng bảng Anh khổng lồ, đồng thời chặn các khoản vay khẩn cấp từ Quỹ Tiền tệ Quốc tế mà nước Anh đang trông cậy vào.

Hãy để tôi giải thích đồng bảng Anh và Quỹ Tiền tệ Quốc tế là gì. Đồng bảng Anh là tiền của Anh và là tiền tệ quốc tế được nhiều nước sử dụng trong thương mại vào thời điểm đó. Nếu giá trị đó sụp đổ, nước Anh sẽ cạn kiệt ngoại tệ để chi trả cho hàng nhập khẩu. Quỹ Tiền tệ Quốc tế cung cấp các khoản vay khẩn cấp cho các quốc gia đang cạn kiệt ngoại tệ. Khi Hoa Kỳ phong tỏa cả hai cùng một lúc, nước Anh có nguy cơ cạn kiệt ngoại hối trong vòng vài ngày.

Tôi đã giành được súng, nhưng tôi đã mất tiền. Nước Anh tập hợp một đội quân. Ngày hôm đó không phải con kênh sụp đổ mà là đế chế. Một đất nước đã cai trị suốt một thế kỷ đã rút lui mà không bắn thêm một phát súng nào nữa. Bởi vì ngay lúc đó anh ấy biết rằng tiền của anh ấy không còn là tiền của thế giới nữa.

Người ta thường cho rằng quyền bá chủ được quyết định bởi chiến tranh. Tuy nhiên, vào thế kỷ 20, quyền bá chủ đã truyền từ Anh sang Mỹ, không phải trên chiến trường mà về tỷ giá hối đoái và các nhà máy. Ai kiếm được nhiều tiền hơn và in tiền cho nhiều quốc gia hơn để chi tiêu sẽ thắng. Suez là cảnh tượng ngay lập tức cho thấy sự thật đó.

Vì vậy quyền bá chủ không bị chia cắt ở một nơi. Nó được nghiền thành bốn lớp.

Đầu tiên là sản xuất. Vấn đề là ai làm được nhiều hơn và rẻ hơn. Nước Anh thế kỷ 19 đã như thế, và nước Mỹ thế kỷ 20 cũng vậy. Bây giờ là Trung Quốc. Trung Quốc đã trở thành công xưởng của thế giới và vượt xa Mỹ về năng lực đóng tàu.

Thứ hai là công nghệ. Vấn đề là ai nắm giữ công nghệ cốt lõi mà mọi người đều dựa vào. Điều này áp dụng cho chất bán dẫn và khả năng tinh chế các nguyên tố đất hiếm. Bên kiểm soát được đường đi có thể chặn đứng nhà máy của đối phương.

Thứ ba là tài chính. Đó là về loại tiền tệ của quốc gia nào được thế giới sử dụng để giao dịch. Đây chính xác là nơi nước Anh sụp đổ vào năm 1956. Ngay cả bây giờ, hầu hết số tiền thu được từ thương mại trên thế giới đều được trao đổi bằng đô la. Hoa Kỳ, quốc gia nắm giữ đồng đô la, cũng có được một loại vũ khí gọi là lệnh trừng phạt.

Thứ tư là quân sự. Nhưng quân sự ở đây không phải là một cuộc chiến toàn diện. Đó là về người bảo vệ tuyến đường biển. Câu hỏi đặt ra là hạm đội của ai kiểm soát các vùng biển mà dầu, chất bán dẫn và ngũ cốc đi qua. Nó được gọi là quyền kiểm soát trên biển.

Cuộc xung đột vào năm 2026 mà cuốn sách này đề cập đang xảy ra cùng một lúc ở cả bốn cấp độ. Có một sự khác biệt. Vào thế kỷ 19, súng hải quân đứng trước, nhưng giờ đây thuế quan, chất bán dẫn và đất hiếm đứng trước. Đây là lý do tại sao thứ mà hai nhà lãnh đạo trao đổi tại hội nghị thượng đỉnh ở Busan và Bắc Kinh không phải là súng mà là chip, kim loại và thuế. Điều này là do bây giờ bạn có thể dùng nhà máy của đối thủ mà không cần bắn súng.

Cuốn sách này đi theo từng sợi dây một. Bắt đầu từ cuộc gặp hai nhà lãnh đạo bắt tay nhưng không thể tháo nút, chuyển sang thanh gươm thuế quan của Mỹ, thanh bán dẫn, đòn trả đũa tài nguyên và năng lượng, ngòi nổ gọi là Đài Loan và vùng biển bên cạnh, và vị thế của Hàn Quốc bị mắc kẹt ở giữa. Nhiệm vụ là vẽ bản đồ nơi bốn cấp độ va chạm nhau.

Năm 1956, nước Anh không biết rằng đã đến lượt mình. Bởi vì họ đang bảo vệ con kênh nên họ không biết rằng đế chế sẽ kết thúc. Quyền bá chủ được phân chia ở đâu, các bên liên quan luôn là người biết cuối cùng. Vậy ai sẽ đứng đó vào năm 2026? Và Hàn Quốc đứng cạnh đó nhìn thấy gì?

Phần 1 Hai cái bắt tay, một nút thắt chưa được thắt

Chương 1 Giao dịch ở Busan

Vào ngày 9 tháng 10 năm 2025, Bắc Kinh đã rút dao đầu tiên. Bộ Thương mại Trung Quốc đã ban hành Thông báo số 61. Quy định là ngay cả các sản phẩm được sản xuất bên ngoài Trung Quốc cũng chỉ được bán khi có sự cho phép của Bắc Kinh nếu chúng chỉ chứa 0,1% nguyên tố đất hiếm của Trung Quốc. Người ta tuyên bố rằng, về nguyên tắc, hàng hóa dành cho mục đích quân sự không được phép. Trong số các nhà máy trên thế giới, có rất ít sản phẩm chính xác được sản xuất tại Trung Quốc không chứa dù chỉ một hạt nguyên tố đất hiếm. Chỉ với một tờ giấy, Bắc Kinh đã đặt tay vào nút vận chuyển tại một nhà máy cách đó nửa vòng trái đất.

Đầu tiên chúng ta phải giải thích thuật ngữ đất hiếm. Trái ngược với tên gọi của chúng, các nguyên tố đất hiếm không hiếm trong lòng đất. Vấn đề là chỉ chọn đất được khai thác để có thể sử dụng. Trung Quốc sở hữu gần như toàn bộ công nghệ và cơ sở chế biến. Động cơ ô tô điện, máy phát điện gió, thiết bị dẫn đường tên lửa và nam châm dùng trong máy bay chiến đấu đều đến từ đây. Điều đáng sợ ở Thông báo số 61 là quy định về lượng vết. 0,1 phần trăm. Điều này có nghĩa là ngay cả khi chỉ một phần nghìn giá trị của sản phẩm cuối cùng có chứa nguyên tố đất hiếm từ Trung Quốc thì sản phẩm đó chỉ có thể được xuất khẩu khi có giấy phép từ Bắc Kinh. Hơn nữa, quy tắc này áp dụng cho các sản phẩm do các công ty nước ngoài sản xuất bên ngoài lãnh thổ Trung Quốc. Thông thường một quốc gia chỉ kiểm soát các giao dịch trong lãnh thổ của mình, nhưng Bắc Kinh cũng đã ràng buộc các giao dịch xảy ra bên trong các quốc gia khác. Đây được gọi là hệ thống cấp phép xuất khẩu ngoài lãnh thổ hay nói một cách khó hiểu là quyền tài phán ngoài lãnh thổ. Trung Quốc đang quay lại chiến thuật tương tự mà Hoa Kỳ đã sử dụng trong một thời gian dài.

Tại sao lại phải là ngày đó? Hàn Quốc là quốc gia phụ thuộc 80% lượng đất hiếm nhập khẩu vào Trung Quốc. Các công ty Hàn Quốc sản xuất bộ nhớ băng thông cao, hay gọi tắt là HBM, cốt lõi của chất bán dẫn trí tuệ nhân tạo, cũng nằm trong tay họ. HBM là bộ nhớ có nhiều chip nhớ xếp chồng lên nhau để tạo đường dẫn rộng cho dữ liệu đi qua. Nó là bộ phận tương tự như động mạch dày ở người, cho phép dữ liệu lưu chuyển mà không bị tắc nghẽn trong tính toán trí tuệ nhân tạo. Các nguyên tố đất hiếm có liên quan đến quá trình chính xác đó. Nếu Thông báo số 61 vẫn còn tồn tại, một tình huống có thể xảy ra là các công ty Hàn Quốc sẽ phải hỏi Bắc Kinh trước khi cung cấp HBM cho mạng lưới quốc phòng Hoa Kỳ.

Trump chấp nhận nó với trọng lượng tương đương. Bắt đầu từ ngày 1 tháng 11, mức thuế bổ sung 100% đối với các sản phẩm của Trung Quốc. Thuế suất thực tế, trung bình là 55%, sắp tăng lên 155%. Thậm chí còn có những lời đe dọa thắt chặt xuất khẩu phần mềm và linh kiện máy bay, thậm chí còn có ý định hủy cuộc gặp với Tập Cận Bình. Thị trường sụp đổ đầu tiên. Trên thị trường chứng khoán New York, vốn hóa thị trường của American Big Tech đã biến mất trị giá 1.100 nghìn tỷ won trong một ngày. Với việc hai nước cùng lúc nắm giữ những điểm chính của nhau, lịch chỉ còn ngày họp.

Hãy để tôi chỉ ra mức thuế 100 phần trăm là gì. Thuế quan là thuế đánh vào hàng hoá nhập khẩu. Nếu áp dụng thuế 100%, một mặt hàng trị giá 100 won sẽ trở thành 200 won. Thậm chí trước đó, Mỹ đã áp dụng nhiều mức thuế đối với các sản phẩm của Trung Quốc, trung bình khoảng 55%. Điều này có nghĩa là thêm 100% vào nó, tức là thêm tới 155%. Trên thực tế, đó là thông báo rằng các sản phẩm của Trung Quốc sẽ bị đẩy ra khỏi thị trường Mỹ. Trump gọi hành động sử dụng đất hiếm của Trung Quốc là "hành động bất thể giới làm con tin". Điều tương tự cũng có thể xảy ra với Trung Quốc liên quan đến thuế quan của Mỹ. Trông như thể hai gã khổng lồ đang đặt tay lên cổ nhau và nhìn chăm chăm vào nhau xem ai sẽ tiếp thêm sức mạnh trước.

Busan mở ra ở rìa vách đá đó.

Ngày 30/10, Trump và Tập Cận Bình ngồi đối diện nhau. Đã sáu năm kể từ khi cả hai gặp mặt trực tiếp tại Osaka vào năm 2019. Nó được tổ chức nhân dịp Hội nghị thượng đỉnh Hợp tác kinh tế châu Á-Thái Bình Dương, hay APEC, được tổ chức tại Kyungju. Cuộc họp kết thúc sau 100 phút. Trump, người rời khỏi phòng, nói rằng ông ấy "tuyệt vời". Họ nói rằng số điểm tuyệt đối là 10, nhưng đó là một hội nghị 12 điểm.

Cơ sở của thỏa thuận là một cuộc trao đổi. Hoa Kỳ đã giảm thuế fentanyl từ 20% xuống 10%. Mức thuế này bắt đầu ở mức 10% vào tháng 2 năm đó và tăng lên 20% vào tháng 3. Fentanyl là một loại ma túy tổng hợp giết chết hàng chục nghìn người mỗi năm ở Hoa Kỳ. Vì nguyên liệu thô đến từ Trung Quốc nên Trump đã áp thuế đối với tất cả các sản phẩm của Trung Quốc, gọi đó là "thuế fentanyl". Thuế quan được sử dụng làm đòn bẩy để gây áp lực trấn áp ma túy. Nguồn gốc pháp lý của các mức thuế này là Đạo luật Quyền lực Kinh tế Khẩn cấp Quốc gia, hay IEEPA cho từ viết tắt bằng tiếng Anh. Đây là luật cho phép tổng thống thực hiện các biện pháp kinh tế mà không cần thông qua Quốc hội nếu ông tuyên bố rằng một mối đe dọa đặc biệt đang rình rập đất nước. Trump đã khiến cuộc khủng hoảng ma túy trở nên khẩn cấp. Khi đi qua Busan, Trump đã ký sắc lệnh hành pháp vào ngày 4/11 và việc cắt giảm có hiệu lực vào lúc 01:01 ngày 10/11.

Đáp lại, Trung Quốc quyết định tiếp tục mua đậu nành từ Mỹ. 12 triệu tấn trong hai tháng còn lại của năm và 25 triệu tấn mỗi năm trong ba năm tiếp theo. Bạn có thể thắc mắc tại sao Kong lại được đưa đến bàn đàm phán. Những cánh đồng đậu nành rộng lớn vùng Trung Tây nước Mỹ là mảnh đất của những người nông dân ủng hộ Trump. Khi chiến tranh thương mại nổ ra, Trung Quốc đã cắt giảm nhập khẩu đậu nành của Mỹ và xuất khẩu đậu nành của Mỹ sang Trung Quốc bị cắt giảm một nửa. Chỗ trống đã được lấp đầy bởi Brazil và Argentina. Nông dân biết rằng một khi đối tác kinh doanh chuyển đến một quốc gia khác, họ sẽ không dễ dàng quay trở lại. Điều này diễn ra sau khi chính phủ Hoa Kỳ dành riêng 10 đến 14 tỷ USD để hỗ trợ trực tiếp cho nông dân của mình. Bằng tiền Hàn Quốc thì ít nhất là 14 nghìn tỷ won và lên tới 20 nghìn tỷ won. Có vẻ như số tiền thu được từ thuế quan đang được đổ lại để xoa dịu nông dân.

Sự đánh đổi nặng nề nhất là giữa tài nguyên và công nghệ. Trung Quốc quyết định đưa ra Thông báo công khai số 61, được soạn thảo ba ngày trước, trong một năm. Hoa Kỳ cũng tra kiểm vào vở. Quy tắc công ty con 50% tự động đưa các công ty con của các công ty vào danh sách thực thể

dưới sự kiểm soát và phí cảng sắp được tính đối với các tàu Trung Quốc. Cả hai đều dừng lại trong một năm. Các biện pháp kiểm soát đất hiếm và chất bán dẫn được trao đổi tương đương trên cùng một bảng. Sau cuộc gặp, Trump khoe: “Vấn đề đất hiếm đều đã được giải quyết”.

Chúng ta cũng hãy giải thích thanh kiểm mà Hoa Kỳ đã sử dụng. Danh sách thực thể là danh sách thương mại bị hạn chế do Bộ Thương mại Hoa Kỳ duy trì. Các công ty được liệt kê ở đây không thể bán sản phẩm có chứa công nghệ Mỹ. Các công ty bán dẫn Trung Quốc như Huawei và SMIC đều nằm trong danh sách này. Tuy nhiên, nếu một công ty trong danh sách có công ty con hoặc công ty giấy có tên khác, công ty đó có thể trốn thoát bằng cửa phụ. Để bịt lỗ hổng đó, Hoa Kỳ đã tạo ra một quy tắc phụ mới 50%. Quy tắc này nêu rõ rằng nếu một công ty trong danh sách có hơn một nửa số cổ phần thì công ty đó sẽ tự động chịu sự kiểm soát tương tự ngay cả khi tên của nó khác. Tại Busan, Hoa Kỳ đã đình chỉ việc thực thi quy định này trong một năm. Điều này có nghĩa là một cánh cửa phụ đã được mở trong một năm cho Huawei hoặc SMIC nhập khẩu thiết bị tiên tiến thông qua các chi nhánh trá hình. Phí cảng là một vũ khí khác. Động thái của Đại diện Thương mại Hoa Kỳ là áp đặt các khoản phí đặc biệt khi tàu Trung Quốc vào cảng Hoa Kỳ trong nỗ lực kiểm tra sự thống trị của Trung Quốc trong ngành đóng tàu. Nó dựa trên Điều 301 của Đạo luật Thương mại. Mục 301 là thanh kiếm của luật thương mại cho phép Hoa Kỳ trả đũa các hoạt động thương mại không công bằng của nước ngoài. Điều này cũng đã đi vào vỏ bọc một năm.

Tất cả đều được gói gọn ở đây. Tuy nhiên, sự ràng buộc không được cời trói mà đã dừng lại.

Hai nước trình bày những câu chuyện khác nhau về cùng một cuộc gặp. Nhà Trắng gọi thỏa hiệp là một "chiến thắng to lớn" trong một tờ thông tin. Trong thông báo của Bộ Ngoại giao Trung Quốc, không có một lời nào về lệnh cấm đất hiếm hay giảm thuế fentanyl mà Hoa Kỳ khoe khoang. Tại cuộc gặp, ông Tập Cận Bình đã ví nền kinh tế Trung Quốc là “một đại dương có quy mô khổng lồ và có khả năng phục hồi”. Tôi nghe nói từ quý 1 đến quý 3 năm nay, tốc độ tăng trưởng là 5,2% bất chấp những khó khăn bên trong và bên ngoài. Điều mà một bên gọi là chiến thắng thì bên kia không viết ra. Truyền thông nhà nước Trung Quốc phản ứng bằng cách nói rằng Mỹ có 3.000 danh sách đen kiểm soát xuất khẩu, nhưng Trung Quốc chỉ có 900, và những lời chỉ trích về đất hiếm là tiêu chuẩn kép của Mỹ.

Những gì bị trì hoãn lại càng nặng nề hơn. Đài Loan đã làm điều đó. Tập Cận Bình nhìn thẳng vào mắt Trump và nói rằng độc lập của Đài Loan và hòa bình ở eo biển Đài Loan không thể trộn lẫn như nước và lửa. Ông cho rằng nếu xử lý không đúng sẽ xung đột, đánh nhau. Tuy nhiên, từ Đài Loan không được tìm thấy trong thông báo dài 174 từ do Mỹ đưa ra. Thông báo là một thông báo ngắn gọn tóm tắt những gì hai nước đã thảo luận sau cuộc gặp. Bài báo ngắn của Mỹ chỉ nói về kinh tế và bỏ qua Đài Loan. Trong khi đó, Hoa Kỳ đã phê duyệt việc bán vũ khí trị giá 11 tỷ USD cho Đài Loan và 14 tỷ USD vẫn còn trên bàn đàm phán. Bằng tiền Hàn Quốc, khoảng 15 nghìn tỷ won và 19 nghìn tỷ won. Những lời hòa bình được trao đổi tại hội trường và những tờ vũ khí chất đống trên bàn được chơi riêng.

Chất bán dẫn cũng không được giải quyết. Dù Mỹ đã mở cửa cho phép mỗi công ty mua tới 75.000 chiếc Nvidia H200 nhưng Trung Quốc lại không bước vào qua cánh cửa đó. H200 là chip tiên tiến dùng để tính toán trí tuệ nhân tạo do NVIDIA sản xuất. Để huấn luyện một mô hình ngôn ngữ lớn, cần có hàng chục nghìn con chip này. Hoa Kỳ đã mở đường cho các công ty Trung Quốc như Alibaba và Tencent bằng cách nói rằng họ sẽ chặn con chip mạnh nhất nhưng có điều kiện bán H200 thấp hơn một bậc. Nhưng Trung Quốc đã từ chối con đường đó. Đó là một lựa chọn để phát triển hệ sinh thái của riêng mình xung quanh chip Ascend của Huawei thay vì bị ràng buộc bởi chip Mỹ. Chương trình nghị sự về chip đã bị gác lại như một cái vỏ trống rỗng, chỉ để lại lời hứa về một “cuộc đối thoại về an toàn trí tuệ nhân tạo” không ràng buộc.

Tất cả các lệnh cấm này đều có cùng ngày hết hạn. Ngày 10 tháng 11 năm 2026. Thuế fentanyl, Đất hiếm 61, quy định 50%, phí cảng và lệnh cấm áp dụng mức thuế trả đũa 24%, tất cả đều được áp dụng cho ngày đó. Thỏa thuận Busan không phải là một hiệp ước hòa bình. Đó là một hiệp định đình chiến kéo dài một năm, trong đó năm vũ khí được ký kết vào cùng một ngày. Lệnh ngừng bắn không có nghĩa là chiến tranh đã kết thúc. Đó là lời hứa đặt súng xuống trong chốc lát nhưng bạn có thể nhặt lại bất cứ lúc nào. Tôi đã đặt báo thức tương tự vào năm chiếc đồng hồ.

Ngoài ra còn có hành lý còn lại chưa được hoãn lại. Mức thuế đối ứng 25% áp đặt lên Hàn Quốc và mức thuế phổ thông 10% chưa được dỡ bỏ ở Busan. Chuỗi cung ứng đất hiếm cũng chỉ bị dừng lại trong một năm và trong khi đó, Hoa Kỳ đã đầu tư 1 tỷ USD từ ngân sách Bộ Quốc phòng vào MP Materials, công ty đất hiếm lớn nhất nước, trở thành cổ đông lớn nhất. Công việc cắt đứt nguồn tài nguyên phụ thuộc vào Trung Quốc thực chất được đẩy nhanh trong thời gian ngừng bắn.

Trump cho biết ngay tại chỗ rằng ông sẽ đến thăm Bắc Kinh vào đầu năm tới. Mọi người đều mong đợi chuyến thăm sẽ tháo gỡ nút thắt. Những người thắt nút cũng dành một chỗ để cởi nút. Nhưng có một điều không ai hỏi. Một năm sau, khi năm chiếc đồng hồ này đổ chuông cùng một lúc, ai sẽ buông tay trước?

Chương 2 Hoãn thăm Trung Quốc, biến số của Iran

Sáng sớm ngày 28/2/2026, máy bay chiến đấu của Mỹ và Israel đã tiến vào không phận Iran. Nó tấn công các cơ sở hạt nhân và căn cứ tên lửa, và khi kết thúc chiến dịch, Lãnh đạo tối cao Iran Ayatollah Ali Khamenei đã bị giết. Nhà Trắng nghĩ rằng nó sẽ kết thúc sau vài tuần nữa. Thay vì đối đầu trực diện, Iran đã chặn nó ở nơi khác. Đó là eo biển Hormuz.

Cuộc chiến này không phải tự nhiên từ trên trời rơi xuống. Chính quyền Trump đã cố gắng giành quyền kiểm soát chuỗi dầu mỏ ở Trung Đông ngay sau khi nhậm chức. Đầu tiên, thanh kiểm trừng phạt được áp dụng đối với dầu thô của Nga, và vài tháng sau, thanh kiểm tương tự cũng được áp dụng đối với dầu thô của Iran. Ý tưởng là thu hẹp các tuyến xuất khẩu cho các nước sản xuất dầu, tác động đến giá cả và sử dụng sự biến động đó làm đòn bẩy cho các cuộc đàm phán. Cuối bức tranh là vụ đánh bom tháng Hai. Tính toán rằng một chính phủ có thể bị lật đổ trong vài ngày là sai lầm. Không phải chế độ sụp đổ mà là những tính toán của nó.

Hãy để tôi bắt đầu bằng cách cho bạn biết tại sao Hormuz lại là một nơi đáng sợ như vậy. Vịnh Ba Tư là một vùng biển giống như chiếc bình, bên trong rộng và bên ngoài hẹp. Cái cổ hẹp đó là Hormuz. Tuyến đường thủy này, rộng khoảng 20 dặm (33 km) ở điểm hẹp nhất, vận chuyển một phần năm thùng dầu của thế giới. Dầu do Ả Rập Saudi, Iraq, Kuwait và Qatar khai thác đều đi ra thế giới thông qua tuyến đường thủy duy nhất này. Có một vài cách khác. Vì vậy, nếu ấn vào cổ này, ngay cả biến số cây xăng ở xứ xa cũng sẽ lung lay.

Khi Lực lượng Vệ binh Cách mạng Iran triển khai tàu cao tốc, máy bay không người lái và mìn, phí bảo hiểm tăng vọt và các tàu chở dầu phải hạ cánh. Lý do chúng ta dừng ở đây rất quan trọng. Không phải vì tàu chìm. Nếu muốn đưa tàu vào vùng biển nguy hiểm, bạn cần phải mua bảo hiểm, nhưng nếu phí bảo hiểm tăng quá cao đến mức không thể chi trả thì chủ tàu chỉ cần dừng tàu. Đây là một cách để đóng một tuyến đường thủy mà không cần bắn một phát súng nào. Đây là một chiến thuật bất đối xứng được bên yếu sử dụng để chống lại bên mạnh. Những con tàu xếp hàng neo đậu bên ngoài Vịnh Ba Tư. Khi dầu ngừng chảy, biến số ở cây xăng Mỹ dịch chuyển trước.

Trump đã có nơi nào đó để đi vào mùa xuân. Đó là Bắc Kinh. Chuyển thăm hứa hẹn tới Busan ban đầu được lên kế hoạch vào tháng Tư. Hãy để tôi giải thích ngắn gọn Busan là gì. Cho đến thời điểm đó, hai nước đã đến bờ vực trao đổi thuế quan và đất hiếm. Khi Trung Quốc hạn chế xuất khẩu khoáng sản đất hiếm, khoáng sản thiết yếu cho các ngành công nghệ cao, dây chuyền sản xuất tại các nhà máy của Mỹ đã bị đình trệ. Cuối tháng 10 năm 2025 tại Busan, hai nhà lãnh đạo đã đồng ý tạm thời tra kiểm vào vỏ. Trung Quốc đã trì hoãn việc thực hiện đầy đủ các biện pháp kiểm soát đất hiếm, còn Mỹ thì hạ thuế và đình chỉ một số biện pháp trong một năm. Đó là một thỏa thuận đình chiến kéo dài một năm. Thời hạn đó kết thúc vào ngày 10 tháng 11 năm 2026. Trump dự định dồn Tập Cận Bình vào Bắc Kinh vào mùa xuân trước khi đạt đến thời hạn đó. Tôi đang trên đường giải quyết các vấn đề thuế quan, đất hiếm và chất bán dẫn.

Tuy nhiên, Iran đã xóa bỏ lịch trình đó. Chiến tranh đã hút hết oxy. Khi một cuộc khủng hoảng trở nên quá lớn, tất cả các chương trình nghị sự khác sẽ bị lùi lại. Bởi vì chúng ta quá bận tâm đến cuộc khủng hoảng đó nên cuối cùng chúng ta đã trì hoãn các cuộc đàm phán mà chúng ta thực sự đang chuẩn bị. Ngay cả các nhà lãnh đạo Liên minh châu Âu cũng hoãn cuộc gặp đã định với Trung Quốc và đổ xô tới Trung Đông. Chuyến thăm Trung Quốc bị lùi lại một tháng rồi lại thêm một tháng nữa.

Đó không chỉ là ngày bị đẩy lùi. Toàn bộ trọng tâm của cuộc họp đã thay đổi.

Nếu chúng ta không thể kiểm soát được giá xăng thì chúng ta đã không thể tổ chức cuộc bầu cử giữa kỳ vào tháng 11. Bầu cử giữa kỳ là cuộc bầu cử quốc hội được tổ chức trong nhiệm kỳ tổng thống. Khi giá xăng tăng, người tức giận đầu tiên chính là cử tri. Đây là lý do tại sao Nhà Trắng bị ám ảnh bởi Hormuz. Để kiểm soát giá dầu, Hormuz phải được mở, và để mở Hormuz, Iran phải chuyển động. Tuy nhiên, bàn tay có thể lay chuyển Iran lại không nằm ở Washington. Tôi đã ở Bắc Kinh.

Trung Quốc từ lâu đã là khách hàng lớn nhất của dầu thô Iran. Vì các lệnh trừng phạt của Mỹ đã chặn các kênh phân phối thông thường đối với dầu của Iran nên Iran không có nơi nào để bán dầu của mình. Phần lớn lượng dầu đó chảy sang Trung Quốc. Phần lớn lượng dầu Iran không còn nơi nào để đi do lệnh trừng phạt đã chảy vào các nhà máy lọc dầu của tỉnh Sơn Đông bằng cách vận chuyển hàng hóa giữa các tàu trên biển và giá được trả bằng nhân dân tệ. Sở dĩ di chuyển hàng hóa trên biển là để tránh bị theo dõi. Nó che khuất dấu vết của cổng được tải từ đâu. Lý do giá được trả bằng nhân dân tệ là để tránh mạng lưới giám sát tài chính của Hoa Kỳ đi qua đồng đô la. Theo cách này, quốc gia tài trợ cho cuộc chiến của Iran là Trung Quốc. Nếu truy ngược lại nguồn tiền mà Iran dùng để phóng tên lửa và phóng tàu cao tốc thì cuối cùng là nhà máy lọc dầu của Trung Quốc.

Vì vậy, Trump đã kêu gọi các đồng minh và Bắc Kinh cử tàu chiến cùng nhau mở eo biển. Trung Quốc đã từ chối yêu cầu đó. Nó ngắn gọn và rõ ràng.

Tại thời điểm này, bản chất của chuyển công tác đã bị đảo lộn. Người đến gây áp lực với Tập Cận Bình đã biến thành người cần sự giúp đỡ của Tập Cận Bình. Tuy nhiên, Trump đã không thúc đẩy Trung Quốc vượt qua Hormuz. Trước mặt các phóng viên, anh lùi lại một bước. Ông cho biết Trung Quốc có thể giúp đỡ hoặc không. Những gì được cho là áp lực nghe có vẻ giống như một sự nhượng bộ. Trên thực tế, họ đã cho Tập Cận Bình vượt qua. Thuật ngữ “vượt qua” có nghĩa là sự từ bỏ bất thành văn rằng tôi sẽ không theo đuổi bạn trong vấn đề này. Bên không bị chất vấn không phải hứa hẹn điều gì.

Câu trả lời cũng im lặng như vậy. Trung Quốc không gây áp lực lên Iran bằng miệng của mình. Không có lời hứa nào được xác nhận công khai. Im lặng là đòn bẩy. Khi người kiếm lời không thể nhìn thấy thứ họ đang cầm trên tay, người kia càng trở nên lo lắng hơn. Đứng trước cánh cửa có thể mở hoặc đóng, Bắc Kinh không thêm ra tay.

Một cựu nhà phân tích tình báo tại Brookings cho biết có hai vết dầu loang trong quan hệ Mỹ-Trung trước hội nghị thượng đỉnh tháng 9 ở Washington. Giống như vết dầu loang trên sàn, vết dầu loang báo hiệu khu vực nguy hiểm mà bạn có thể trượt và va chạm bất cứ lúc nào. Một trong số đó là Iran. Việc Trump nhận định Trung Quốc không hỗ trợ đủ là lời cảnh báo rằng ngay cả một sự hiểu lầm nhỏ cũng có thể đẩy hai nước vào xung đột bạo lực.

Vào tháng 5, Trump lên máy bay tới Bắc Kinh. Chiến tranh vẫn chưa kết thúc và Hormuz vẫn chưa khép kín. Anh ấy không tham gia với tư cách là người chiến thắng. Tôi đi với tư cách là khách. Một biến số, Iran, đã đặt lại bàn đàm phán trước khi bất kỳ ai có thể ngồi xuống. Nút thắt tôi định chôn vào mùa xuân đã theo tôi đến tận ngưỡng cửa mùa hè.

Chương 3 Bắc Kinh im lặng

Vào cuối cuộc họp, một mảnh giấy thường được phát. Một câu mà hai nước cùng đọc và cùng ký kết. Nó được gọi là một tuyên bố chung. Tuyên bố chung là bằng chứng cho thấy hai nước viết những lời giống nhau ở cùng một nơi. Hai bên cùng nộp bản thỏa thuận và những gì đã hứa trong một văn bản cùng một lúc. Vì vậy, việc ra tuyên bố chung có nghĩa là hai nước đã có tiếng nói chung, ít nhất là trên một tờ giấy. Tờ báo đã không xuất hiện ở Bắc Kinh vào ngày 15 tháng 5. Thay vào đó, hai nước ban hành văn bản riêng. Trong cùng hai ngày, Washington và Bắc Kinh đã viết những câu chuyện khác nhau.

Mảnh giấy mỗi người nộp riêng được gọi là thông báo trong ngoại giao. Trong tiếng Anh, nó là chi out. Vào cuối cuộc họp, chính phủ mỗi quốc gia sẽ đưa ra một thông báo ngắn gọn để thông báo cho công dân của mình rằng "Chúng tôi đã nói về vấn đề này". Khi hai nước có quan hệ tốt thì nội dung hai thông báo gần như trùng lặp. Khi có sự khác biệt thì nội dung viết trong cùng một cuộc họp cũng khác nhau. Điều này là do những gì được viết ra và những gì bị bỏ đi đều thể hiện rõ ràng những gì đất nước coi là quan trọng. Hai thông báo được đưa ra từ Bắc Kinh có nhiều điểm khác biệt hơn là trùng lặp.

Cuộc họp ở Bắc Kinh này là hội nghị thượng đỉnh thứ hai được tổ chức tại Đại lễ đường Nhân dân vào ngày 14 và 15 tháng 5 năm 2026. Đã khoảng 10 năm kể từ khi một nhà lãnh đạo Mỹ đặt chân lên đất Trung Quốc. Cuộc gặp đầu tiên được tổ chức tại Busan, nửa năm trước đó, vào tháng 10 năm 2025. Tại Busan, hai nước đã ký thỏa thuận ngừng bắn kéo dài một năm và thời hạn cho thỏa thuận ngừng bắn đó đã đến gần vào ngày 10 tháng 11 năm 2026. Vì vậy, thế giới hồi hộp chờ đợi xem Bắc Kinh sẽ nói gì.

Bài báo do Hoa Kỳ sản xuất có 174 từ. Nó ngắn và khô khan, giống như một báo cáo thu nhập hàng quý. 174 từ còn ít hơn một bài báo. Kết quả cuộc gặp giữa lãnh đạo hai nước lần đầu tiên sau khoảng 10 năm mỏng manh đến mức vô ích. Bản thân độ mỏng đã là một dấu hiệu. Hoặc là không có gì nhiều để viết, hoặc tôi chỉ chọn lọc và viết những gì mình muốn viết. Máy bay Boeing, đậu nành, thịt bò, hai khoản hoa hồng mới. Trump đã chuẩn bị nhiều thứ để khoe với cử tri vào tháng 11. Giấy do Trung Quốc cung cấp là vài tờ A4. Có một mệnh lệnh được viết ở đó, không phải một đồ vật. Xây dựng mối quan hệ ổn định mang tính chiến lược. Đó là một khuôn khổ mới do chính ông Tập Cận Bình đặt tên. Một mặt, tôi viết ra kết quả của quý này, mặt khác, tôi viết ra các tiêu đề cho thập kỷ tiếp theo.

Đặt hai mảnh giấy cạnh nhau sẽ tiết lộ những gì hai người đang nhìn trong cùng một căn phòng.

Một tổ chức tư vấn ở Washington đã tóm tắt cuộc họp này bằng hai lá thư rời rạc. Trump có 5 chữ B trong đầu. Boeing, Biff, Beans và Hội đồng Thương mại và Đầu tư. Đây là tất cả những thứ bạn có thể có được trước tháng 11. Boeing là máy bay chở khách do Mỹ sản xuất. Thịt bò là thịt bò và đậu là đậu. Cả ba đều là hàng hóa được nông dân và công nhân Mỹ bán sang Trung Quốc. Có một cuộc bầu cử lớn ở Hoa Kỳ vào tháng 11 và phiếu bầu của nông dân đang bị đe dọa đối với

Trump. Vì vậy, ông đã mang đến bàn đàm phán những mặt hàng có thể bán được ngay. Có ba chữ T trong tâm trí Tập Cận Bình. Tài, Trí, Tín. Đây là tất cả những điều phải được giữ lại cho đến năm 2049. Năm 2049 đánh dấu kỷ niệm 100 năm thành lập nước Trung Quốc. Nhưng mà Tập Cận Bình nghĩ ra chính là trụ cột nâng đỡ 100 năm đó. Đối với Đài Loan, tính hợp pháp của hệ thống, thuế quan là lá chắn kinh tế và công nghệ là sự độc lập trong tương lai. Trump đưa ra luật 6 tháng, còn Tập Cận Bình đưa ra đường phòng thủ 10 năm. Đồng hồ của hai người quay với tốc độ khác nhau trên cùng một bàn.

Vì vậy, có sự khác biệt giữa những gì tôi lấy và những gì tôi không lấy. Những thứ được lấy đi là những thứ có thể nhìn thấy được. Hai nước nhất trí thành lập ủy ban thương mại và ủy ban đầu tư. Từ 'ủy ban' nghe có vẻ hoành tráng nhưng nếu nhìn kỹ, đó là cánh cửa vĩnh viễn được hai nước tạo ra để giải quyết vấn đề một cách kịp thời. Ủy ban Thương mại là cánh cửa để hạ thấp ngưỡng cho hàng tiêu dùng và nông sản không bị lo ngại về an ninh, và Ủy ban Đầu tư là cơ chế đẩy nhanh quá trình sàng lọc các công ty Trung Quốc xây dựng nhà máy trên đất Mỹ. Tại Hoa Kỳ, có một hệ thống sàng lọc xem xét vấn đề an ninh và ngăn chặn các công ty nước ngoài mua các công ty Mỹ hoặc xây dựng nhà máy ở Hoa Kỳ. Ủy ban Đầu tư là cơ quan chỉ đẩy nhanh việc xem xét đối với các lĩnh vực phi chiến lược. Tiếp theo là Đại diện Thương mại Hoa Kỳ Jamison Greer và Bộ trưởng Tài chính Scott Bessent. Greer phụ trách các cuộc đàm phán thương mại của Hoa Kỳ và Bessent phụ trách quản lý hầu bao của đất nước.

Sau khi biết rằng việc cắt giảm toàn diện chỉ làm tăng giá ở Mỹ, Washington đã chuyển sang quản lý thương mại. Có thời điểm, Hoa Kỳ đã cố gắng cắt đứt mọi hoạt động thương mại với Trung Quốc. Điều này được gọi là tách rời, hoặc tách rời. Tuy nhiên, khi thương mại bị cắt đứt, hàng giá rẻ nhập khẩu từ Trung Quốc biến mất, giá cả tại Mỹ tăng đầu tiên. Cơ cấu như vậy thì ai bỏ cuộc sẽ chịu thiệt. Vì vậy, thay vì cắt bỏ hoàn toàn, Washington chuyển sang chặn các mặt hàng được coi là liên quan đến an ninh trong khi quản lý và kinh doanh các mặt hàng không liên quan đến an ninh. Đó là giao dịch được quản lý. Hai ủy ban chính là phương tiện cho sự thay đổi hướng đi đó. Trung Quốc đã hứa cung cấp các sản phẩm nông nghiệp trị giá 17 tỷ USD và 200 chiếc Boeing mỗi năm. Con số Mỹ mong đợi còn lớn hơn, nhưng với Trump, con số lớn là đủ.

Nhưng sự im lặng thực sự là ở hải quan.

Thuế quan là thuế đánh vào hàng hóa đến từ một quốc gia khác. Khi thuế tăng, giá của sản phẩm tăng và nó không bán chạy. Vì vậy, thuế quan trở thành vũ khí đàn áp những điểm trọng yếu của nền kinh tế nước kia. Mức thuế này là cốt lõi của thỏa thuận ngừng bắn được ký kết giữa hai nước ở Busan. Tại Busan, Hoa Kỳ đã quyết định không áp dụng thuế quan bổ sung nhắm vào Trung Quốc trong một năm, và đổi lại, Trung Quốc đã đình chỉ kiểm soát xuất khẩu tài nguyên đất hiếm trong một năm. Các nguyên tố đất hiếm là nguyên tố chính được sử dụng trong tên lửa, máy bay chiến đấu và chip trí tuệ nhân tạo và Trung Quốc kiểm soát phần lớn nguồn cung của thế giới. Lệnh ngừng bắn ở Busan là lời hứa giữa hai nước sẽ tạm dừng tình hình nguy cấp của nhau chỉ trong một năm. Cuối năm đó là ngày 10 tháng 11.

Trước khi bước vào phòng họp, điều mà thế giới chờ đợi chỉ là một lời nói. Điều này có nghĩa là kéo dài lệnh ngừng bắn kéo dài một năm đã được ký kết ở Busan. Vào ngày 10 tháng 11, năm chiếc đồng hồ điểm cùng ngày. Mọi người đều tin rằng nó sẽ được tua lại ở Bắc Kinh. Một ngày sau cuộc gặp, Trump nói với các phóng viên: Họ nói rằng họ thậm chí không thảo luận về vấn đề gia hạn lệnh ngừng bắn với Tập Cận Bình. Bộ trưởng Bộ Tài chính đã tiến thêm một bước. Không cần phải vội vàng và cuối năm chúng ta có thể gặp lại nhau để gia hạn.

Không nói về nó không có nghĩa là nó chỉ để trống. Điều này có nghĩa là thời hạn không bị ảnh hưởng và được phép thực hiện theo lộ trình của nó. Để kéo dài thời gian ngừng bắn, ai đó sẽ phải dừng đồng hồ và tua lại. Trump hoàn toàn không chạm vào đồng hồ. Thế là đồng hồ không dừng lại và cứ tiếp tục lăn về phía ngày 10 tháng 11. Một nhà phân tích của Brookings cho rằng cuộc họp bề ngoài có vẻ tốt đẹp nhưng không có nhiều nội dung. Việc tin nhắn quá mỏng có nghĩa là chưa có ai chạm vào chiếc đồng hồ đã chuyển sang tháng 11. Bước vào đàm phán, kỳ vọng lớn nhất của thế giới là lệnh ngừng bắn sẽ được gia hạn, nhưng việc gia hạn đó đã không xảy ra và thậm chí không có lời hứa gia hạn nào.

Đó không chỉ là thuế quan bị thiếu. Tờ báo Mỹ có viết đất hiếm nhưng tờ báo Trung Quốc thì không. Tờ báo Mỹ có viết Hormuz nhưng tờ báo Trung Quốc thì không. Hormuz là một tuyến đường biển hẹp ở Trung Đông, nơi phần lớn dầu thô của thế giới đi qua. Mỹ viết rằng Trung Quốc đồng ý hợp tác thuyết phục Iran để con đường này được thông thoáng. Lời hứa không được nhìn thấy trên giấy Trung Quốc. Điều mà Hoa Kỳ gọi là một thỏa thuận, Trung Quốc đã né tránh nó bằng nhiều cách. Không viết ra có nghĩa là không bị ràng buộc. Những câu viết trong thông báo trở thành lời hứa mà đất nước phải chịu trách nhiệm trước công dân của mình, nhưng những câu không viết ra có thể trở thành điều chưa từng xảy ra bất cứ lúc nào. Và từ cả hai tờ giấy, một trong những lời lẽ sắc bén nhất được trao đổi trong phòng họp đã bị xóa đi. Đó là Đài Loan. Tập Cận Bình cảnh báo rằng việc xử lý sai vấn đề sẽ gây nguy hiểm cho quan hệ và Hoa Kỳ đã không đưa từ đó vào bất cứ đâu trong 174 từ. Lời cảnh báo đã được đáp lại bằng sự im lặng.

Kết quả vững chắc của cuộc họp này không phải là một thỏa thuận. Đây là cuộc hẹn tiếp theo của tôi. Vào ngày 24 tháng 9, Tập Cận Bình có chuyến thăm trở lại Washington. Hai gã khổng lồ có một loạt vấn đề mà họ không thể giải quyết được và họ đã dành một khoảng trống khác trên lịch để giải quyết chúng. Sự im lặng của Bắc Kinh không hề trống rỗng. Nó tràn ngập tiếng đồng hồ tích tắc hướng tới tháng 11.

Chương 4 Hạn chót ngày 10 tháng 11

Nút thắt mà hai người thắt ở Busan có gắn một chiếc đồng hồ vô hình. Năm biện pháp dự kiến sẽ được công bố vào cùng ngày. Ngày 10 tháng 11 năm 2026. Khi nửa đêm trôi qua vào ngày hôm đó, những vũ khí đã không hoạt động trong một năm sẽ thức dậy cùng một lúc.

Đầu tiên, chúng ta cần tìm hiểu chuyện gì đã xảy ra ở Busan. Vào ngày 30 tháng 10 năm 2025, Tổng thống Mỹ Trump và Chủ tịch Trung Quốc Tập Cận Bình đã ngồi đối diện nhau tại Busan nhân dịp Hội nghị thượng đỉnh Hợp tác Kinh tế Châu Á - Thái Bình Dương (APEC) được tổ chức tại Kyungju. Đó là cuộc gặp thượng đỉnh đầu tiên giữa hai người. Thỏa thuận được đưa ra từ đó không phải là một hiệp ước hòa bình. Nhìn vào dữ liệu do Nhà Trắng Hoa Kỳ công bố vào ngày hôm sau, ngày 1 tháng 11, tất cả các biện pháp đình chỉ trừng phạt được trao đổi đều được ghi là sẽ bị đình chỉ "trong một năm kể từ ngày 10 tháng 11 năm 2025" hoặc gia hạn "cho đến ngày 10 tháng 11 năm 2026". Nó có cùng một khởi đầu và cùng một kết thúc. Vì vậy, vào cùng ngày đó, một năm sau, những biện pháp kè cổ nhau sẽ đồng loạt chấm dứt.

Hãy xem những gì thức dậy từng người một. Thuế fentanyl đã được hạ xuống còn 10%. Fentanyl là một loại ma túy tổng hợp giết chết hàng chục nghìn người mỗi năm ở Hoa Kỳ. Hoa Kỳ đã áp đặt mức thuế trừng phạt 20% đối với hàng nhập khẩu của Trung Quốc vì nguyên liệu thô đến từ Trung Quốc, nhưng mức thuế này đã giảm từ một nửa xuống còn 10% khi Trung Quốc quyết định cắt các chuyến hàng hóa chất thô đến Bắc Mỹ ở Busan. Nó có điều kiện để nếu lời hứa bị phá vỡ thì có thể được nâng lên lần nữa. Bên cạnh đó là mức thuế trả đũa 24% đang bị đình chỉ, và đằng sau chúng là bóng tối của mức thuế cao từng tăng vọt lên tới 145%. Thuế quan cuối cùng là thuế đánh vào hàng hóa nhập khẩu. Nếu thuế suất là 145%, điều đó có nghĩa là bạn phải trả 245 USD để mua một sản phẩm trị giá 100 USD, do đó hoạt động thương mại sẽ bị cắt đứt ở mức đó. Quy tắc phụ 50% mà Hoa Kỳ cố gắng ràng buộc với các chi nhánh trá hình của Huawei, được thiết kế để đình chỉ trong một năm và sau đó được khôi phục vô thời hạn kể từ ngày đó.

Chúng ta cần dành chút thời gian để giải thích quy tắc 50 phần trăm là gì. Hoa Kỳ đưa các công ty mà họ coi là mối đe dọa đối với an ninh vào danh sách gọi là 'Danh sách thực thể' và ngăn họ bán các thiết bị và chất bán dẫn tiên tiến. Huawei và SMIC có tên trong danh sách. Vấn đề là họ thành lập một công ty nhỏ dưới một cái tên khác và kiếm thu nhập gián tiếp thông qua công ty đó. Vì vậy, Bộ Thương mại Hoa Kỳ đã tạo ra một quy định để các công ty có hơn một nửa quyền sở hữu trong danh sách tính đến tháng 10 năm 2025 sẽ tự động được nhóm lại với nhau. Đó là một quán bar chặn đường đến một công ty giấy có tên khác. Quán bar này đã được mở khóa ở Busan được một năm. Và từ ngày 10/11/2026 lại bị khóa vô thời hạn.

Thông báo số 61, mức lãi suất ròng 0,1% mà Trung Quốc đã đưa ra, sắp được công bố lại vào cùng ngày. Điều này cũng cần được giải thích. Các nguyên tố đất hiếm là khoáng chất cần thiết để chế tạo nam châm dùng trong động cơ xe điện, thiết bị dẫn đường tên lửa và máy bay chiến đấu tàng hình. Hầu như tất cả quá trình xử lý đó đều do Trung Quốc kiểm soát. Trung Quốc đưa ra

Thông báo số 61 vào tháng 10 năm 2025, và sợ dĩ nó đáng sợ là vì phạm vi của nó. Ngay cả những sản phẩm được sản xuất bên ngoài Trung Quốc bởi các công ty ở các quốc gia khác chỉ có thể được bán sau khi được Bắc Kinh cho phép miễn là các nguyên tố đất hiếm của Trung Quốc được trọn lẫn chỉ với 0,1% giá trị sản phẩm cuối cùng. Điều này có nghĩa là ngay cả những sản phẩm được sản xuất tại nhà máy ở các nước khác cũng bị ràng buộc bởi luật pháp Trung Quốc. Ngược lại, 0,1 phần trăm có nghĩa là đưa tất cả sản phẩm vào mạng một cách hiệu quả. Tại Busan, Trung Quốc đã ban hành Thông báo số 70, tạm dừng việc thực hiện các biện pháp kiểm soát này trên toàn cầu trong một năm. Ngày 10 tháng 11 là thời điểm việc tạm dừng đó kết thúc. Phí cảng sắp bị tàu Trung Quốc bắt cũng treo lơ lửng. Đó là phản ứng đối với Điều 301 của Đạo luật Thương mại do Đại diện Thương mại Hoa Kỳ chuẩn bị nhằm chống lại sự thống trị của Trung Quốc trong ngành vận tải biển và đóng tàu. Mỗi tàu Trung Quốc vào cảng đều phải trả phí nên nếu hồi sinh, hậu cần sẽ rối ren.

Cùng một bộ đếm thời gian. Năm chiếc đồng hồ chỉ một giờ.

Cách đây một năm, tôi đã thoáng thấy điều gì sẽ xảy ra khi mạng lưới được mở lại vào ngày hôm đó. Khi Trung Quốc thắt chặt nguồn cung đất hiếm trong thời gian ngắn, các giám đốc nhà máy của Ford đã tạm dừng dây chuyền, nói rằng nguồn cung không ổn định từng ngày. Vì không có một nam châm nhỏ nào vừa với một chiếc ô tô nên toàn bộ dây chuyền lắp ráp khổng lồ đứng yên. Trung tâm Nghiên cứu Chiến lược và Quốc tế Hoa Kỳ viết rằng đây là "bờ vực của một cuộc khủng hoảng kinh tế toàn cầu lớn". Khi Thông báo số 61 được đưa ra vào ngày 10/11, sự gián đoạn sẽ xảy ra không chỉ ở một nhà máy mà ở nhiều ngành cùng một lúc. Dòng máy bay chiến đấu, nhà máy tên lửa và nhà máy xe điện của Lockheed đều dừng lại trước cùng một bộ phận. Dây chuyền F-35 ở Fort Worth, Texas và dây chuyền sản xuất tên lửa dẫn đường của Raytheon cũng nằm trên dây chuyền đó. Nếu quy định 50% được áp dụng lại trong cùng ngày, mạng lưới mua sắm mà Trung Quốc đã âm thầm xây dựng trong suốt một năm sẽ trở thành bất hợp pháp chỉ sau một đêm. Một bên khóa tài nguyên, một bên khóa công nghệ. Nhấn vào các điểm quan trọng của nhau cùng một lúc.

Người ta có thể hỏi tại sao năm biện pháp này lại được lên kế hoạch ban hành trong cùng một ngày. Bởi vì đó là cấu trúc của cuộc đàm phán. Hoa Kỳ đã đình chỉ quy định 50%, thuế quan và phí cảng trong một năm, còn Trung Quốc đã đình chỉ kiểm soát đất hiếm trong một năm. Các thanh kiếm được bọc cùng chiều dài. Thời gian ân hạn được ấn định là một năm để nếu một bên rút kiếm ra trước thì bên kia có thể rút kiếm ra ngay lập tức. Vì vậy, ngày 10 tháng 11 không chỉ trở thành hạn chót cho một người mà là hạn chót cho cả năm người liên tiếp.

Tuy nhiên, cảm xúc của hai người nhìn cùng một ngày lại không giống nhau.

Bộ trưởng Tài chính Mỹ cho biết ông không vội. Họ nói chúng tôi có thể gặp lại nhau vào cuối năm và gia hạn. Đó là những lời nhàn nhã. Số tiền thừa đó là tiền đi mượn quần áo. Trump dự kiến tham gia cuộc bầu cử giữa nhiệm kỳ vào ngày 3 tháng 11. Bầu cử giữa kỳ là cuộc bầu cử nhằm bầu lại các ghế trong quốc hội vào giữa nhiệm kỳ của tổng thống. Nếu thua ở đây, tổng thống sẽ bị

mắc kẹt trong phần còn lại của nhiệm kỳ. Trước đó, chúng ta phải đưa ông Tập Cận Bình lên thăm dò Nhà Trắng ngày 24/9. Bởi vì ông ta cần một bức ảnh cho thấy ông ta đã khiến Trung Quốc phải quỳ gối. Ông tính toán rằng hình ảnh Tập Cận Bình bước lên bậc thềm Nhà Trắng sẽ là chỗ dựa vững chắc nhất cho ông trên con đường tranh cử. Để có được bức tranh đó, ông đã trì hoãn việc ký giấy mua bán vũ khí cho Đài Loan. Không thể xúc phạm Bắc Kinh. Mặc dù họ nói rằng họ không vội nhưng với tình hình hiện tại, chính Bắc Kinh chứ không phải Washington mới không cần phải vội vàng. Các phương tiện truyền thông Mỹ cho rằng Trump đang chạy trên một đồng hồ chính trị ngắn hơn và cấp bách hơn nhiều so với Tập Cận Bình. Trong tầm ngắm của Tập Cận Bình là Đại hội Đảng 2027 và năm 2049. Năm 2049 là kỷ niệm 100 năm thành lập nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. Đối với những người nhìn thấy năm mới phía trước và bước tiếp, mùa thu tới chỉ là một khoảnh khắc. Đồng hồ của ông dài, đồng hồ của Trump ngắn.

Có một khoảng cách sâu sắc giữa quan điểm công khai của Mỹ về việc không vội vàng và cảm giác cấp bách thực sự của nước này. Tại hội nghị thượng đỉnh lần thứ hai ở Bắc Kinh vào tháng 5, Trump đã không gia hạn trước thời hạn ngừng bắn. Anh ấy tuyên bố rằng anh ấy thậm chí không thảo luận vấn đề này bằng chính miệng mình. Không có tuyên bố chung. Hai nước chỉ đưa ra những thông báo riêng biệt. Thay vì gia hạn lệnh ngừng bắn trước, các cuộc đàm phán đã bị hoãn lại cho đến tháng 9, ngay trước khi thời hạn kết thúc. Bên ngoài, tôi thấy thư giãn nhưng bên trong, sự thư giãn đó lại trống rỗng.

Cùng năm, hai nước sử dụng nó khác nhau. Hoa Kỳ đã cố gắng loại bỏ đất hiếm của Trung Quốc. Bộ Quốc phòng đã đầu tư tiền vào MP Materials, công ty đất hiếm lớn nhất đất nước và trở thành cổ đông lớn nhất, đảm bảo mức giá sàn là 110 USD/kg trong 10 năm. Chính phủ hỗ trợ giá sàn đồng nghĩa với việc hỗ trợ các mỏ Mỹ để họ không phá sản ngay cả khi Trung Quốc giảm giá. Trong quá khứ, Trung Quốc đã khiến các mỏ đất hiếm ở các nước khác lần lượt phải đóng cửa thông qua hành vi xúc phạm giá thấp. Đó là một lá chắn để chặn chiến thuật đó. Tuy nhiên, để nối từ mỏ tới nam châm phải mất từ 5 đến 10 năm. Mọi công đoạn tách, tinh chế, biến khoáng sản khai thác được thành nam châm đều được hoàn thành mà không cần đến Trung Quốc. Đó là một nhiệm vụ không thể hoàn thành trong vòng một năm. Trung Quốc tích lũy thiết bị bán dẫn trong năm đó. Tôi đã tích trữ những gì có thể trước khi các quy tắc bị khóa lại. Huawei và SMIC đã sử dụng biện pháp nhập khẩu và dự trữ gián tiếp nhằm hướng tới mục tiêu tự cung cấp 70% năng lượng vào năm 2028 của Nhiệm Chính Phi. Cả hai đều nhìn vào cùng một chiếc đồng hồ, một chiếc đập vỡ tấm chắn và chiếc còn lại lấp đầy kho.

Hàn Quốc đang bị mắc kẹt giữa đường đứt gãy này. Nếu các biện pháp kiểm soát được khôi phục cùng một lúc vào tháng 11, Hàn Quốc sẽ bị rung chuyển trên ba mặt trận cùng một lúc. Về mặt thương mại, mức thuế trả đũa 24% đã quay trở lại và mối đe dọa về thuế quan của Mỹ nhắm vào ô tô và pin lại được hồi sinh. Về mặt công nghệ, quy tắc 50% vẫn còn hiệu lực, với sản phẩm chủ lực của Hàn Quốc, bộ nhớ bán dẫn thông cao, đang nằm trong mạng lưới Quy tắc Sản xuất Trực tiếp Nước ngoài của Hoa Kỳ. Bộ nhớ bán dẫn thông cao là bộ nhớ được gắn bên cạnh chip trí tuệ nhân tạo và mang dữ liệu nhanh chóng, đồng thời là thành phần then chốt trong kỷ nguyên trí tuệ nhân

tạo. Nếu bị ràng buộc với các quy định của Mỹ, con đường đến Trung Quốc sẽ bị chặn, Samsung Electronics và SK Hynix sẽ rơi vào bẫy bị cả Mỹ và Trung Quốc cùng một lúc tiếp xúc. Về mặt tài nguyên, nguồn cung cấp các nguyên tố đất hiếm và khoáng chất dùng trong động cơ xe điện và thiết bị bán dẫn bị cắt. Việc các nhà máy Hàn Quốc có hoạt động hay không sẽ phụ thuộc vào Bộ Thương mại Trung Quốc.

Có một lối ra trên đường đến ngày 10 tháng 11. Ngày 24 tháng 9. Đây là ngày Tập Cận Bình dự kiến sẽ có chuyến thăm trở lại Washington. Đây là ngày mà Trump công bố vào tháng 5 tại Bắc Kinh trước toàn thế giới. Đây là cuộc đàm phán cuối cùng, một tháng rưỡi trước khi hết thời hạn. Tuy nhiên, lời mời này cũng có nghĩa là chuyển giao toàn bộ quyền lãnh đạo đàm phán cho Bắc Kinh. Nếu chuyến thăm diễn ra vào ngày 24/9, Mỹ sẽ không thể thực hiện bất kỳ động thái lớn nào nhằm khiêu khích Trung Quốc cho đến lúc đó. Việc bán vũ khí cho Đài Loan, thực hiện các quy định bán dẫn mới và áp đặt mức thuế mới sẽ trở nên khó khăn. Nếu Mỹ vượt quá giới hạn, Tập Cận Bình có thể hủy chuyến thăm trở lại bằng một tuyên bố và đóng van đất hiếm ngay trước cuộc bầu cử. Nếu nút thắt không thể tháo gỡ thì năm chiếc đồng hồ sẽ điểm vào nửa đêm ngày 10 tháng 11 như đã hứa.

Thỏa thuận Busan không phải là hòa bình. Đó là một báo động một năm. Phần còn lại của cuốn sách này là bản ghi lại những gì đã xảy ra trên các mặt trận thuế quan, chất bán dẫn, tài nguyên và Đài Loan trong năm dẫn đến cảnh báo đó. Và ở nơi mà tất cả những mặt trận đó đi qua, Hàn Quốc vẫn đứng vững.

Phần 2 Thuế quan, kiểm gậy và kiểm mới rút

Chương 5 Tòa án tối cao bẻ gãy thanh kiếm của nó

Có một công ty giáo xứ nhỏ ở California. Tài nguyên đang chạy. Đó là nơi bán gậy và đồ chơi trẻ em nhập khẩu từ Trung Quốc. Vào tháng 2 năm 2025, nhân viên kế toán của công ty được yêu cầu bổ sung thêm một dòng thuế vào tờ khai thuế thu nhập. 10 phần trăm. Tổng thống đã tuyên bố fentanyl là tình trạng khẩn cấp quốc gia và áp đặt thuế quan theo Đạo luật Quyền lực Kinh tế Khẩn cấp Quốc gia. Một dòng đó đã tăng lên 20 phần trăm một tháng sau đó.

Hãy bắt đầu bằng việc chỉ ra luật là gì. Đạo luật Quyền lực Kinh tế Khẩn cấp Quốc gia được viết tắt là IEEPA. Đó là quyền lực khẩn cấp cho phép tổng thống phong tỏa hoặc trói buộc dòng tiền và hàng hóa nếu ông tuyên bố rằng ông gặp phải mối đe dọa bất thường và đặc biệt từ bên ngoài đất nước. Luật này ban đầu được tạo ra để đóng băng tài sản của các nước đối địch. Trump xác định fentanyl là một mối đe dọa và áp đặt thuế quan đối với nó, đồng thời sử dụng luật tương tự làm gốc của thuế quan có đi có lại nhắm vào hàng chục quốc gia trên thế giới do thâm hụt thương mại. Trong thời gian bình thường, thuế quan sẽ di chuyển trong phạm vi thuế suất và thủ tục do Quốc hội quy định. Bằng cách mở cửa cho tình trạng khẩn cấp, tổng thống có thể tăng hoặc giảm thuế suất chỉ bằng một lệnh hành pháp duy nhất.

Điều mà công ty không có tàu sân bay hay nhà máy bán dẫn này đã làm là đưa Tổng thống Hoa Kỳ ra tòa. Nhà nhập khẩu rượu vang New York V.O.S. Selection, một số doanh nghiệp nhỏ và 12 bang đã tham gia với cùng một câu hỏi. Việc tổng thống áp đặt thuế quan trên toàn thế giới thông qua luật khẩn cấp có hợp hiến không? Hai mảnh bò được buộc lại với nhau và đưa đến Tòa án Tối cao Liên bang.

Vào ngày 20 tháng 2 năm 2026, Tòa án Tối cao đã trả lời. Điều đó không đúng.

Phán quyết là 6 đến 3. Chánh án John Roberts viết ý kiến đa số. Lý luận của ông đã đi thẳng vào Tu chính án thứ nhất. Quyền đánh thuế và thuế quan cũng như làm đầy túi người dân chỉ thuộc về Quốc hội. Các nhà soạn thảo Hiến pháp Hoa Kỳ đã giới hạn quyền lực đó vào tay ngành lập pháp và không để lại một phần quyền lực nào cho ngành hành pháp. Đó là lời hứa rằng thanh kiếm kiếm tiền sẽ được nắm giữ bởi quốc hội do nhân dân bầu ra. Chính phủ lập luận rằng vì luật này trao cho tổng thống quyền quản lý hàng nhập khẩu nên thuế quan cũng sẽ được áp dụng. Roberts liệt kê danh sách các quyền lực được ghi trong luật. Điều tra, ngăn chặn, điều chỉnh, cấm. Trong số chín động từ, không có thuế quan hay thuế. Ông viết rằng điều tiết có nghĩa là kiểm soát và phối hợp chứ không phải thu tiền. Lập luận cho rằng thuế quan là thuế đánh vào hàng hóa nhập khẩu và thẩm quyền đánh thuế là thẩm quyền đánh thuế và đây là điều mà Hiến pháp quy định cho Quốc hội.

Anh tiến thêm một bước nữa. Tiêu chuẩn mà ông đưa ra được gọi là nguyên tắc câu hỏi chính. Nếu quyền lực lớn đến mức có thể làm rung chuyển hoàn toàn nền kinh tế và chính trị đất nước thì khi Quốc hội cố gắng giao nó cho tổng thống thì lẽ ra nó phải được viết rõ ràng bằng một câu rõ ràng chứ không phải nhét vào như một từ mơ hồ. Chưa có tổng thống nào sử dụng luật này về thuế

quan trong nửa thế kỷ qua. Trump lần đầu tiên lấp đầy chiếc ghế trống, và Tòa án Tối cao đã raphán quyết rằng chiếc ghế đó đáng lẽ phải bị bỏ trống ngay từ đầu.

Ngay cả trong ý kiến đa số, vẫn có hai con đường. Roberts, Neil Gorsuch và Amy Coney Barrett đặt nguyên tắc câu hỏi quan trọng này lên hàng đầu. Elena Kagan, Sonia Sotomayor và Ketanji Brown Jackson cùng đưa ra kết luận nhưng tin rằng chỉ cần đọc văn bản pháp luật mà không cần viện đến những nguyên tắc lớn như vậy là đủ.

Ở đây tôi sẽ chỉ ra một điểm rất dễ gây nhầm lẫn. Tòa án Tối cao đã không bãi bỏ luật IEEPA. Luật pháp vẫn tồn tại. Điều sụp đổ là việc tổng thống có ý định sử dụng luật đó làm cơ sở cho thuế quan. Điều này có nghĩa rằng đó là một hành động nằm ngoài phạm vi của Quốc hội và nằm ngoài thẩm quyền của Quốc hội. Không phải luật pháp đã chết, mà là những gì được thực hiện với nó đã vượt quá thẩm quyền của nó. Vì vậy, thuế quan fentanyl và thuế quan tương hỗ chỉ dựa vào IEEPA đã không thay đổi.

Con dao đã bị gãy. Nhưng bên dưới con dao gãy là một tờ tiền.

Chúng tôi phải trả lại số thuế hải quan đã thu được. Những con số đang mâu thuẫn nhau về số tiền đó là bao nhiêu. Người ta ước tính rằng chỉ riêng số tiền thu được trong năm 2025 sẽ vượt quá 200 tỷ USD và số tiền hoàn lại cần phải hoàn trả trong tương lai ước tính là 166 tỷ USD. Số trường hợp thông quan phải yêu cầu hoàn thuế là 27 triệu trường hợp. Tuy nhiên, Tòa án Tối cao chỉ cho rằng mức thuế này là bất hợp pháp chứ không nói gì về việc số tiền sẽ được hoàn trả như thế nào. Nó không phải là một cấu trúc mà chính phủ tự mình trả lại tiền. Mỗi nhà nhập khẩu phải thuê một luật sư, nộp đơn kiện lên tòa án và nhận được phán quyết. Tại sao nó lại trở nên lây lợi? Cơ quan hải quan xác định số tiền thuế cho mỗi lần nhập khẩu và thực hiện thủ tục thanh lý để đóng số cái, nhưng không rõ số cái đã đóng có thể được mở lại ở mức độ nào. Ngoài ra, các nhà nhập khẩu thường chuyển gánh nặng thuế hải quan sang người tiêu dùng hoặc đối tác kinh doanh, dẫn đến tranh chấp xem ai sẽ chia sẻ số tiền được trả lại. Một con dao gãy biến thành vụ kiện hàng chục triệu.

Một điều thậm chí còn kỳ lạ hơn đã xảy ra ở Busan. Bốn tháng trước tại Busan, Trump đã đề nghị cắt giảm thuế fentanyl từ 20% xuống 10% để đổi lấy việc Trung Quốc ngừng nhập khẩu đất hiếm. 10% đó là một sự nhượng bộ do Hoa Kỳ đưa ra. Lời hứa giảm thuế chỉ có hiệu lực khi mức thuế giảm vẫn còn nguyên. Tuy nhiên, khi Tòa án Tối cao vô hiệu hóa chính luật vốn là gốc của thuế quan, mức giảm 10% như đã hứa đã trở thành 0%. Vì thuế quan đã hoàn toàn biến mất nên không còn gì để giảm nữa. Những con bài mang đến bàn đàm phán đã bốc hơi thành một phán quyết duy nhất. Lệnh ngừng bắn kéo dài một năm hầu như không được duy trì ở Busan bắt đầu có hiệu lực và thời hạn nói lỏng lệnh ngừng bắn, ngày 10 tháng 11 năm 2026, đang đến gần.

Ở phía bên kia, Thẩm phán Kavanaugh viết cảnh báo: Phán quyết này không chấm dứt thuế quan của tổng thống. Tổng thống chỉ cần đánh dấu sai vào ô pháp lý, và chỉ cần thực hiện một vài bước kiểm tra bằng cách đánh dấu vào ô còn lại, ông ấy có thể áp dụng lại hầu hết các mức thuế tương tự. Mục 122, 201 và 301 của Đạo luật Thương mại và Mục 232 của Đạo luật Mở rộng

Thương mại. Không giống như IEEPA, nó là một chiếc hộp trong đó Quốc hội viết ra các thủ tục và ủy quyền rõ ràng, vì vậy nó không bị ảnh hưởng bởi phán quyết này. Bên cạnh con dao gãy còn có vài con dao vẫn chưa được rút ra.

Và Trump đã sẵn sàng cầm con dao tiếp theo vào buổi chiều khi phán quyết được đưa ra.

Chương 6 Trump nhặt một thanh kiếm khác

Việc này xảy ra trước khi mực trên bản án thậm chí còn chưa khô. Chiều ngày 20 tháng 2 năm 2026, đúng ngày Tòa án Tối cao tuyên bố thuế quan IEEPA là bất hợp pháp, Trump đứng trước các phóng viên. Thay vì thừa nhận thất bại, anh lại dự đoán thanh kiếm tiếp theo. Họ nói rằng họ sẽ áp đặt một luật khác một lần nữa. Nơi một trong những thanh kiếm của anh ấy bị gãy, anh ấy đang lấy kho vũ khí.

Đầu tiên, chúng ta cần tìm hiểu xem con dao nào đã bị gãy vào ngày hôm đó. IEEPA là Đạo luật Quyền lực Kinh tế Khẩn cấp Quốc gia. Luật này cho phép tổng thống Hoa Kỳ quản lý rộng rãi hoạt động thương mại và dòng tiền khi ông ban bố tình trạng khẩn cấp. Với đạo luật này, Trump đã áp đặt mức thuế 10 đến 20% đối với Trung Quốc với lý do hạn chế fentanyl và cố gắng thiết lập các mức thuế tương ứng đối với hàng chục quốc gia trên thế giới với lý do thâm hụt thương mại. Đó là thanh kiếm nhanh nhất và mạnh mẽ nhất có thể được sử dụng không giới hạn về phạm vi hoặc số lượng trong một lần tuyên bố tình trạng khẩn cấp. Tòa án tối cao đã bẻ gãy thanh kiếm đó. Hiến pháp chỉ trao cho Quốc hội quyền đánh thuế để đưa tiền vào túi người dân, nhưng quyền đánh thuế không nằm trong quyền "điều tiết" các khoản thu của IEEPA. Khi thanh kiếm gãy, các bức tường hải quan được xây dựng trên đỉnh đã mất đi cơ sở pháp lý trong một cú ngã.

Bốn ngày sau, một con dao mới xuất hiện. Điều 122 của Luật Thương mại. Đó là điều khoản chưa bao giờ được ban hành trong nửa thế kỷ kể từ khi nó được tạo ra vào năm 1974. Thanh kiếm này cho phép tổng thống tạm thời áp dụng phụ phí đối với hàng nhập khẩu khi cán cân thương mại của Mỹ bị phá vỡ nghiêm trọng. Để Điều 122 thức tỉnh, một trong ba điều phải xảy ra. Có thâm hụt cán cân thương mại lớn và nghiêm trọng, giá trị đồng đô la sắp giảm trên thị trường ngoại hối hoặc tình huống cần hợp tác với nước ngoài để điều chỉnh cán cân thương mại. Trump đã nghe thấy điều đầu tiên. Lý do biện minh là Hoa Kỳ đã mua nhiều hàng hóa trị giá 1,2 nghìn tỷ USD hơn số lượng hàng hóa họ bán ra mỗi năm. Có lý do mà suốt nửa thế kỷ không ai sử dụng điều khoản này. Đó là vì nó có mục đích hạn hẹp nên không cần phải lấy ra hàng ngày, và hơn hết, nó là một con dao có lưỡi ngắn và tuổi thọ ngắn. Vào ngày 24 tháng 2 năm 2026, Hoa Kỳ đã áp dụng lại mức thuế 10% đối với hàng nhập khẩu toàn cầu với điều khoản này. Các mức thuế được áp dụng theo IEEPA đã bị xóa bỏ và một thẻ tên mới, Điều 122, đã được thêm vào vị trí cũ.

Con dao rỉ sét có hai khuyết điểm. Đó là chiều dài của lưỡi kiếm và số ngày nó có thể được sử dụng.

Mục 122 chỉ có thể tăng thuế suất thêm 15%. Tôi không thể vượt lên trên đó. Đó không phải là một thanh kiếm có thể được sử dụng không giới hạn như IEEPA, mà là một thanh kiếm có thuế suất và thời hạn được gắn chặt vào chính bài báo. Một ngày sau khi kích hoạt, Trump đã viết trên Truth Social rằng ông sẽ tăng tỷ lệ lên 15%. Nó có nghĩa là phải đi đến mức trần được pháp luật cho phép. Nhưng mức tăng đó không được ghi trên giấy và con số thực sự có hiệu lực là 10%. Hải quan thông báo cho tôi tính phí ở mức 10 phần trăm. Tôi với tay lên trần nhà nhưng chân tôi lại tiếp đất

bên dưới nó.

Lỗi thứ hai nặng hơn. Điều 122 chỉ có hiệu lực 150 ngày. Sau năm tháng, con dao sẽ tự gãy. Nếu thuế quan tiếp tục được áp dụng sau đó, chính quyền không thể tùy ý kéo dài thời hạn và Quốc hội phải ban hành luật mới. Không đời nào các nhà lập pháp lo ngại về lạm phát trước cuộc bầu cử giữa nhiệm kỳ sẽ dễ dàng thông qua luật này. Thượng viện cũng thông qua nghị quyết dỡ bỏ mức thuế 25% áp đặt đối với Canada. Vì vậy, thay vì một lá chắn phòng thủ, Điều 122 là một chiếc đồng hồ cát với cát bắt đầu rơi.

Vì vậy, Trump bắt đầu mài con dao tiếp theo trước khi hết cát. Đó là Điều 301 của Đạo luật Thương mại.

Điều 301 là điều khoản áp dụng thuế quan trả đũa do hành vi thương mại không công bằng của nước kia. Đây chính là thanh kiếm mà Trump đã áp dụng mức thuế lên tới 25% đối với hàng nhập khẩu trị giá hơn 300 tỷ USD từ Trung Quốc trong nhiệm kỳ đầu tiên của mình. Nó không phải là vũ khí xa lạ được sử dụng lần đầu tiên mà là vũ khí chính mà người ta quen thuộc nhất. Cách thức hoạt động của nó khác với Mục 122. Đại diện Thương mại Hoa Kỳ điều tra các hoạt động thương mại của các quốc gia khác và tổng thống áp đặt các mức thuế trả đũa dựa trên kết quả điều tra. Phải mất nhiều thời gian hơn vì đây không phải là trường hợp khẩn cấp mà là một cuộc điều tra. Tuy nhiên, một khi thuế trả đũa được áp dụng, sẽ không có giới hạn thời gian như 150 ngày. Vào ngày ra phán quyết, Trump đã liệt kê các hạng mục cho cuộc điều tra Mục 301. Tình trạng dư thừa công suất, lao động cưỡng bức, giá dược phẩm, sự phân biệt đối xử với các công ty công nghệ Mỹ, thuế kỹ thuật số. Ngoài ra, chính quyền thứ hai đã tiến hành cuộc điều tra Mục 301 nhắm vào ngành vận tải biển và đóng tàu của Trung Quốc, áp đặt các khoản phí đặc biệt đối với các tàu vào cảng Hoa Kỳ. Sau khi trải qua quá trình điều tra, thuế quan được tái sinh không phải như một trường hợp khẩn cấp mà là sự trả đũa.

Thế là bức tranh chạy liên tục đã được hoàn thành. Mục 122 sẽ lấp đầy vị trí mà IEEPA đã giảm trong 5 tháng và trước khi kết thúc 5 tháng đó, Mục 301 sẽ tiếp quản và củng cố thuế quan là vĩnh viễn. Tên của thanh kiếm đã được đổi trong IEEPA thành Điều 122 rồi lại thành Điều 301. Tuy nhiên, cái giá mà người bị dao chém phải trả không hề giảm dù chỉ một xu. Mức thuế 15% đến 25% đối với hàng xuất khẩu của Hàn Quốc vẫn được giữ nguyên. Chỉ có tội là thay đổi, bản án không giảm một đồng nào.

Đó là một cái bao mà Tòa án Tối cao đã phá vỡ. Các điều 232, 338, 122 và 301 vẫn xếp hàng trên bàn tổng thống. Mục 232 là vì lý do an ninh quốc gia và Mục 338 là điều khoản cho phép áp dụng thuế quan đối với các quốc gia phân biệt đối xử với hoạt động thương mại của Hoa Kỳ. Chỉ có chiếc bao kiếm là khác nhau nhưng chúng đều là những thanh kiếm được Quốc hội trao cho cơ quan hành pháp từ lâu. Giống như con hydra mọc ra hai đầu khi bạn cắt một đầu, tất cả những gì bạn phải làm là thay thế cơ sở pháp lý. Thẩm phán Kavanaugh, người viết ý kiến bất đồng, đã viết trước. Tổng thống chỉ cần đánh dấu vào ô sai, và nếu ông đánh dấu vào ô bên phải và làm theo một vài bước, ông có thể áp dụng lại hầu hết các mức thuế tương tự. Thẩm phán Gorsuch, người

viết ý kiến bổ sung, đã tiến thêm một bước nữa. Một khi nhánh hành pháp nắm quyền, Quốc hội gần như không thể lấy lại được nó.

Nghịch lý này còn có một mặt cay đắng hơn. IEEPA bị hỏng không chỉ là thanh kiếm mà Trump sử dụng mà còn là thanh kiếm nhượng bộ được mở rộng sang Trung Quốc tại Busan vào tháng 10 năm 2025. Trump đã cắt giảm một nửa thuế đối với fentanyl, từ 20% xuống 10%, với điều kiện Trung Quốc ngừng vận chuyển nguyên liệu thô fentanyl và đình chỉ kiểm soát đất hiếm ra nước ngoài trong một năm. Nguồn gốc hợp pháp của việc cắt giảm là IEEPA. Khi Tòa án Tối cao bác bỏ toàn bộ IEEPA, khoản giảm giá 10% mà Hoa Kỳ hứa hẹn như một sự nhượng bộ đã biến mất trong không khí. Lệnh ngừng bắn kéo dài một năm được ký kết ở Busan một lần nữa đứng trước bờ vực bất ổn. Lệnh ngừng bắn dự kiến sẽ hết hạn vào ngày 10 tháng 11 năm 2026.

Tòa án đã có thể sửa chữa quá trình này. Nhưng điều đó không ngăn được động thái hướng tới thuế quan. Tại nơi thanh kiếm bị gãy, bàn tay cầm thanh kiếm đó lập tức chạm vào chuôi của thanh kiếm tiếp theo. Và một trong những nơi đầu tiên bàn tay hướng tới chính là lênh đênh trên biển.

Chương 7: Tàu dừng, phí trả chậm

Lê không phải là hàng nhập khẩu. Đây là hàng vào cảng. Vì vậy, bạn không thể áp thuế lên tàu. Thay vào đó, bạn có thể tính phí cầu đường. Đó là câu trả lời mà Đại diện Thương mại Hoa Kỳ đã tìm ra.

Có điều gì đó cần chỉ ra ngắn gọn ở đây. Văn phòng Đại diện Thương mại Hoa Kỳ, hay USTR trong tiếng Anh, là cơ quan chính phủ giám sát chính sách thương mại của Hoa Kỳ. Nếu xác định rằng một quốc gia khác đang kinh doanh không công bằng, tổ chức này sẽ mở một cuộc điều tra và lên kế hoạch trả thù. Nguồn gốc pháp lý của hành động trả đũa là Điều 301 của Đạo luật Thương mại năm 1974. Điều khoản này cho phép Văn phòng Đại diện Thương mại mở một cuộc điều tra và cho phép Tổng thống áp dụng các biện pháp trả đũa đơn phương, chẳng hạn như thuế quan hoặc hạn chế nhập khẩu, nếu một đối tác thương mại bị coi là gây tổn hại không công bằng cho các công ty Mỹ. Nó là một trong những vũ khí khắc nghiệt nhất mà Hoa Kỳ có được.

Nó bắt đầu với một liên đoàn lao động. Vào tháng 3 năm 2024, năm công đoàn Hoa Kỳ, bao gồm cả Liên minh Công nhân Thép và Hàng hải, đã đệ đơn kiến nghị. Đó là Công đoàn Công nhân Thép, Công đoàn Công nhân Điện, Công đoàn Nhà sản xuất Nồi hơi, Công đoàn Công nhân Cơ khí và Hàng không, và Công đoàn Công nhân Hàng hải. Lập luận cho rằng Trung Quốc đang bóp nghẹt ngành công nghiệp Mỹ bằng cách tăng cường đóng tàu và vận chuyển bằng các khoản trợ cấp. Những người có công việc đang bị đe dọa đã lên tiếng trước. Văn phòng Đại diện Thương mại đã mở cuộc điều tra Mục 301 khoảng một tháng sau đó. Hơn 40 ý kiến trong ngành đã được tiếp nhận và một buổi điều trần công khai đã được tổ chức. Một năm sau, đầu năm 2025, Đại diện Thương mại đưa ra kết luận. Sự thống trị thị trường của ngành đóng tàu và vận tải biển Trung Quốc là không công bằng. Câu trả lời là phí vào cổng. Ý tưởng là sẽ thu phí mỗi khi một con tàu được đóng ở Trung Quốc hoặc do một công ty Trung Quốc điều hành cập cảng Hoa Kỳ.

Tại sao đó là phí cầu đường chứ không phải thuế quan? Thông thường, việc trả đũa theo Điều 301 liên quan đến việc áp đặt mức thuế cao đối với giá hàng hóa nhập khẩu. Tuy nhiên, lê không phải là sản phẩm được trưng bày trong các cửa hàng. Là vật ra vào cảng chờ hàng hóa. Vì bản thân hình thức của ngành công nghiệp này đã khác nên hình dạng của vũ khí cũng phải khác nhau. Vì vậy, thay vì thuế quan, một phương tiện mới gọi là phí vào cảng đã được đưa ra.

Lệ phí được thiết kế như một cầu thang. 50 USD mỗi tấn rông kể từ ngày 14 tháng 10 năm 2025. Năm tiếp theo là 80 USD, rồi lại là 110 USD, rồi lại là 140 USD. Phí cầu đường trở nên đắt hơn mỗi năm. Mỗi khi một con tàu cập cảng Hoa Kỳ, số tiền nhân với trọng lượng của nó sẽ bị mất. Thuyền càng lớn, vết cắt càng sâu.

Trung Quốc đã rút thanh kiếm tương tự vào cùng ngày.

Vào ngày 14 tháng 10 năm 2025, Trung Quốc cũng bắt đầu thu phí đặc biệt đối với các tàu liên quan đến Hoa Kỳ vào cảng Trung Quốc. Nó bắt đầu ở mức 400 nhân dân tệ, tương đương khoảng

55 USD/tấn, và tăng lên hàng năm như ở Mỹ. Như thế được phản chiếu trong một tấm gương, các mức phí giống hệt nhau được áp dụng đồng thời tại các cảng ở cả hai bờ Thái Bình Dương. Khi một bên bắt phí thì bên kia cũng bắt phí cùng lúc. Một trò chơi bóng bàn diễn ra trên biển, trong đó mỗi con tàu đều bị phạt. Nhưng Trung Quốc đã tiến một bước xa hơn. Cùng ngày, một công ty Hàn Quốc được thêm vào danh sách trừng phạt. Đó là Đại dương Hanwha.

Chính xác thì đó là năm công ty con của Hanwha Ocean tại Hoa Kỳ. Hanwha Shipping, Nhà máy đóng tàu Hanwha Philly, Hanwha Ocean USA International và hai công ty cổ phần. Lý do đã rõ ràng. Điều này là do Nhà máy đóng tàu Philly mà Hanwha mua lại đã công khai ủng hộ cuộc điều tra theo Điều 301 của Hoa Kỳ. Trong cuộc chiến giữa Hoa Kỳ và Trung Quốc về việc thu phí tàu của nhau, công ty con ở Hoa Kỳ của một công ty Hàn Quốc đã tham gia và bị cắt giảm. Để đứng về phía Hoa Kỳ, Bắc Kinh đã trói tay người Mỹ của công ty này. Nằm trong danh sách trừng phạt có nghĩa là bất kỳ ai làm ăn với Trung Quốc sẽ khó giao dịch với công ty đó. Nó giống như một chiếc thòng lọng vô hình đang được quàng quanh cổ một tập đoàn Hàn Quốc trên đất Mỹ.

Và hai tuần sau, Busan khiến mọi thứ phải dừng lại.

Dưới bóng hội nghị thượng đỉnh Busan ngày 30/10, đao kiếm trên biển đã được tra vào vỏ. Cuộc gặp ở Busan là cuộc gặp thượng đỉnh đầu tiên giữa Tổng thống Trump và Chủ tịch Tập Cận Bình. Hai nước đã đồng ý hoãn một năm một loạt các biện pháp trừng phạt nhắm vào các điểm quan trọng của nhau. Đó không phải là vỏ kiếm, mà là một hiệp định đình chiến khi thanh kiếm được tra vào vỏ trong giây lát. Hoa Kỳ đã trì hoãn việc thực hiện phí gia nhập Mục 301 trong một năm. Từ 01:01 ngày 10 tháng 11 năm 2025 đến 23:59 tối. vào ngày 9 tháng 11 năm 2026, đã đúng một năm, chưa đầy một phút. Trung Quốc cũng đáp trả. Bộ Thương mại công bố đình chỉ 12 tháng lệnh trừng phạt đối với 5 công ty con của Hanwha Ocean. Logic là vì Hoa Kỳ trì hoãn việc thanh toán phí cầu đường nên chúng ta cũng nên hoãn việc trả đũa. Dây thòng lọng đối với các công ty Hàn Quốc đã được dỡ bỏ như một sản phẩm phụ của lệnh ngừng bắn được trao đổi giữa Hoa Kỳ và Trung Quốc. Cùng ngày 10 tháng 11. Thêm một con tàu nữa bị mắc kẹt ở đồng hồ năm điểm.

Ở đây, vị thế của Hàn Quốc được bộc lộ một cách kỳ lạ.

Mặc dù Hoa Kỳ đã trừng phạt Triều đại Joseon của Trung Quốc bằng Điều 301, nước này vẫn không thể tự đóng tàu. Khả năng đóng tàu buôn của Mỹ đã sụp đổ từ lâu. Nếu bạn đếm số lượng tàu buôn lớn được đóng mỗi năm, thị phần của Mỹ trên thị trường thế giới gần như trở nên vô hình. Mặt khác, Trung Quốc lại chiếm một lượng lớn đơn đặt hàng tàu mới của thế giới. Đã có nhiều cảnh báo từ Quốc hội rằng Trung Quốc đang vượt xa Mỹ về tốc độ sản xuất tàu chiến. Bến tàu, thợ hàn lành nghề và bí quyết hàng thập kỷ không thể thành hiện thực chỉ sau một đêm. Về mặt vật lý, Hoa Kỳ không thể tự mình hồi sinh ngành đóng tàu đã sụp đổ của mình. Chỉ có một cách để lấp đầy khoảng trống đó về thời gian và khả năng. Chúng tôi đang giúp đỡ Hàn Quốc và Nhật Bản, những quốc gia có chung thị trường vận tải thương mại toàn cầu với Trung Quốc. Vì vậy, trong cùng thông báo, Nhà Trắng viết rằng họ sẽ hoãn các lệnh trừng phạt đối với Trung Quốc trong khi tiếp tục hợp tác lịch sử với Hàn Quốc và Nhật Bản để vực dậy ngành đóng tàu của Mỹ. Đối thủ cần kiểm chế là

Trung Quốc, ra tay cho vay là Hàn Quốc.

Hanwha rơi vào khoảng trống đó. Ông mua Nhà máy đóng tàu Philly ở Hoa Kỳ, thành lập cơ sở đóng tàu trên đất Mỹ và tham gia kinh doanh bảo trì các tàu Hải quân Hoa Kỳ. Kinh doanh bảo trì, hay MRO trong tiếng Anh, là công việc bảo trì, sửa chữa, sửa chữa tàu thủy. Hanwha là lần đầu tiên một quốc gia châu Á tham gia nhiệm vụ này cho Hải quân Hoa Kỳ. Những con tàu và cánh tay do Hàn Quốc chế tạo đã vươn lên vị thế hỗ trợ cho hoạt động của Hải quân Mỹ. HD Hyundai cũng bắt đầu hợp tác nuôi dưỡng nhân lực đóng tàu Mỹ. Ngoài các thỏa thuận thương mại xuất khẩu tàu buôn, công nghệ Hàn Quốc đã được nâng lên vị trí hỗ trợ một trong những trụ cột của an ninh Hoa Kỳ. Trong cùng năm đó, Hàn Quốc đứng trước nguy cơ bị áp thuế tương ứng 25%. Trong khi ô tô và pin phải gánh chịu gánh nặng, hoạt động đóng tàu và mua khí đốt ở Alaska đã nổi lên như những con bài thương lượng để cắt giảm thuế. Nếu có tay đánh thẳng thì cũng có tay được đưa ra và thương lượng.

Một công ty phải đối mặt với hai bộ mặt trong cùng một năm. Đối với Bắc Kinh, đó là mục tiêu của các lệnh trừng phạt, và đối với Washington, đó là đối tác trong sự hồi sinh. Việc tàu bị dừng lần đầu tiên cho thấy Hàn Quốc đang bị treo ở cuối nút thắt do Mỹ và Trung Quốc ràng buộc. Câu chuyện về nơi đó lại mở ra ở phần cuối của cuốn sách này.

Phần 3 Chất bán dẫn, thanh không khóa và hải quan đóng

Chương 8 H200, Mỹ mở cửa, Trung Quốc đóng cửa

Vào ngày 15 tháng 1 năm 2026, một quy tắc ngăn đã được công bố trên Cục Đăng ký Liên bang. Tiêu đề đã khô khan. Chính sách xem xét cấp phép được sửa đổi cho các sản phẩm máy tính tiên tiến. Có một câu trong đó. Khi gửi NVIDIA H200 đến Trung Quốc, giờ đây nó được xem xét theo từng trường hợp cụ thể thay vì giả định bị từ chối. Chiếc chốt mà chính quyền Biden đã khóa hai lần đã được mở khóa trên một đường.

Đầu tiên, hãy bắt đầu với H200 là gì. NVIDIA là công ty sản xuất chip học trí tuệ nhân tạo. Sự thông minh của trí tuệ nhân tạo phụ thuộc vào dòng chip đó. Cho dù đó là chatbot hay mô hình vẽ, trí tuệ nhân tạo khổng lồ sẽ học bằng cách thực hiện nhiều phép tính cùng một lúc. Máy gia tốc của NVIDIA là bộ phận thực hiện các phép tính một cách nhanh chóng. H200 là con chip đứng đầu máy gia tốc. Bên trong là một thành phần được gọi là bộ nhớ băng thông cao hay gọi tắt là HBM. Bộ nhớ là nơi lưu trữ dữ liệu cần tính toán trong thời gian ngắn. Trong khi bộ nhớ thông thường là đường hẹp thì bộ nhớ băng thông cao là đường rộng có nhiều làn đường. Nếu đường rộng, dữ liệu chảy mà không bị chặn, giúp trí tuệ nhân tạo học nhanh hơn. Vì vậy, mỗi con chip này đã trở thành chiến trường nơi hai nước giao tranh.

Chúng ta cũng cần xem ai đã khóa và mở chốt đó. Cục Công nghiệp và An ninh của Bộ Thương mại Hoa Kỳ chịu trách nhiệm ngăn chặn hoặc mở cửa xuất khẩu chip. Bộ phận này được gọi tắt là BIS trong tiếng Anh. Bộ phận này chịu trách nhiệm ngăn chặn hàng hóa được coi là nguy hiểm được bán ra nước ngoài. Chính quyền Biden đã ngăn chặn một cách hiệu quả việc xuất khẩu chip trí tuệ nhân tạo tiên tiến sang Trung Quốc hai lần, vào tháng 10 năm 2022 và tháng 10 năm 2023. Nguyên tắc được sử dụng vào thời điểm đó là giả định từ chối. Điều này có nghĩa là khi có đơn đăng ký, họ bắt đầu bằng việc cho rằng nó không được chấp nhận. Cứ như thể cánh cửa đã đóng lại. Quy tắc tháng 1 năm 2026 đã thay thế nguyên tắc đó bằng việc xem xét từng trường hợp cụ thể. Điều này có nghĩa là mỗi đơn đăng ký có thể được kiểm tra riêng biệt và được thông qua. Cánh cửa đóng kín đã được mở ra hoàn toàn.

America mở cửa và đặt nhiều ổ khóa lên đó.

Mười công ty Trung Quốc có tên trong danh sách. Alibaba, Tencent, ByteDance, Baidu, JD. Mỗi công ty có thể mua tới 75.000 chiếc H200, nhưng chúng chỉ được mua thông qua trụ sở chính của NVIDIA hoặc nhà phân phối được ủy quyền. Khối lượng đi Trung Quốc không được vượt quá một nửa khối lượng gửi cho khách hàng Mỹ. Một bên thứ ba có trụ sở tại Hoa Kỳ đã phải kiểm tra hiệu suất của chip trên đất Mỹ và người nhận chip phải hứa không chặn quyền truy cập từ xa và đánh cắp trọng lượng của mô hình đã học. Cánh cửa mở ra nhưng khung cửa lại hẹp.

Hãy làm sáng tỏ ý nghĩa của từng khóa. Giới hạn khối lượng 50 phần trăm là quy định không được vượt quá một nửa. Một mức trần đã được đặt ra đối với Trung Quốc để ngăn nước này lấy hơn một nửa số chip H200 dành cho khách hàng Hoa Kỳ. Đó là một biện pháp an toàn nhằm đặt ra tầm cao một cách giả tạo để ngăn sức mạnh tính toán của Trung Quốc phát triển đủ lớn để vượt qua

Hoa Kỳ. Việc nhờ bên thứ ba kiểm tra con chip trên đất Mỹ có nghĩa là kiểm tra xem nó có hoạt động như đã hứa ở Mỹ hay không trước khi gửi nó đến Trung Quốc. Đây là thiết bị ngăn chặn việc bí mật trộn lẫn những con chip có thông số kỹ thuật mạnh hơn hứa hẹn vào. Lời hứa không ăn cắp trọng lượng thì hơi xa lạ. Trọng số là một dãy số mà trí tuệ nhân tạo đã in sâu vào đầu nó sau khi học. Con số đó chính là sức mạnh của trí tuệ nhân tạo. Đây là quá trình ngăn chặn việc người nhận lén vào chip từ xa và đánh cắp toàn bộ số điện thoại. Trong ngành, quy trình xác minh danh tính và chỉ định này được gọi là KYC hoặc Nguyên tắc Biết khách hàng của bạn. Điều này có nghĩa là theo dõi đến cùng và kiểm tra xem ai sống và họ tiêu tiền vào đâu.

Có một điều kiện thậm chí còn nghiêm ngặt hơn kèm theo điều này. Chính phủ Hoa Kỳ lấy 25 phần trăm doanh số bán hàng.

25 phần trăm này không phải là một điều khoản được ghi trong văn bản của quy tắc. Không nơi nào trong các quy tắc Đăng ký Liên bang nói rằng bạn phải trả 25% cho chính phủ. Một tháng trước đó, vào tháng 12 năm 2025, đó là một thỏa thuận hậu trường, trong đó Trump đồng ý cho phép bán H200 cho Trung Quốc và đổi lại nhận được một phần tư doanh số bán hàng. Tạp chí Phố Wall đã đưa tin như vậy. Mùa hè năm trước, tôi được giảm giá 15% khi bán một chiếc H20 có thông số kỹ thuật thấp. Từ ngày 15 lên 25, thuế cầu đường tăng cao. Một cuộc tranh chấp ngay lập tức nổ ra ở Washington. Điều I, Mục 9, Tiêu đề 5 của Hiến pháp Hoa Kỳ cấm đánh thuế đối với hàng xuất khẩu từ bất kỳ tiểu bang nào. Câu hỏi đặt ra là liệu việc thu 1/4 doanh số bán hàng dưới dạng phí giấy phép có thực sự là thuế xuất khẩu hay không. Các cựu quan chức phản đối mạnh mẽ động thái này, nói rằng nó có nghĩa là đánh đổi các quyết định an ninh quốc gia để lấy tiền. Tuy nhiên, vẫn chưa có phán quyết của tòa án rằng điều kiện này bị vô hiệu vì vi hiến. Một thực tế đã được khẳng định là ngay cả khả năng vi hiến cũng đã được nêu ra. Bộ trưởng Thương mại Rutnick gạt đi và nói rằng thứ Trung Quốc nhận được chỉ là con chip tốt thứ tư của Nvidia.

Bây giờ nước Mỹ đã mở cửa, phí cầu đường đã được thiết lập và các ổ khóa đã được áp dụng. Tất cả những gì còn lại là Trung Quốc sẽ vào cuộc.

Nhưng Trung Quốc đã không vào cuộc.

Năm tháng sau khi mở, không một con chip nào được giao. Nó không bị hải quan chặn. Không có cảnh nào giống cảnh dừng làm thủ tục hải quan ở biên giới. Alibaba, Tencent và ByteDance đã nhận được sự chấp thuận, đã đặt và rút đơn đặt hàng, trì hoãn ký hợp đồng và trì hoãn giao dịch bằng cách sử dụng các kênh phân phối để lấy có. Người khách muốn mua đã quay lưng lại phía trước cửa hàng. Hồ sơ của người Mỹ rất rõ ràng. Không một chiếc nào được giao trong suốt 5 tháng. Bàn tay ngăn chặn việc này không phải là hải quan ở biên giới mà chính các công ty Trung Quốc đã thực hiện hành vi lừa đảo.

Đằng sau đó là một cử chỉ từ Bắc Kinh. Bộ Công nghiệp và Công nghệ thông tin Trung Quốc lặng lẽ yêu cầu các công ty công nghệ lớn của nước này không mua H200 với số lượng lớn. Bộ Công nghiệp và Công nghệ thông tin là cơ quan chính phủ giám sát ngành công nghiệp, thông tin và truyền thông ở Trung Quốc. Bộ âm thầm gây áp lực cho các công ty trì hoãn phê duyệt hoặc hạn

chế mua hàng. Từ Global Times do nhà nước điều hành đã nêu rõ điều đó trong bài xã luận của mình. Dựa vào chip Mỹ đồng nghĩa với việc từ bỏ chủ quyền công nghệ. Global Times là một tờ báo do cơ quan của Đảng Cộng sản Trung Quốc xuất bản và các bài xã luận của tờ này được coi là cửa sổ nhìn vào suy nghĩ nội tâm của Bắc Kinh. Thay vào đó, tôi được yêu cầu mua Ascend của Huawei. Greer, Đại diện Thương mại Hoa Kỳ, không giấu sự bất bình trước các phóng viên. Chúng tôi đã phê duyệt xuất khẩu vào tháng 1 và cho biết việc mua hay không là quyết định của chủ quyền Trung Quốc. Chúng ta đưa ra lời đề nghị một củ cà rốt trị giá hàng tỷ USD nhưng đối phương không nhận.

Tại sao bạn lại từ chối nó? Sử dụng chip hiệu suất cao, ngay cả khi phải trả thuế phí 25%, vẫn là một lợi ích trước mắt. Nhưng con chip được kết nối với một đường ống có van có thể đóng lại bất cứ lúc nào. Một khi bạn tự trói mình vào đường ống đó, AI của Trung Quốc sẽ ngừng hoạt động vào ngày Mỹ tắt nó. Ban lãnh đạo của Tập Cận Bình đã gọi sự phụ thuộc đó là thuộc địa công nghệ lâu dài. Sự từ chối này cũng phù hợp với chiến lược lưu thông kép mà Trung Quốc thúc đẩy từ năm 2020. Chính sách này là phát triển nền kinh tế vận hành nội bộ thay vì dựa vào nhập khẩu từ bên ngoài. Thời điểm tôi nhận được một chiếc H200, tuyến đường có thể rung chuyển như lâu đài cát. Ngay cả khi hiệu quả hơi thấp, họ vẫn chọn đóng cửa thị trường và cho phép Huawei và Cambricon phát triển bằng cách đáp ứng nhu cầu khổng lồ trong nước.

Bên dưới ruột đó là sự sang trọng sâu sắc. Đây là một công ty khởi nghiệp của Trung Quốc, với một con chip cũ, hiệu suất bị hạn chế bởi lệnh trừng phạt và chi phí khoảng 6 triệu USD, đã đạt được kết quả tương đương với các mô hình do các công ty công nghệ lớn của Mỹ chi hàng tỷ đô la tạo ra. Tiền đề của Washington rằng chặn chip sẽ chặn trí tuệ nhân tạo đã bị phá vỡ chỉ bằng một hành động đó. DeepSeek cho thấy nếu thiếu phần cứng thì phần mềm có thể bù đắp. Một thuật toán giảm thiểu tính toán một cách khéo léo, bỏ qua những thiếu sót về mặt vật lý của chip. Niềm tin lan rộng ở Bắc Kinh rằng họ có thể hoạt động mà không cần chip Mỹ, và niềm tin đó đã đẩy H200 ra ngoài. Cũng có cách giải thích rằng thứ mà Trung Quốc thực sự hướng tới không phải là H200 vốn có nhiều điều kiện khắt khe mà là dỡ bỏ toàn bộ quy định, kể cả ở cấp trên là Blackwell. Đây là một cách làm rung chuyển trò chơi bằng cách không chấp nhận nó.

Cùng tháng Giêng đó, một bàn tay khác cũng di chuyển theo hướng ngược lại. Trong khi một bộ phận nhận được 1/4 doanh thu và mở cửa xuất khẩu hợp pháp thì Bộ Tư pháp đã phát hiện và truy tố đường dây buôn lậu vận chuyển H200 sang Trung Quốc. Mâu thuẫn khi nói rằng họ sẽ bán nó một cách hợp pháp và thu giữ nó thông qua buôn lậu xảy ra trong cùng một tháng. Các công ty Trung Quốc, vốn đã ngừng mua số lượng lớn một cách hợp pháp, đang sử dụng các công ty vỏ bọc ở Đông Nam Á và Trung Đông để nhập khẩu chip với số lượng nhỏ hoặc truy cập từ xa vào máy chủ đám mây ở Trung Đông và chỉ vay mượn sức mạnh tính toán.

Bên trong cánh cửa America mở ra trống rỗng. Câu trả lời cho vị trí tuyển dụng đó không phải đến từ Washington mà đến từ Thâm Quyển.

Chương 9 Phản hồi của Huawei

Vào ngày 17 tháng 2 năm 2025, Tập Cận Bình và các giám đốc điều hành công ty công nghệ tập trung tại một phòng hội nghị ở Bắc Kinh. Người sáng lập Huawei Nhậm Chính Phi đã đưa tin về sự kiện này. Nỗi lo sản xuất chip tiên tiến có thể sụp đổ do không thể mua thiết bị của Mỹ đã giảm bớt nhờ bước đột phá gần đây. Ông lãnh đạo một liên minh gồm hơn 2.000 công ty Trung Quốc và cam kết sẽ sản xuất 70% chuỗi giá trị bán dẫn trong nước vào năm 2028. Phải 11 tháng trước khi Hoa Kỳ mở cửa cho H200. Câu trả lời của Trung Quốc đã được quyết định.

Ở đây, trước tiên chúng ta hãy dành chút thời gian để chỉ ra chip Ascend là gì. Ascend là chip trí tuệ nhân tạo chuyên dụng do Huawei sản xuất. Việc đào tạo và chạy một chatbot hoặc trí tuệ nhân tạo tổng hợp đòi hỏi những phép tính khổng lồ và đây là thành phần xử lý nhanh chóng những phép tính đó. Chip do công ty NVIDIA của Mỹ sản xuất đã thực hiện hoàn hảo nhiệm vụ tương tự trên thị trường toàn cầu. Ascend của Huawei là nỗ lực của Trung Quốc nhằm thay thế chip Nvidia. Nhìn vào cách tẩm thiệp được làm ra sẽ thấy được nhiệm vụ tự lực cánh sinh gian khổ và bấp bênh đến nhường nào.

Chip trí tuệ nhân tạo Ascend của Huawei do Huawei thiết kế và SMIC sản xuất. Đó là sự phân công lao động trong đó việc thiết kế và sản xuất không được thực hiện bởi một công ty mà được chia sẻ. Huawei vẽ bản phác thảo của con chip. Quyết định mạch nào sẽ đặt ở đâu. SMIC thực hiện công việc khắc bản phác thảo lên một miếng silicon thực tế và in nó thành một con chip. SMIC là xưởng đúc tiên tiến nhất của Trung Quốc, nhà máy sản xuất chip dựa trên thiết kế của người khác. Một quốc gia chỉ có thể tự chủ khi cả nhà thiết kế và nhà máy đều đặt trong một quốc gia. Do đó, liên minh giữa hai nước này là trục trung tâm của sự độc lập về bán dẫn của Trung Quốc.

Ban đầu, Huawei dự định sản xuất Ascend trên quy trình 7nm của TSMC của Đài Loan. TSMC là một xưởng đúc của Đài Loan chuyên sản xuất những con chip chính xác nhất thế giới. 7nm có nghĩa là độ rộng đường mạch trong chip rất mỏng. Đường dây càng mỏng thì càng có thể dồn nhiều mạch vào cùng một khu vực, giúp chip nhanh hơn và hiệu quả hơn. Tuy nhiên, trong nhiệm kỳ đầu tiên của Trump, con đường đó đã bị chặn do Huawei bị đưa vào danh sách trừng phạt hoặc danh sách thực thể của Mỹ. Danh sách thực thể là danh sách đen gồm các công ty bị Hoa Kỳ thu giữ vì lý do an ninh. Khi đến đây, việc mua những sản phẩm được sản xuất theo công nghệ Mỹ trở nên khó khăn. Quy trình tiên tiến của TSMC cũng chứa nhiều công nghệ của Mỹ khiến Huawei không thể nhận chip qua cửa trước.

Huawei mở cửa hông khi cửa trước bị chặn. Một số chi nhánh cài trang đã được đưa ra. Một chi nhánh trá hình là một công ty giả vờ không liên quan đến Huawei nhưng thực chất lại bị Huawei kiểm soát sau lưng. Các công ty này giao phó chip cho TSMC với lý do chúng là đơn đặt hàng của chính họ. Bằng cách này, Huawei đã tiếp nhận hơn 2 triệu khuôn logic Ascend 910B từ TSMC. Khuôn logic là phần não cốt lõi của con chip, phần thực sự thực hiện các phép tính. Nó chưa phải là con chip hoàn thiện mà là hạt nhân. Hai trong số những khuôn đó được bó lại với nhau và bộ nhớ

băng thông cao được thêm vào để tạo thành một chiếc 910C duy nhất. Bộ nhớ băng thông cao là bộ nhớ đặc biệt được đặt ngay cạnh chip để di chuyển dữ liệu vào và ra nhanh chóng. Chip trí tuệ nhân tạo có rất nhiều dữ liệu cần xử lý nên nếu bộ nhớ này bị tắc, não sẽ chết đói dù có nhanh đến đâu. Vì vậy, công nghệ đóng gói tiên tiến gắn bộ nhớ bên cạnh não quyết định sự thành bại của một con chip.

Đóng gói là quá trình kết hợp hai phần của bộ não và trí nhớ thành một phần. Mặc dù khiếm khuyết xảy ra trong quá trình đóng gói nhưng vẫn tồn tại khoảng 75%. Điều này có nghĩa là nếu bạn đóng gói 100 chiếc thì khoảng 75 chiếc sẽ còn nguyên vẹn. Điều này có nghĩa là 2 triệu khuôn được chuyển thành khoảng 1 triệu chip thành phẩm. Việc gói hai bộ não cùng một lúc sẽ làm giảm số lượng xuống một nửa và hơn hết, một số bộ não sẽ bị vỡ khi đóng gói. Tôi cũng đã dự trữ trước bộ nhớ. Ngay trước tháng 12 năm 2024, khi Hoa Kỳ bắt đầu kiểm soát bộ nhớ một cách nghiêm túc, nguồn cung trong hơn một năm đã được mua từ Samsung thông qua một chi nhánh trá hình. Nhà kho đã được lấp đầy trước khi đóng cửa.

Trọng tâm sản xuất đã chuyển sang SMIC trong nước. Vì đường lấy khuôn từ bên ngoài có thể bị chặn bất cứ lúc nào nên tôi phải phát triển khả năng chụp ảnh từ bên trong. Nhà máy SN2 ở Thượng Hải đã chạy tiến trình 7nm kể từ tháng 7 năm 2021. Nó có trước đợt kiểm soát thiết bị đầu tiên ở Hoa Kỳ hơn một năm. Việc dòng 7 nano đã được lưu hành trước khi Mỹ khóa nó cho thấy Trung Quốc đã âm thầm chuẩn bị cho nó.

Vấn đề là thiết bị. Để tạo ra những con chip chính xác nhất, cần phải có thiết bị tiếp xúc gọi là EUV. Phơi sáng là quá trình in các mẫu mạch lên silicon bằng ánh sáng. Giống như in một bức ảnh, ánh sáng được phát ra để khắc sơ đồ mạch điện. EUV là chiếc máy khắc những đường rất mỏng cùng một lúc bằng cách sử dụng ánh sáng có bước sóng cực ngắn, nhưng chỉ có một công ty là ASML ở Hà Lan chế tạo ra nó và Hoa Kỳ đã ngăn cản nó đến Trung Quốc. SMIC, không thể có được thiết bị phơi sáng tiên tiến có tên EUV, đã tạo ra 7nm bằng cách khắc cùng một điểm nhiều lần bằng thiết bị ở cấp độ thấp hơn. Vì tôi không thể vẽ một đường mỏng cùng một lúc nên tôi dùng cọ dày để vẽ đi vẽ lại cùng một điểm để làm cho nó mỏng hơn. Phải mất rất nhiều công sức và nguy cơ sai lệch sẽ tăng lên sau mỗi lần khắc bổ sung.

Giá là sản lượng. Năng suất là tốc độ mà một thứ có thể sử dụng được được tạo ra từ những gì được tạo ra. Nếu tôi cho vào 100 trang thì chỉ có khoảng 20 trang có thể sử dụng được. Điều này có nghĩa là 80 tờ bị loại bỏ. Vì cùng một điểm được khắc nhiều lần nên sẽ tạo ra các lỗi sai lệch. Để vượt qua nút thắt này, Huawei đã bí mật chuyển thiết bị do Mỹ sản xuất từ các nhà máy và đối tác của mình sang SMIC. Thiết bị thiếu hụt được nhập từ nơi khác về đưa về SN2. Họ nói với công ty Mỹ bán thiết bị rằng họ chỉ sử dụng chip cũ và không liên quan gì đến Huawei. Bằng cách này, chúng tôi đã tăng công suất sản xuất 7 nano của mình và thậm chí đang thử con đường không chắc chắn đến 5 nano mà không có EUV. Ý tưởng là tạo ra 5 nanomet, mỏng hơn 7 nanomet, bằng cách chồng lên nhau và khắc các đường mỏng mà không cần máy có thể vẽ tất cả chúng cùng một lúc. Vẫn chưa ai biết liệu điều đó có xảy ra hay không.

Nếu bạn lắng nghe điểm này, có vẻ như bạn gần như đã sẵn sàng để trở nên tự lực cánh sinh. Điều đó không đúng.

Sức mạnh thực sự của chip không chỉ nằm ở phần cứng. Đây là phần mềm chạy chip. Dù bộ não của bạn có tốt đến đâu nhưng nếu không có hệ thống chỉ huy để điều khiển nó thì bạn cũng chỉ là một hòn đá. Khi nhà phát triển tạo ra một mô hình trí tuệ nhân tạo, cần có một cầu nối để dịch mã thành những từ mà chip có thể hiểu được. Cầu nối đó chính là hệ sinh thái phần mềm. NVIDIA đã phát triển một hệ sinh thái phần mềm có tên CUDA trong nhiều thập kỷ. Các nhà phát triển trên khắp thế giới đều quen thuộc với CUDA và nó có rất nhiều công cụ, ví dụ và bí quyết. Độ dày đó chính là hào nước thực sự của Nvidia. Đồn lo của Huawei vẫn chưa chín hằm. CAN là phần mềm do Huawei tạo ra cho Ascend nhằm cạnh tranh với CUDA. Cầu nối đã được xây dựng nhưng vẫn bị gãy, rung lắc nhiều nơi.

Trên lý thuyết, Ascend 910B có hiệu năng tương tự Nvidia A100 2019, nhưng phần mềm của nó không ổn định và thường xuyên bị treo. Trên giấy tờ, các con số đều ngang tầm với chip Nvidia của 6 năm trước, nhưng khi xoay nó, lon sẽ rung chuyển và dừng lại. Nó không sống theo những con số. Có thời điểm, ngay cả DeepSeek cũng cho rằng Ascend không đủ cho mục đích đào tạo. DeepSeek là một công ty trí tuệ nhân tạo của Trung Quốc đã đạt được kết quả tương đương với mô hình của Mỹ với ít nguồn lực hơn. Ngay cả công ty kén chọn đó cũng gặp khó khăn khi đào tạo một mô hình từ đầu bằng Ascend. Các giám đốc điều hành của Huawei không hề tỏ ra gay gắt khi nói rằng công ty đi sau một thế hệ chip.

Vì vậy Huawei đã chọn cách bù đắp phần còn thiếu bằng nhiều phần. Nếu hiệu suất của một con chip giảm xuống, nhiều con chip sẽ được kết hợp lại với nhau để bắt kịp sức mạnh tính toán tổng thể. Nếu một người yếu thì xếp thành nhiều người và phân chia công việc. Quy mô thay vì hiệu quả. Tuy nhiên, càng nhiều chip được bó lại với nhau thì độ rò rỉ do trao đổi dữ liệu giữa chúng càng lớn nên phương pháp này không miễn phí. DeepSeek đã thêm trợ giúp tại đây. Công ty, đã đạt được kết quả tương đương với mô hình của Mỹ với chip cũ hơn, bị ràng buộc bởi lệnh trừng phạt, đã cải tiến mô hình của mình để chạy tốt trong Ascend. Mã đã được sửa đổi để tránh những điểm yếu của chip ở phía model. Huawei cũng tham gia Quỹ Công cụ dành cho nhà phát triển toàn cầu và nỗ lực thâm nhập vào hệ sinh thái để đảm bảo rằng mã của thế giới hỗ trợ chip của họ. Anh ấy đang cố gắng dần dần mang lại bề dày mà Cuda đã gây dựng cho anh ấy theo thời gian.

Tại sao Trung Quốc lại đi vào con đường khó khăn này khi Mỹ đang mở cửa?

Có một khoản thuế thu phí trên cổng mà nước Mỹ mở ra. Đó là một phần tư doanh thu. Nếu Nvidia bán H200 cho Trung Quốc, chính phủ Mỹ sẽ lấy 25% doanh số bán hàng. Và cánh cửa đó có thể đóng lại với một quyết định từ Washington. Mỹ đã và đang nói lỏng và thắt chặt xuất khẩu chip. Một khi bạn tự trói mình vào đường ống đó, trí tuệ nhân tạo của Trung Quốc sẽ dừng hoạt động vào ngày bạn khóa nó lại. Điều này có nghĩa là đặt huyết mạch của cơ sở hạ tầng cốt lõi vào tay người khác. Thay vì chấp nhận sự phụ thuộc đó, ban lãnh đạo Tập Cận Bình đã lựa chọn xây dựng hàng triệu con chip nội địa có năng suất thấp, kém phát triển. Đây là cách làm mất đi tính

hiệu quả nhưng vẫn giữ được chủ quyền.

Tuy nhiên, lựa chọn này không có nghĩa là chiến thắng hoàn toàn dành cho Huawei. Chi phí chuyển sang chip của nước bạn vẫn giữ nguyên. Chip có hiệu suất thấp hơn cần chạy nhiều hơn và tiêu thụ nhiều điện hơn. Phần mềm vẫn còn chưa ổn định và con đường tiến tới 5nm vẫn còn trong sương mù. Cho dù bạn có xếp Ascend bao nhiêu đi chăng nữa thì nó cũng sẽ không thể theo kịp các chip mới nhất của Nvidia trong một thời gian. Một chẩn đoán lạnh lùng là ngay cả với quy mô mà Huawei đang nâng cao hiện nay, sẽ phải mất khoảng hai năm nữa để vượt qua mức chip H200 do Hoa Kỳ phát hành. Trung Quốc biết rằng có khoảng cách hai năm và đã chọn cách chịu đựng khoảng cách đó.

Thứ mà Hoa Kỳ ném vào H200 là một củ cà rốt. Trung Quốc đã không chấp nhận củ cà rốt đó. Thay vào đó, họ chọn những con chip do chính tay họ làm bằng cách sử dụng khuôn nhập lậu, bí mật di chuyển thiết bị và lưu trữ ký ức. Tôi đã làm nó mặc dù tôi biết nó sẽ ít hoàn thiện hơn. Nguyên nhân bên trong cánh cửa do Mỹ mở ra trống rỗng là ở các nhà máy ở Thâm Quyển và Thượng Hải.

Chương 10 Quy tắc 50%, vũ khí yên tĩnh nhất

Hoa Kỳ phải mất vài tháng để tìm ra một công ty bình phong và đưa nó vào danh sách trừng phạt. Chỉ mất vài ngày để Trung Quốc thành lập một công ty mới trên giấy tờ. Các công ty trong danh sách, bao gồm Huawei và SMIC, đã khai thác khoảng cách tốc độ này. Nếu một khu vực bị chặn, một lỗ mới sẽ được khoan bên cạnh khu vực đó. Khi nước Mỹ giờ búa lên, những cái đầu từ nơi khác mọc lên. Đó là một trò chơi đập chuột không bao giờ kết thúc.

Hãy bắt đầu bằng cách xem xét các giai đoạn của trò chơi này. Trong Bộ Thương mại Hoa Kỳ có một bộ phận gọi là Cục Công nghiệp và An ninh. Nó được gọi là BIS trong tiếng Anh viết tắt. Danh sách được vận hành ở đây là danh sách thực thể. Dịch sang tiếng Hàn, đó là danh sách hạn chế xuất khẩu. Để kinh doanh với các công ty có tên trong danh sách này, các công ty Hoa Kỳ phải xin phép chính phủ riêng. Sự cho phép thường không được cấp. Danh sách này là bức tường thành ngăn chặn dòng công nghệ của Mỹ sang các nước thù địch.

Có một khoảng trống trên lá chắn phòng thủ. Điều này là do danh sách là một cách viết ra tên. Chỉ những công ty có tên trên đó mới bị chặn. Vì vậy, các công ty như Huawei, SMIC và YMTC, công ty sản xuất bộ nhớ, đã thành lập các chi nhánh và công ty giấy trá hình trên khắp Trung Quốc. Công ty giấy tờ là một công ty chỉ tồn tại trên giấy tờ, không có nhà máy hay nhân viên thực sự. Những công ty không có tên trong danh sách này đã thay mặt họ tiến hành mua các thiết bị và linh kiện bán dẫn của Mỹ. Hàng hóa mua theo cách đó sau đó được phân phối cho Huawei và SMIC. Sự bất đối xứng phát sinh ở đây. Trong khi Hoa Kỳ phải mất nhiều tháng để xác định, điều tra và niêm yết một công ty vỏ bọc mới thì Trung Quốc chỉ mất vài ngày để thành lập một công ty vỏ bọc mới. Bên chặn thì chậm, bên xuyên thì nhanh. Đây là lý do tại sao thuật ngữ 'trò chơi đập chuột' ra đời.

Vào mùa thu năm 2025, Cục Công nghiệp và An ninh của Bộ Thương mại Hoa Kỳ đưa ra một quy định có thể khép lại ván cờ. Tên gọi của nó dài và khô khan: mở rộng kiểm soát người dùng cuối để bao gồm các công ty con của một số doanh nghiệp trong danh sách hạn chế. Thị trường gọi ngắn gọn là quy tắc công ty con 50 phần trăm.

Cách nó hoạt động rất đơn giản và tàn nhẫn.

Bất kỳ công ty nào trong đó một công ty nằm trong danh sách trừng phạt có hơn 50% cổ phần sẽ tự động chịu sự kiểm soát tương tự, bất kể tên công ty đó là gì. Hoa Kỳ không cần phải tìm ra tên từng công ty vỏ bọc nữa. Ở những nơi Huawei sở hữu hơn một nửa, bất kể dấu hiệu là gì, nó đều bị ràng buộc với mạng điều khiển ngay lập tức. Đó là sự ô nhiễm đi từ trên xuống dưới. Nếu công ty mẹ có tên trong danh sách, các công ty ngầm bên dưới sẽ xếp vào hàng liên tiếp. Một công ty mới được thành lập chỉ trong vài ngày đã bị khóa ngay khi mới thành lập.

Hướng là quan trọng. Ô nhiễm chảy từ trên xuống dưới. Công ty mẹ có tên trong danh sách sẽ rút các công ty con mà họ sở hữu hơn một nửa cổ phần và khóa chúng trong mạng lưới kiểm soát.

Cơ cấu không thể để một công ty con nhỏ ở dưới làm hư hỏng toàn bộ công ty mẹ ở trên. Nó đứng vững lại. Cha mẹ tô màu cho con chứ không phải con tô màu cho bố mẹ. Tiêu chuẩn là 50% vốn chủ sở hữu. Nếu Huawei hay SMIC là những công ty vượt qua ranh giới đó, thì bất kể tên họ là gì và ở đâu, họ đều rơi vào cùng một mạng lưới. Các cơ quan quản lý của Hoa Kỳ không còn phải gặp khó khăn trong việc tìm kiếm từng tên của một công ty giấy và viết nó vào danh sách. Chiếc bút trong trò chơi đập chuột đã được thay đổi để che toàn bộ lỗ mà chuột chũi sẽ nhô lên trước.

Điều khiến loại vũ khí này trở nên đáng sợ là nó không gây ra tiếng ồn.

Thuế quan được thể hiện bằng con số. 100 phần trăm, 25 phần trăm, nó ở trên trang nhất của tờ báo. Khi thuế quan được áp dụng, các tiêu đề ngay lập tức xuất hiện cho biết quốc gia nào đã tăng thuế và tăng bao nhiêu. Sự trả thù diễn ra và các cuộc đàm phán diễn ra. Tuy nhiên, quy tắc 50 phần trăm chỉ thay đổi một dòng trong định nghĩa. Chỉ với một đường cơ sở của một nửa cổ phần, toàn bộ mạng lưới mua sắm vô hình sẽ trở thành đối tượng được kiểm soát. Không có vụ nổ, không có tiêu đề. Từ một ngày nào đó, những công ty đó sẽ không thể sử dụng công nghệ Mỹ nữa. Đó là mạng lưới yên tĩnh nhất, rộng nhất.

Mạng lưới này không chỉ lan rộng trong phạm vi Hoa Kỳ. Có một thanh kiếm khác ở Hoa Kỳ được gọi là Quy tắc sản xuất trực tiếp nước ngoài. Chữ viết tắt tiếng Anh được gọi là FDPR. Quy tắc này nêu rõ rằng ngay cả khi một sản phẩm được sản xuất bên ngoài Hoa Kỳ, nếu công nghệ hoặc thiết bị của Mỹ được sử dụng trong quá trình sản xuất thì sản phẩm đó vẫn phải chịu sự kiểm soát của Hoa Kỳ. Chất bán dẫn hầu như không thể sản xuất được nếu không có công nghệ của Mỹ. Vì vậy, ngay cả những con chip do các công ty liên minh sản xuất, dù là Hàn Quốc, Hà Lan hay Nhật Bản, cũng bị ràng buộc bởi quy tắc này. Các công ty Trung Quốc mới bị vướng vào quy định 50% sẽ bị cắt giao dịch không chỉ với các công ty Mỹ mà còn với các công ty trên toàn thế giới có liên kết với FDPR. Đây là lý do tại sao dòng công lý lặng lẽ đến được một nhà máy ở bên kia thế giới.

Tuy nhiên, tấm lưới này đã được kéo lại khoảng một tháng sau khi lan ra.

Điều này là do Trung Quốc đã nắm tay nhau. Vào tháng 10 năm 2025, Bộ Thương mại Trung Quốc đã ban hành Thông báo số 61. Đây là biện pháp nhằm vào các nguyên tố đất hiếm. Đất hiếm là kim loại được sử dụng trong nam châm và động cơ của máy bay chiến đấu, tên lửa và tàu ngầm. Trung Quốc kiểm soát phần lớn khối lượng lọc dầu của thế giới. Thông báo số 61 cho phép xuất khẩu các sản phẩm được sản xuất bên ngoài Trung Quốc chỉ sau khi được chính phủ Trung Quốc cho phép nếu chúng có chứa một lượng nhỏ nguyên tố đất hiếm từ Trung Quốc. Ngành công nghiệp quốc phòng của Mỹ đã bị bắt làm con tin. Vào thời điểm Hoa Kỳ đang cố gắng bóp nghẹt ngành bán dẫn của Trung Quốc bằng quy tắc 50%, Trung Quốc đã bóp nghẹt ngành công nghiệp quốc phòng Hoa Kỳ bằng Thông báo số 61. Một bên chặn chip, một bên chặn tài nguyên. Khi cả hai tay chạm vào cổ nhau, bức tượng bán thân mở ra và cả hai vũ khí đều được đặt cùng nhau trên cùng một chiếc bàn.

Cuối tháng 10/2025, Tổng thống Trump và Chủ tịch Tập Cận Bình ngồi đối diện nhau tại Busan, Hàn Quốc. Đó là nơi mà nền kinh tế thế giới bị đẩy đến bờ vực. Bản chất của thỏa thuận là việc trao

đổi hai loại vũ khí. Hoa Kỳ đã trì hoãn việc thực hiện quy tắc 50 phần trăm trong một năm. Từ ngày 10/11/2025 đến ngày 9/11/2026. Đổi lại, Trung Quốc ngừng kiểm soát đất hiếm ngoài khơi. Thanh kiểm bán dẫn và bàn tay tài nguyên đã bị lấy đi trong một ngày. Đó là một giao dịch trong đó con dao chặn chip và bàn tay nắm giữ tài nguyên được đặt đồng thời trên cùng một bàn trong một năm.

Lệnh cấm này không phải là một sự bãi bỏ. Về mặt pháp lý, hai điều này là khác nhau. Bãi bỏ có nghĩa là loại bỏ hoàn toàn quy tắc, và đình chỉ có nghĩa là tạm thời dừng quy tắc với tiền đề rằng thanh kiểm sẽ xuất hiện trở lại vào một ngày đã định. Có hai bước được nhúng trong các quy tắc. Giai đoạn 1 là tạm dừng một năm. Từ ngày 10 tháng 11 năm 2025 đến ngày 9 tháng 11 năm 2026, mọi thay đổi đối với quy tắc 50 phần trăm sẽ tạm thời bị đình chỉ. Trong giai đoạn thứ hai, quyền kiểm soát bị đình chỉ sẽ được phục hồi vô thời hạn vào ngày 10 tháng 11 năm 2026. Bộ Thương mại đã viết trong quy định của mình rằng họ sẽ tiếp tục xem xét các công ty này trong thời gian gia hạn. Anh ta không bỏ kiểm xuống mà chỉ dừng lại một lúc, tìm nơi để vung kiếm lần nữa.

Hai nước có sự khác biệt về cùng một thỏa thuận. Nhà Trắng gọi đó là một chiến thắng lịch sử. Việc đình chỉ quy định 50% chưa bao giờ được đề cập trong bất kỳ văn bản chính thức nào của Trung Quốc. Đúng hơn, Bộ Ngoại giao và Thương mại Trung Quốc trả lời rằng đó là một tiêu chuẩn kép, nói rằng Hoa Kỳ có 3.000 mặt hàng bị kiểm soát xuất khẩu trong khi đổ lỗi cho Trung Quốc chỉ có 900 mặt hàng. Bằng cách không gọi những gì có vẻ là nhượng bộ là nhượng bộ, Bắc Kinh đã giữ được thể diện. Ngay cả việc dừng vũ khí yên tĩnh nhất cũng là điều yên tĩnh nhất cần làm.

Năm tạm dừng là thời điểm để Trung Quốc lấp đầy kho báu của mình. Biết trước ngày con dao lại xuất hiện, lượng dự trữ của Huawei và SMIC nhất định sẽ tăng tốc. Trên thực tế, Huawei có lịch sử sử dụng các công ty giấy để tích trữ bộ nhớ Hàn Quốc trị giá hơn một năm trong 4 tháng trước khi lệnh kiểm soát bộ nhớ băng thông cao của Mỹ có hiệu lực. Bộ nhớ băng thông cao là thành phần được gắn vào chip trí tuệ nhân tạo cho phép trao đổi dữ liệu nhanh chóng. Tên viết tắt tiếng Anh được gọi là HBM. Nó là sản phẩm được Trung Quốc khao khát nhất vì nó quyết định tốc độ tính toán của trí tuệ nhân tạo. Điều tự nhiên là những người biết về thời kỳ băng hà sẽ chất đầy kho của mình một cách mạnh mẽ hơn.

Và chiếc đồng hồ này cũng được treo ở Hàn Quốc. Nếu quy định này được khôi phục, các công ty vật liệu và thiết bị Hàn Quốc sẽ phải tìm kiếm cơ cấu cổ phần của mình để xem đối tác thương mại của họ có phải là công ty con của hơn một nửa số công ty bị trừng phạt hay không. Cần xem danh sách cổ đông của từng đối tác kinh doanh và kiểm tra xem Huawei hay SMIC có nắm giữ hơn một nửa số cổ phần hay không. Nếu không biết điều này sẽ vi phạm lệnh trừng phạt của Mỹ. Busan chỉ đơn giản là hoãn gánh nặng giám sát tuân thủ thêm một năm.

Vào ngày 10 tháng 11 năm 2026, vũ khí yên tĩnh nhất sẽ được bật trở lại. Cùng ngày hôm đó, các công ty bộ nhớ Hàn Quốc đang trên bờ vực thẳm.

Chương 11 Vị trí của Samsung và SK

Tốc độ của chip trí tuệ nhân tạo phụ thuộc vào bộ nhớ của nó. Thành phần này có tên gọi Bộ nhớ băng thông cao hay gọi tắt là HBM, chính là mạch máu của con chip. Và thực tế chỉ có hai công ty sản xuất những chiếc tàu đó. SK Hynix và Samsung Electronics. Tính đến năm 2024, hai công ty kết hợp sẽ tạo ra 90% HBM của thế giới. Micron ở Mỹ chỉ có một chữ số. Thế giới đang gấp rút hướng tới trí tuệ nhân tạo, nhưng Hàn Quốc mới là quốc gia thúc đẩy nó.

Hãy bắt đầu bằng cách giải thích HBM là gì. Những gì chip trí tuệ nhân tạo làm là nhanh chóng trao đổi lượng dữ liệu khổng lồ. Thiết bị máy tính dù có nhanh đến đâu cũng sẽ vô ích nếu dữ liệu không được chuyển đến thiết bị đúng thời hạn. HBM là cách để mang dữ liệu đó. Nếu bộ nhớ thường giống như một con đường được bố trí thành một đường thẳng thì HBM là một cầu vượt ba chiều truyền dữ liệu cùng một lúc bằng cách xếp chồng nhiều lớp lên trên. Người ta tin rằng bộ nhớ này chiếm gần một nửa chi phí sản xuất của một máy gia tốc trí tuệ nhân tạo. Cho dù những con chip do Nvidia sản xuất có đắt đến đâu thì chúng cũng không đáng giá trừ khi HBM của Hàn Quốc được nhúng vào chúng. Điều này có nghĩa là để trái tim trí tuệ nhân tạo của thế giới có thể đập được, nó phải qua tay Hàn Quốc.

Đó là một thị phần áp đảo. Tuy nhiên, phần chia sẻ đó đã trở thành mục tiêu chứ không phải là vũ khí.

Việc một quốc gia sản xuất 90% HBM của thế giới cũng có nghĩa là bằng cách ép quốc gia đó, toàn bộ dòng chảy trí tuệ nhân tạo có thể được kiểm soát. Khi Hoa Kỳ muốn ngăn chặn trí tuệ nhân tạo của Trung Quốc, họ không cần phải truy lùng mọi con chip đến Trung Quốc. Tất cả những gì họ phải làm là trấn áp những kẻ chạm vào mạch máu của những con chip đó: hai công ty Hàn Quốc. Đây là nơi bắt đầu nghịch lý của một tay mạnh trở thành một tay yếu.

Vào ngày 2 tháng 12 năm 2024, Bộ Thương mại Hoa Kỳ lần đầu tiên đưa HBM vào danh sách kiểm soát của mình. Danh sách kiểm soát là danh sách ngăn chặn việc bán một số sản phẩm nhất định sang một số quốc gia nhất định mà không có sự cho phép của chính phủ Hoa Kỳ. Khi đã có tên trong danh sách thì bạn không thể tùy ý xuất khẩu sản phẩm của mình. Mục tiêu đã rõ ràng. Đó là Huawei, công ty sản xuất chip trí tuệ nhân tạo của riêng mình và SMIC, công ty sản xuất chúng. Huawei là một công ty thiết bị truyền thông của Trung Quốc đã phải chịu lệnh trừng phạt của Mỹ và SMIC là nhà máy sản xuất lô hàng lớn nhất của Trung Quốc thực sự sản xuất chip. Vấn đề là Hàn Quốc đã cung cấp bộ nhớ cho chip.

Những gì Hoa Kỳ sử dụng làm tiêu chuẩn cho quy định là tốc độ truyền dữ liệu của bộ nhớ. Bộ nhớ vượt quá một tốc độ nhất định sẽ bị kiểm soát và chỉ những bộ nhớ cũ hơn không đáp ứng ngưỡng mới phải tuân theo các điều kiện nghiêm ngặt và được giải phóng dưới dạng ngoại lệ. HBM tiên tiến hiện đang được sử dụng trong trí tuệ nhân tạo vượt qua tất cả các ngưỡng đó. Cuối cùng, việc xuất khẩu hầu như tất cả HBM mới sang Trung Quốc đều bị chặn. Trung Quốc đại lục không phải là nơi duy nhất bị chặn. Một số quốc gia mà Hoa Kỳ liệt vào danh sách mục tiêu cần quan tâm

cũng rơi vào lưới tương tự.

Hoa Kỳ đưa ra logic của quy luật sản xuất trực tiếp nước ngoài. Biết cách thức hoạt động của quy tắc này sẽ giúp bạn hiểu phần còn lại của chương này. Thông thường, các biện pháp kiểm soát xuất khẩu của một quốc gia chỉ áp dụng đối với hàng hóa được sản xuất tại quốc gia đó. Tuy nhiên, Quy tắc sản xuất trực tiếp nước ngoài mở rộng phạm vi ra ngoài biên giới quốc gia. Logic là ngay cả khi một sản phẩm được sản xuất ở một quốc gia khác hoặc bởi công ty của quốc gia khác, nếu công nghệ hoặc thiết bị của Mỹ được sử dụng dù chỉ một lần trong quá trình sản xuất sản phẩm đó thì sản phẩm đó phải được đặt dưới sự cho phép của Hoa Kỳ. Các công ty Mỹ nắm giữ chìa khóa về thiết bị sản xuất chất bán dẫn. Thiết bị do Mỹ sản xuất cũng được sử dụng trong các nhà máy nơi Samsung và SK sản xuất HBM. Vì vậy, ngay cả khi HBM được sản xuất bởi một công ty Hàn Quốc tại một nhà máy của Hàn Quốc, thiết bị của Mỹ đã được sử dụng trong quá trình sản xuất nên nó phải được sự cho phép của Hoa Kỳ.

Hoa Kỳ đã miễn quy định này cho 33 đồng minh có hệ thống kiểm soát tương tự. Những nơi giống như hầu hết các nước Châu Âu, Nhật Bản, Úc và Vương quốc Anh. Họ thừa nhận rằng họ cùng phe và nắm quyền kiểm soát. Hàn Quốc, nước sản xuất HBM lớn nhất thế giới, đã được loại khỏi danh sách miễn trừ. Điều này cùng với các nước sản xuất khác như Đài Loan và Singapore. Vì quốc gia sản xuất 90% HBM của thế giới thực sự đã được miễn trừ nên khó có thể coi đó là sự trùng hợp ngẫu nhiên. Các quan chức Hoa Kỳ thú nhận rằng việc loại trừ là một nỗ lực nhằm đưa Hàn Quốc vào quyền kiểm soát chung giữa Hàn Quốc, Hoa Kỳ và Nhật Bản. Họ loại bỏ cả rất miễn trừ khỏi Hàn Quốc và thúc đẩy nước này tham gia vào một thỏa thuận kiểm soát do Hoa Kỳ dẫn đầu. Ngay cả khi bán sản phẩm được sản xuất trên đất của mình, các công ty Hàn Quốc hiện nay vẫn phải có con dấu phê duyệt của chính phủ Hoa Kỳ.

Mưa không dừng ở đó.

Samsung và SK cũng có nhà máy lớn ở Trung Quốc. Samsung sản xuất flash NAND ở Tây An, SK sản xuất DRAM ở Vô Tích và NAND ở Đại Liên. NAND flash là bộ nhớ lưu trữ dữ liệu và DRAM là bộ nhớ lưu trữ dữ liệu trong thời gian ngắn trong khi máy tính đang hoạt động. Đến năm 2020, hai công ty này đã rót hơn 20 tỷ USD vào các cơ sở ở Trung Quốc. Nó trị giá hơn 28 nghìn tỷ won bằng tiền Hàn Quốc. Một khi nhà máy được xây dựng, nó không thể dễ dàng di chuyển được. Số tiền đó đã trở thành một khoản chi thường xuyên ở Trung Quốc.

Trong khi đó, các nhà máy này có thể nhập khẩu thiết bị của Hoa Kỳ mà không được phép vì họ là người dùng cuối đã được xác minh. Chứng chỉ này, được gọi là Người dùng cuối đã được xác minh hoặc VEU trong tiếng Anh, là một loại thẻ được cấp cho các công ty được Hoa Kỳ công nhận là đáng tin cậy. Với tấm thẻ này, tôi không cần phải có giấy phép riêng để nhập cảnh vào Hoa Kỳ mỗi khi mang theo một thiết bị nào đó. Các nhà máy Trung Quốc của Samsung và SK đã triển khai thẻ này từ lâu. Vào tháng 9 năm 2025, Hoa Kỳ đã tiếp nhận các bằng cấp của họ. Nó có hiệu lực vào cuối năm đó. Thay cho thẻ, giấy phép trang web được xem xét hàng năm đã được thay thế. Bây giờ, hai công ty phải nộp trước cho Hoa Kỳ những thiết bị nào họ sẽ chi tiêu, chi phí mỗi năm là

bao nhiêu và phải trải qua quá trình xem xét. Hơn nữa, Hoa Kỳ đã vạch ra một ranh giới. Giấy phép vận hành các nhà máy hiện có sẽ được cấp nhưng sẽ không được cấp phép tăng năng lực sản xuất hoặc cải tiến công nghệ. Các máy đang chạy được phép tiếp tục chạy, nhưng đường dẫn thêm máy mới hoặc chuyển sang quy trình tốt hơn đã bị chặn. Các nhà máy Trung Quốc không bị dừng lại nhưng cũng bị ngăn cản phát triển thêm.

Đây là sự tiếp xúc kép. Một bên là Hoa Kỳ và một bên là Trung Quốc.

Trung Quốc là thị trường lớn nhất của bộ nhớ Hàn Quốc. Khoảng một nửa lượng xuất khẩu chất bán dẫn của Hàn Quốc là sang Trung Quốc. Nếu gộp cả Trung Quốc và Hồng Kông, tỷ lệ này còn tăng cao hơn nữa. Bi kịch là đất nước bán ký ức Hàn Quốc lại chính là đất nước chịu sự kiểm soát như vậy. Những nơi Mỹ muốn chặn lại là nơi Hàn Quốc kiếm sống. Đồng thời, Hàn Quốc đang xây dựng các nhà máy ở lục địa Hoa Kỳ do Đạo luật Chips của Hoa Kỳ. Đạo luật Chips là luật do Hoa Kỳ tạo ra để đưa các nhà máy bán dẫn vào Hoa Kỳ. Nó có hai mặt: nó cung cấp các khoản trợ cấp, nhưng nó cũng gây áp lực lên mọi người trong việc duy trì chuỗi cung ứng của họ ở Hoa Kỳ. Samsung đang xây dựng một nhà máy mới ở Taylor, Texas và SK đang xây dựng một nhà máy mới ở Indiana. Xây dựng một nhà máy ở Hoa Kỳ tốn kém trung bình hơn 30% so với xây dựng một nhà máy ở Hàn Quốc hoặc Đài Loan. Chúng tôi chấp nhận hai dự luật cùng một lúc: chi phí chìm gắn liền với Trung Quốc và các dự luật đầu tư từ Hoa Kỳ. Tiền đổ vào Trung Quốc không thể rút được, số tiền mới mà Mỹ yêu cầu phải trả đắt hơn.

Nó cũng bị đẩy lên đẩy xuống. HBM hiện đại nhất đã bị đóng cửa dưới sự kiểm soát của Mỹ. Điều này có nghĩa là con đường sản xuất bộ nhớ tốt nhất và đắt nhất đã bị Hoa Kỳ chặn lại. Dưới mức đó, Changshin Memory của Trung Quốc đã làm suy yếu thị trường bằng cách phát hành DRAM đa năng với giá thấp, dựa vào trợ cấp của chính phủ. Changshin Memory là một công ty bộ nhớ được phát triển ở Trung Quốc. Mặc dù chúng tôi chưa thể sản xuất các sản phẩm tiên tiến nhưng chúng tôi đã phát hành bộ nhớ đa năng được sử dụng phổ biến ở mức giá thấp bằng cách hỗ trợ nó bằng tiền của chính phủ. Thị trường đắt đỏ phía trên bị Mỹ chặn lại, thị trường giá rẻ phía dưới đang bị Trung Quốc đẩy ra ngoài. Đó là một chiếc bánh sandwich có phần trên bị chặn và phần dưới bị đẩy.

Busan đã cho tôi một chút thở phào nhẹ nhõm. Vào cuối tháng 10 năm 2025, Trump và Tập Cận Bình gặp nhau tại Busan trong hội nghị thượng đỉnh đầu tiên. Hai nước đã trao đổi những vũ khí đang bóp cổ nhau để có trọng lượng ngang nhau. Trung Quốc đã quyết định đình chỉ kiểm soát xuất khẩu đất hiếm trong một năm, điều này có thể làm gián đoạn chuỗi cung ứng toàn cầu. Các nguyên tố đất hiếm là các khoáng chất cũng được sử dụng trong quá trình bán dẫn. Nếu nguồn cung đó bị cắt, các nhà máy Hàn Quốc cũng có thể ngừng hoạt động. Đổi lại, Hoa Kỳ trì hoãn việc thực hiện quy tắc 50 phần trăm trong một năm. Quy tắc 50 phần trăm là quy tắc tự động đưa các công ty con có hơn một nửa cổ phần của một công ty bị xử phạt vào danh sách kiểm soát. Nếu quy định này vẫn có hiệu lực, các công ty Hàn Quốc sẽ phải tìm kiếm riêng lẻ cổ phiếu của các công ty Trung Quốc mà họ hợp tác kinh doanh để xác định xem liệu đó có phải là công ty con trá hình phải

chịu lệnh trừng phạt hay không. Do quy định 50% bị đình chỉ trong một năm nên gánh nặng phải tìm kiếm cẩn thận cơ cấu cổ phần của từng đối tác giao dịch đã được hoãn lại và tránh được nguy cơ nhà máy ngừng hoạt động khi các biện pháp kiểm soát đất hiếm được dỡ bỏ. Nhưng sự tạm dừng đó có thời hạn sử dụng là ngày 10 tháng 11 năm 2026. Lưỡi dao dẹt lại được thiết kế để quay trở lại vị trí cũ một năm sau đó.

Cuộc họp ở Bắc Kinh diễn ra sau đó không hề đề cập đến chất bán dẫn. Đây là cuộc gặp thứ hai mà hai nhà lãnh đạo gặp lại nhau vào tháng 5 năm 2026. Các công ty Hàn Quốc chờ đợi một thỏa thuận ở Busan để gia hạn thời hạn, nhưng không đạt được thỏa thuận nào như vậy. Ngay cả thỏa thuận đình chiến thuế quan cũng không được gia hạn. Bản thân Trump cho biết ông thậm chí không thảo luận về vấn đề này. Mỹ mở cửa cho H200 nhưng Trung Quốc không mua, thế giới chia thành hệ sinh thái Mỹ và hệ sinh thái Trung Quốc. H200 là chip trí tuệ nhân tạo thế hệ tiếp theo do NVIDIA sản xuất. Hoa Kỳ đã dọn đường cho việc bán chip có điều kiện cho Trung Quốc, nhưng Trung Quốc không mua bất kỳ con chip nào. Thay vì bị ràng buộc với chip Mỹ một lần nữa, họ chọn sử dụng chip của chính họ ngay cả khi chúng kém hiệu quả hơn. Một thế giới riêng biệt đã được củng cố, với một bên xoay quanh chip Mỹ và bên kia xoay quanh chip Trung Quốc. Đó là một vũ trụ song song. Hàn Quốc bị kẹt giữa hai vũ trụ đó.

Samsung và SK nắm trong tay tấm thẻ rằng toàn bộ kỷ nguyên trí tuệ nhân tạo sẽ tiếp tục phát triển. Đây là 90% HBM của thế giới. Nhưng tôi không thể quyết định cách sử dụng thẻ đó. Với việc Hoa Kỳ bị loại khỏi danh sách miễn trừ và hồi hộp chờ đợi Trung Quốc khai thác khoáng sản của mình, chúng tôi chờ đợi hành động của hai gã khổng lồ. Dù bạn nắm tay mạnh nhất nhưng bạn lại ở thế yếu nhất. Câu chuyện về nơi đó một lần nữa được hé mở ở phần cuối cùng của cuốn sách này.

Phần 4 Tài nguyên, Năng lượng và Thời đại Trả đũa Tương xứng

Chương 12 0,1% ròn

Vào tháng 5 năm 2025, nhà máy Ford ở Chicago đã ngừng hoạt động trong một tuần. Đây là dòng được sử dụng cho Explorer. Không phải vì xe không bán được. Đó là vì thiếu một phần. Nói chính xác thì đó là do bên trong bộ phận đó không có nam châm. Điều này là do nguyên tố đất hiếm giữ chắc nam châm không phải đến từ Trung Quốc. Giám đốc điều hành của Ford cho biết nguồn cung đất hiếm có thể bị hạn chế trong một ngày.

Đầu tiên chúng ta phải giải thích thuật ngữ đất hiếm. Cái tên gợi ý rằng nó không phổ biến như bụi bặm, nhưng thực ra nó không hiếm đến thế dưới lòng đất. Vấn đề là đào và lọc. Một số kim loại được trộn lẫn với nhau và các quá trình hóa học phải được lặp lại hàng chục lần để tách chúng ra. Quá trình này tốn kém, nguy hiểm và tốn kém. Vì vậy, trong khi hầu hết các nước trên thế giới đều bỏ cuộc thì Trung Quốc đã đảm nhận nhiệm vụ này. Đây là lý do tại sao việc khai thác mỏ, luyện kim và sản xuất nam châm đều có thể được thực hiện gần như bằng một tay.

Tại sao những kim loại này quan trọng? Bí mật nằm ở nam châm. Nam châm vĩnh cửu làm từ các nguyên tố đất hiếm có kích thước nhỏ, nhẹ nhưng bền. Chúng tôi làm việc trong các con quay hồi chuyển làm quay động cơ ô tô điện, di chuyển các cánh tua-bin gió và định hướng tên lửa. Dysprosium và terbium giữ nam châm mà không mất từ tính ngay cả khi nó bị nóng. Khi động cơ nóng lên và động cơ nổ máy thì không thể thiếu hai yếu tố này. Yttri được sử dụng trong lớp phủ gốm nhiệt độ cao cho hệ thống radar và cánh tuabin động cơ phản lực. Ít hơn một nắm thuốc súng bị mắc kẹt trong lòng vũ khí.

Bộ Quốc phòng Hoa Kỳ gọi những yếu tố này là ốc vít vàng. Vít vàng là vít có thể dùng toàn bộ vít nếu chỉ thiếu một vít. Chỉ cần nghĩ về một cái bàn. Bàn gỗ dù có tốt đến mấy, chân vững chắc đến đâu thì bàn cũng không thể đứng vững nếu không có một con ốc vít nối cả hai. Điều tương tự cũng xảy ra với vũ khí. Dysprosium và terbium được sử dụng trong hệ thống dẫn đường tên lửa và động cơ điện. Yttrium được sử dụng trong động cơ phản lực tua-bin và radar. Một máy bay chiến đấu F-35 chứa 417 kg nguyên tố đất hiếm. Mỗi tàu khu trục Aegis nặng hơn 2.000 kg. Nó vô hình, nhưng khi nổ ra, vũ khí sẽ dùng lại.

Bàn tay cầm con vít này lần đầu tiên di chuyển vào ngày 4/4/2025.

Bộ Thương mại Trung Quốc đã ban hành Thông báo số 18. Tên chính thức là Quyết định thực hiện kiểm soát xuất khẩu đối với một số mặt hàng nặng liên quan đến đất hiếm. Đạo luật Kiểm soát Xuất khẩu, Đạo luật Ngoại thương, Đạo luật Hải quan và Pháp lệnh Kiểm soát Xuất khẩu Cảng Yangyong được sử dụng làm cơ sở pháp lý. Cảng lưỡng dụng là một hạng mục có công dụng kép được sử dụng cho cả mục đích dân sự và quân sự. Những nam châm tương tự được sử dụng trong ô tô điện và tên lửa, vì vậy nếu bạn nhóm chúng dưới cái tên đó, bạn có lý do chính đáng để kiểm soát chúng. Samarium, gadolinium, terbium, dysprosium, luteti, scandium, yttrium. Bảy nguyên tố đất hiếm nặng và nam châm của chúng đã được đưa vào danh sách kiểm soát xuất khẩu. Không chỉ các nguyên tố bị chặn mà các hợp kim, oxit và nam châm làm từ chúng cũng được nhóm riêng

lẽ. Chỉ nhìn vào samarium thô, danh sách này không chỉ bao gồm samarium kim loại mà còn bao gồm hợp kim samarium coban, hợp kim sắt samarium, các vật liệu mục tiêu khác nhau, oxitsamarium và hỗn hợp của chúng. Đó là một tấm lưới chặt chẽ không còn chỗ để trốn thoát.

Thế giới đã rung chuyển chỉ trong vài tuần. Các nhà máy ô tô ở Hoa Kỳ, Châu Âu và Nhật Bản bắt đầu ngừng hoạt động và dây chuyền sản xuất ô tô của Ford là một trong số đó. Trung tâm Nghiên cứu Chiến lược và Quốc tế tính toán rằng tính đến tháng 5, Trung Quốc đã thắt chặt xuất khẩu 16 loại khoáng sản và hợp kim quan trọng được sử dụng trong mọi thứ, từ thiết bị gia dụng đến sản xuất F-35. Hoa Kỳ, trong tình thế tuyệt vọng, đã cố gắng khôi phục nguồn cung bằng cách ký lệnh ngừng bắn 90 ngày. Tôi đã có thể thở được, nhưng chỉ là tạm thời. Con số 90 ngày có nghĩa là ngày diễn ra cuộc xung đột tiếp theo đã được ấn định trước.

Vào tháng 10, khi 90 ngày đó kết thúc và vài ngày trước hội nghị thượng đỉnh Busan, Trung Quốc đã rút ra một thanh kiếm nặng hơn. Lần này lưỡi kiếm đã vượt ra ngoài biên giới.

Đó là Thông báo số 61 ngày 9/10. Tên chính thức là Quyết định thực hiện kiểm soát xuất khẩu các mặt hàng đất hiếm liên quan đến nước ngoài. Hai chữ cái 'ngoài khơi' là chìa khóa. Không giống như luật thông thường chỉ điều chỉnh những gì xảy ra trong nước mình, thông báo này mở rộng đến các giao dịch bên ngoài Trung Quốc giữa người nước ngoài và hàng hóa nước ngoài. Chìa khóa là một số một dòng. 0,1 phần trăm. Ngay cả khi một sản phẩm được sản xuất bên ngoài Trung Quốc, nếu giá trị của các nguyên tố đất hiếm Trung Quốc có trong sản phẩm đó vượt quá 0,1% giá trị của thành phẩm thì sản phẩm đó chỉ có thể được bán khi có sự cho phép của chính phủ Trung Quốc. Nếu giải quyết thì nó sẽ như thế này. Ngay cả khi một sản phẩm được sản xuất tại nhà máy Hàn Quốc chỉ chứa 0,1% bột Trung Quốc, nó vẫn phải được bán với sự cho phép của Bắc Kinh. Ngoài ra, các sản phẩm được sản xuất ở nước ngoài sử dụng công nghệ khai thác và tinh chế các nguyên tố đất hiếm của Trung Quốc, cũng như gửi các nguyên tố đất hiếm của Trung Quốc trở lại các nước thứ ba, đều phải được cấp phép. Ba thứ - đồ vật, công nghệ và con đường - gắn liền với nhau cùng một lúc. Và người ta tuyên bố rằng, về nguyên tắc, các ứng dụng dành cho người sử dụng quân sự ở nước ngoài như quân đội Hoa Kỳ sẽ không được chấp thuận. Các công ty nằm trong danh sách kiểm soát hoặc danh sách theo dõi, cũng như các công ty con mà công ty nắm giữ hơn một nửa cổ phần, đều bị ràng buộc với cùng một đường dây.

Logic này không hề xa lạ. Nó được tạo ra bởi Mỹ.

Hoa Kỳ đã áp dụng quy tắc sản xuất trực tiếp nước ngoài trong một thời gian dài. Nó được gọi là FDPR theo tên viết tắt tiếng Anh của nó. Quy tắc là bất kỳ sản phẩm nào sử dụng dù chỉ một chút công nghệ hoặc thiết bị của Mỹ đều phải chịu sự kiểm soát của Hoa Kỳ, bất kể nó được sản xuất ở đâu trên thế giới. Đây là cách thức hoạt động: Ngay cả khi chất bán dẫn được sản xuất tại nhà máy của Hàn Quốc hoặc Đài Loan, nếu có dấu vết của thiết kế hoặc thiết bị của Mỹ trong đó, Hoa Kỳ có thể xác định điểm đến của sản phẩm. Đây chính là thanh kiếm đã bóp nghẹt Huawei. Với quy định này, Mỹ đã ngăn cản các công ty nước ngoài bán chip cho Huawei. Trung Quốc đã sao chép thanh kiếm đó và chĩa vào đất hiếm. Những gì Hoa Kỳ đã làm với chất bán dẫn, Trung Quốc đã làm lại với

khoáng sản. Các nhà phân tích gọi đây là phiên bản FDPR của Trung Quốc. Trung tâm Nghiên cứu Chiến lược và Quốc tế cũng xác định quy tắc 0,1 phần trăm và việc áp dụng nó ngoài lãnh thổ làm một quy tắc sản xuất trực tiếp nước ngoài mới, chặt chẽ hơn.

Có một lý do thực sự khiến lưới trở nên đáng sợ. Trung Quốc không cần phải trực tiếp ngăn chặn Hoa Kỳ.

Các công ty nước ngoài phải lựa chọn. Chúng ta sẽ bảo vệ nguồn nguyên liệu thô, đất hiếm duy nhất từ Trung Quốc hay sẽ bảo vệ khách hàng Mỹ của mình? Ngoài ra, hệ thống cấp phép của Trung Quốc yêu cầu các nhà nhập khẩu đất hiếm Trung Quốc phải theo dõi và báo cáo nơi hàng hóa đến tay họ. Không có nơi nào để trốn. Nếu bạn bị bắt quả tang đang bán hàng cho khách hàng Mỹ, nguyên liệu thô của bạn sẽ bị cắt. Vì vậy, các công ty tự động tính toán rằng giảm giao dịch với Mỹ sẽ an toàn hơn. Ngay cả khi Trung Quốc không áp đặt lệnh cấm vận, các công ty từ nước thứ ba cũng tự nguyện rút khỏi Mỹ. Không cần động một ngón tay, Bắc Kinh đã tự tay tạo ra một cơ cấu để cô lập Hoa Kỳ. Trên thực tế, việc thực thi quyền kiểm soát được giao cho các công ty nước ngoài tự kiểm duyệt.

Châu Âu rung chuyển đầu tiên. Trung tâm Phân tích Chính sách Châu Âu đặt tên cho cú sốc này là Cơn chấn động Châu Âu. Sự hoảng loạn đã lan rộng để kiểm tra xem có bao nhiêu phần trăm nguyên tố đất hiếm của Trung Quốc được trộn lẫn trong chuỗi cung ứng của một người. Rheinmetall của Đức đã tiến hành kiểm tra khẩn cấp nguồn gốc của nam châm xe tăng, trong khi Thales của Pháp mất hai tháng để theo dõi các thành phần radar. Nikkei đã phân tích điều này bằng cách nói rằng công nghệ chứ không phải quặng mới là con tin. Điều này có nghĩa là ngoài việc mất đi các nguồn tài nguyên, ngay cả kỹ năng xử lý các nguồn tài nguyên đó cũng được đặt dưới sự cho phép của Bắc Kinh.

Thị trường phản ứng ngay lập tức. Một ngày sau khi tin tức về việc kiểm soát bị phá vỡ, các công ty quốc phòng của Mỹ như Lockheed Martin, Raytheon và Northrop Grumman đã mất 47 tỷ USD vốn hóa thị trường trong một ngày. Nếu không bán một phát nào, giấy phép trị giá hàng chục nghìn tỷ won đã bị mất. Kho dự trữ của Cơ quan Hậu cần Quốc phòng Hoa Kỳ chỉ có lượng dysprosium đủ dùng cho 14 tháng và lượng scandium đủ dùng cho 5 tháng. Kho đã trống rỗng và không có cách nào để lấp đầy nó. Thanh kiếm mà nước Mỹ sử dụng bấy lâu nay đã quay trở lại với chúng ta theo cách tương tự.

Và ở giữa tấm lưới đó chính là Hàn Quốc. Hàn Quốc nhập 80 đến 90% đất hiếm từ Trung Quốc. Hầu như toàn bộ magie được sử dụng trong động cơ xe điện và 9/10 oxit vonfram dùng cho chất bán dẫn đều đến từ Trung Quốc. Kênh thu mua của các công ty sản xuất nam châm vĩnh cửu và vật liệu cực dương của pin dùng trong động cơ xe điện của Hyundai Motor Company và Kia Motors đều gắn liền với khoáng sản và nguyên liệu chế biến của Trung Quốc. Nếu một lượng nhỏ khoáng chất của Trung Quốc được trộn vào bộ nhớ do Samsung hoặc SK sản xuất và chảy vào mạng lưới phòng thủ của Hoa Kỳ, thì Trung Quốc có thể cắt nguồn cung cấp khoáng sản cho Hàn Quốc một cách hợp pháp. Ở đây, bộ nhớ đề cập đến bộ nhớ băng thông cao được gắn vào chip trí tuệ nhân

tạo hoặc HBM. Nó là một thành phần xếp chồng nhiều bộ nhớ lên trên để nhanh chóng truyền dữ liệu cùng một lúc và khi thế giới bị ám ảnh bởi trí tuệ nhân tạo, đây là sản phẩm mà các công ty Hàn Quốc gần như độc quyền. Điều này có nghĩa là ngay cả tuyến đường này cũng sẽ bị Bắc Kinh niêm phong. Nơi mà nhà máy đã phải đóng cửa sau khi bị Trung Quốc tấn công khi đang cố gắng bán hàng sang Mỹ. Đó là chỗ ngồi của một con tôm với lưng tựa vào giữa hai con cá voi.

Busan đã kéo lưới này được một năm rồi. Vào cuối tháng 10 năm 2025, Trump và Tập Cận Bình, ngồi trên rìa vách đá, đã kết thúc cuộc trao đổi. Trung Quốc tạm thời đình chỉ thực hiện Số 18 và 61 bằng Thông báo số 70, và đổi lại, Hoa Kỳ đình chỉ quy định 50%. Quy tắc 50 phần trăm là quy tắc của Hoa Kỳ buộc các công ty con trong đó một công ty bị kiểm soát sở hữu hơn một nửa số cổ phần của mình phải được kiểm soát như nhau. Có vẻ như họ quyết định tra kiểm vào vỏ cùng một lúc. Trump tuyên bố ngay sau cuộc họp rằng mọi vấn đề về đất hiếm đã được giải quyết. Tuy nhiên, Trung Quốc đã cầm trong tay một sợi dây khi kéo lưới lại. Một thiết bị riêng biệt đã được đặt tại chỗ để sàng lọc hoàn toàn các vật phẩm được sử dụng cho mục đích quân sự. Nhìn bề ngoài, nó có nghĩa là nới lỏng kiểm soát, nhưng trực tiếp giữ rào cản đối với quân đội và ngành công nghiệp quốc phòng Hoa Kỳ cho đến cùng. Lưới 0,1 phần trăm không biến mất; nó chỉ đơn giản là được gấp lại để mở ra lần nữa vào ngày 10 tháng 11 năm 2026.

Chương 13 Cuộc phản công của Mỹ, Tài liệu MP

Năm 2017, có một mỏ có tám nhân viên ở sa mạc Mojave ở biên giới California và Nevada. Đèo Núi. Đây là trung tâm sản xuất đất hiếm của Mỹ, đứng đầu thế giới cho đến những năm 1980. Không thể đáp ứng chi phí do cuộc tấn công giá thấp của Trung Quốc, việc khai thác bị tạm dừng và công ty bị tòa án phá sản quản lý. Khi James Litinsky tiếp quản mỏ, thậm chí còn không có hệ thống kế toán.

Lịch sử của Mountain Pass là sự thăng trầm của đất hiếm Mỹ. Có một thời, Hoa Kỳ thực hiện tất cả việc khai thác, phân tách và tinh chế các nguyên tố đất hiếm trên đất của mình và khu mỏ này là trung tâm của tất cả. Tuy nhiên, đất hiếm từ Trung Quốc rẻ hơn nhiều so với đất hiếm từ Mỹ. Khi không thể đáp ứng được chi phí, Hoa Kỳ đã ngừng khai thác. Một quốc gia đã hoàn toàn rút khỏi một ngành công nghiệp. Khi Litinsky mua khu mỏ bị bỏ hoang dưới sự kiểm soát của thẩm phán liên bang, ông có 8 nhân viên, nhưng trong 8 năm tiếp theo, mỏ này đã được hồi sinh trở thành mỏ đất hiếm thứ hai trên thế giới với khoảng 1.000 nhân viên. Nó đã trở thành cơ sở duy nhất ở Hoa Kỳ thực hiện khai thác, phân tách và tinh chế tất cả ở một nơi.

Tám năm sau, Bộ Quốc phòng Hoa Kỳ chuyển đến khu mỏ.

Sáng ngày 10/7/2025, MP Materials tổ chức cuộc họp trực tuyến với nhà đầu tư. Đó là một thông báo rằng quan hệ đối tác công tư mang tính thay đổi đã được thiết lập với Bộ Quốc phòng. Chia khóa là một dòng. Chính phủ Hoa Kỳ trực tiếp mua cổ phần của các công ty niêm yết tư nhân và trở thành cổ đông lớn nhất. Bộ Quốc phòng đã đầu tư 400 triệu USD để mua cổ phiếu ưu đãi chuyển đổi và thậm chí mua chứng quyền mua cổ phiếu mới, trở thành cổ đông lớn nhất của công ty với 15% cổ phần. Trong ngôi nhà của thị trường tự do, nhà nước đã trở thành chủ sở hữu của các tập đoàn.

Hãy để tôi chỉ ra điều này xa lạ như thế nào. Cổ phiếu ưu đãi chuyển đổi là cổ phiếu mới được công ty bán ra, có quyền chuyển đổi thành cổ phiếu phổ thông ở mức giá ấn định. Quyền ưu tiên mua trước là quyền mua thêm cổ phiếu ở một mức giá nhất định trong tương lai. Bộ Quốc phòng đã giữ hai người này lại với nhau. Giá chuyển đổi trên mỗi cổ phiếu được chốt ở mức 30,03 USD và giá sử dụng cả hai đều được chuyển đổi thành cổ phiếu phổ thông thì cổ phần trong tay Bộ Quốc phòng là 15% tổng số. Hoa Kỳ là một quốc gia mà chính phủ không cứu các công ty ngay cả khi họ thất bại. Chính phủ của một quốc gia luôn ủng hộ thị trường tự do hơn bất kỳ quốc gia nào khác đã trở thành cổ đông lớn nhất của một công ty khai thác khoáng sản dùng trong vũ khí.

Nặng nề hơn cả là hai lời hứa 10 năm của Bộ Quốc phòng.

Một là giá sàn. Đối với neodymium-praseodymium, nguyên liệu thô chính để sản xuất nam châm vĩnh cửu, Bộ Quốc phòng đã đảm bảo mức giá thấp nhất là 110 USD/kg. Nếu giá thị trường giảm xuống dưới mức đó, Bộ Quốc phòng sẽ bù đắp phần chênh lệch. Thứ hai là bảo đảm mua hàng. Kế hoạch là mua hoặc bán tất cả nam châm được sản xuất từ nhà máy mới xây dựng trong 10 năm.

Thay vào đó, nhà nước đảm nhận rủi ro thị trường.

Hãy cùng làm sáng tỏ cách hoạt động của sàn giá. Neodymium-praseodymium là nguyên liệu thô để chế tạo nam châm vĩnh cửu mạnh. Động cơ xe điện, máy phát điện gió và nam châm dùng trong máy bay chiến đấu và tên lửa đều đến từ đây. Nếu giá cả biến động, công ty sản xuất ra nó không thể tồn tại được. Vì vậy Bộ Quốc phòng đã vạch ra một ranh giới. 110 USD một kg. Cho dù thị trường giảm xuống còn 80 USD hay 49 USD, công ty sẽ nhận được 110 USD. Bộ Quốc phòng sẽ tạo nên sự khác biệt. Bảo đảm mua hàng là mặt khác của chiếc ô đó. Vì việc sản xuất một thứ gì đó nếu không bán được cũng chẳng có ích gì nên họ nói rằng họ sẽ mua tất cả nam châm từ nhà máy mới trong 10 năm hoặc bán chúng đi. Bằng cách hỗ trợ giá và bán, nhà nước đã gánh chịu toàn bộ rủi ro do thị trường gánh chịu.

Tại sao đất nước lại đi xa đến thế? Đó là vì giá cả ở Trung Quốc.

Chi phí sản xuất neodymium-praseodymium ở Trung Quốc là khoảng 50 USD/kg. Khi Hoa Kỳ cố gắng sản xuất các sản phẩm của riêng mình, Trung Quốc đã đàn áp giá cả. Giá ở mức 170 USD vào năm 2024 đã giảm xuống còn 49 USD. Nó thấp hơn chi phí của chính nó. Chỉ có một lý do để bán lỗ. Điều này nhằm mục đích bóp chết các công ty Mỹ từ trong trứng nước trước khi chúng nổi lên. Một giám đốc điều hành công ty người Mỹ đã làm chứng tại phiên điều trần. Ngay khi nhà máy lọc dầu chuẩn bị đi vào hoạt động, Trung Quốc đã giảm giá xuống thấp hơn giá thành hai mức, khiến nguồn vốn cạn kiệt. Họ cho biết mức giá sàn 110 USD của Lầu Năm Góc đã loại bỏ vấn đề đó.

Chiến thuật này có tên. Đây là hành vi ép giá mang tính chất săn mồi. Ngay cả khi bạn thua lỗ trong thời gian ngắn, bạn vẫn giảm giá thấp hơn giá thành để làm nản lòng đối thủ cạnh tranh và khi đối thủ biến mất, bạn lại tăng giá để kiếm tiền. Theo các tài liệu điều trần, khi Mỹ cố gắng tạo ra mạng lưới sản xuất của riêng mình, các nhà sản xuất Trung Quốc được lệnh tràn ngập thị trường. 49 đô la là ít hơn một đô la so với số tiền 50 đô la mà người ta phải bỏ ra. Điều này có nghĩa là chúng càng được làm ra nhiều thì chúng càng bị bán lỗ nhiều hơn. Đối với một công ty sắp vận hành một cơ sở lọc dầu, thời điểm khoản đầu tư sắp tới dừng lại, nó đã sụp đổ. Tầng 110 USD của Lầu Năm Góc là một lá chắn chống lại thanh kiếm của nó.

Khi đất nước loại bỏ được rủi ro, vốn tư nhân quay trở lại. Ngoài ra, Bộ Quốc phòng còn quyết định cho vay riêng 150 triệu USD để tăng khả năng tách đất hiếm nặng của Mountain Pass. Khi đất nước chạm đáy, JP Morgan và Goldman Sachs quyết định cho vay 1 tỷ USD, và 5 ngày sau, Apple đến với 500 triệu USD và quyết định sản xuất nam châm tái chế. Khi một chính phủ trở thành nước chủ chốt, nguồn vốn vốn đã cạn kiệt bắt đầu chảy trở lại. Để máy bơm hút được nước, trước tiên bạn phải đổ một xô nước vào đó. Khi chính phủ đổ vào số tiền lớn như vậy, tiền tư nhân vốn được cất giữ vì nguy hiểm lại lần lượt đổ vào. Nhà máy sản xuất nam châm thứ hai được bảo đảm mua hàng được gọi là cơ sở 10X. Dự kiến hoàn thành vào năm 2028, và sau khi hoàn thành, năng lực sản xuất nam châm đất hiếm hàng năm do Mỹ sản xuất sẽ đạt 10.000 tấn. Cuộc phản công này không chỉ giới hạn ở một công ty. Trong suốt một năm, Hoa Kỳ đã huy động 5 cơ quan, bao gồm

Bộ Quốc phòng, Bộ Thương mại và Bộ Năng lượng, đồng thời rót 7,3 tỷ USD vào chuỗi cung ứng khoáng sản, đẩy vốn quốc gia vào các mỏ ở Ả Rập Saudi, Brazil và Úc.

Đây là cuộc phản công. Tuy nhiên, có một bức tường trong cuộc phản công này mà tiền không thể mua được.

Đã đến lúc rồi.

Ở Hoa Kỳ, phải mất từ 7 đến 10 năm để được cấp phép khai thác mỏ, xem xét tính khả thi về mặt kinh tế và đưa nó vào vận hành trên thực tế. Khai thác quặng là một chuyện, tách và tinh chế nó lại là chuyện khác. Mạ khoáng sản là máy tính bảng. Việc đào được thực hiện bằng cách đào xuống đất. Máy tính bảng thì khác. Mười bảy nguyên tố đất hiếm được trộn lẫn với nhau trong một quặng và phải được loại bỏ từng nguyên tố một bằng phương pháp hóa học. Bởi vì các đặc tính tương tự dính vào nhau nên rất khó để tách chúng ra và phải mất một thời gian dài để tăng sản lượng và giảm giá. Trung Quốc đã xây dựng công nghệ này gần 70 năm kể từ năm 1950. Chỉ riêng nước này đã có 26.000 bằng sáng chế về đất hiếm, nhiều hơn cả Mỹ và Nhật Bản cộng lại. Trung Quốc chiếm 99% hoạt động chế biến đất hiếm nặng trên thế giới. Sản lượng và giá cả tích lũy trong 30 năm không thể theo kịp trong 5 năm.

Những con số cho thấy điều đó. Năm 2025, Đèo Núi đổ 8.900 tấn, nhiều nhất trong nhiều thập kỷ. Nhưng đó chỉ là một phần ba số tiền mà Hoa Kỳ chi tiêu trong năm đó. 18.000 tấn còn lại phải nhập khẩu, 71% trong số đó đến từ Trung Quốc. Bộ Quốc phòng có đổ bao nhiêu tiền vào cũng không thể phá vỡ thế độc quyền trong vòng một năm. Bạn có thể đổ tiền cùng một lúc, nhưng bạn không thể mua tất cả kỹ năng và thiết bị trong 30 năm cùng một lúc. Sau khi nhà máy nam châm mới bắt đầu hoạt động vào mùa hè năm 2026, sự phụ thuộc của chúng ta vào Trung Quốc sẽ giảm dần, nhưng chúng ta vẫn còn lâu mới có thể tự cung cấp hoàn toàn.

Khoảng cách về thời gian này là lý do thực sự khiến Hoa Kỳ rút khỏi Busan.

Khi Trung Quốc thắt chặt nam châm, các dây chuyền máy bay chiến đấu và nhà máy tên lửa của Mỹ sẽ ngừng hoạt động. Chuỗi cung ứng trong nước ngăn chặn điểm yếu đó sẽ được hoàn thiện sau 10 năm nữa. Quy tắc 50 phần trăm là quy định của Hoa Kỳ áp dụng các biện pháp trừng phạt đối với các công ty con thuộc sở hữu của hơn một nửa số công ty Trung Quốc nằm trong danh sách trừng phạt. Đó là con bài bán dẫn mà Hoa Kỳ nắm giữ. Vì vậy, Hoa Kỳ đã bỏ quân bài ở Busan. Để đổi lấy việc đình chỉ quy định 50% trong một năm, Trung Quốc đã đình chỉ kiểm soát đất hiếm trong một năm. Lệnh ngừng bán được ký ở Busan này có thời hạn một năm và hết hạn vào ngày 10 tháng 11 năm 2026. Thứ mà Mỹ chấp nhận là thuốc giảm đau. Đó là trong một năm. Phải mất 10 năm để nhận được sự điều trị cần thiết. Nhà nước có thể tổ chức lại thị trường nhưng không thể tổ chức lại thời gian.

Chương 14 Hormuz và tình đoàn kết Trung-Nga

Bốn ngày sau khi Trump rời Bắc Kinh, một vị khách khác cũng đáp xuống cùng đường băng. Đó là Vladimir Putin. Bắc Kinh đã chuẩn bị một màn chào đón gần như giống hệt. Cùng một tấm thảm đỏ, cùng một người bảo vệ danh dự. Người kia giống như một người đến gặp tôi. Trump được Phó Tổng thống đón trên đường băng. Putin làm Bộ trưởng Ngoại giao. Nó thấp hơn một bậc. Tuy nhiên, chuyến thăm đã tạo ra điều gì đó mà các cuộc đàm phán Mỹ-Trung cuối cùng đã không đạt được. Đây là một tuyên bố chung.

Hãy bắt đầu với thuật ngữ chuyến thăm cấp nhà nước. Chuyến thăm cấp nhà nước là hình thức một quốc gia đối xử với nguyên thủ quốc gia khác với sự tôn trọng cao nhất. Ai xuất hiện trên sân diễn, có đội cận vệ danh dự nào ở đó và tổ chức tiệc ở đâu đều là tín hiệu. Trong ngoại giao, mỗi nghi lễ này đều lên tiếng. Bắc Kinh đã dàn dựng một sân khấu tương tự cho Trump và Putin, nhưng sức nặng của hai vị khách được chia đôi một chút bằng cách xếp những người khác nhau trên sân diễn.

Hoa Kỳ và Trung Quốc đưa ra hai thông báo khác nhau về cùng một cuộc họp. Bài thuyết trình là bản tóm tắt chính thức về kết quả mà mỗi người trình bày với người của mình và thế giới sau cuộc họp. Thông thường, những điểm chính được hai bên thống nhất đều được viết tương tự nhau. Tuy nhiên, lần này nội dung hai nước viết có khác nhau. Hoa Kỳ đã viết Hormuz và Iran, còn Trung Quốc không bao gồm một từ nào trong từ đó. Hai nhà lãnh đạo ngồi cùng ghế đã ghi lại cuộc gặp là một sự kiện hoàn toàn khác. Mặt khác, Trung Quốc và Nga đã cùng nhau ký một văn bản. Hơn 40 thỏa thuận đã được đưa vào đó. Hình thức của cuộc gặp đã bộc lộ nhiệt độ trong mối quan hệ giữa hai người.

Việc Moscow không hề khó chịu trước chuyến đi của Trump tới Bắc Kinh cũng góp phần hoàn thiện bức tranh này. Moscow có chút lo lắng rằng Tập Cận Bình và Trump có thể đã thực hiện các thỏa thuận nhằm làm suy giảm lợi ích của Nga sau lưng Nga. Điều này là do Ukraine, kiểm soát vũ khí và các vấn đề khác mà Nga quan tâm không được thảo luận sâu trong các cuộc đàm phán Mỹ-Trung. Thực tế đó đã được chứng minh bằng hai tuyên bố trái ngược nhau. Putin trấn tĩnh tinh thần và đáp xuống Bắc Kinh.

Nguồn gốc của sự tương phản này là Hormuz.

Hãy bắt đầu bằng việc chỉ ra eo biển Hormuz là nơi như thế nào. Đó là một vùng cổ hẹp kéo dài từ Vịnh Ba Tư đến các vùng biển bên ngoài. Dầu được bơm từ các nước sản xuất dầu ở Trung Đông phải đi qua tuyến đường này trước khi chảy ra thế giới. Vì đường hẹp nên nếu ai đó chặn lối vào, dòng dầu trên thế giới sẽ biến động ngay lập tức. Vào thời điểm đó, eo biển đã bị phong tỏa do chiến tranh ở Iran. Tàu chở dầu không thể đi qua và bị trôi. Ai có thể mở khóa này là câu hỏi lớn nhất được đặt ra.

Trên chuyến bay về nhà, Trump đã nói chuyện với các phóng viên. Ông nói rằng ông sẽ không bám víu vào Tập Cận Bình về vấn đề Hormuz. Anh ấy nói rằng anh ấy không cần bất kỳ ân huệ nào. Từ ủng hộ là chìa khóa. Nó có nghĩa là sự nhượng bộ đạt được bằng cách yêu cầu một ân huệ. Trump cho biết ông không có ý định yêu cầu điều đó. Tính toán như thế này: Trung Quốc lấy 40% lượng dầu thô từ eo biển đó, còn Hoa Kỳ không nhận được một giọt dầu nào từ eo biển đó. Vì vậy, ý tưởng là Trung Quốc muốn tự mình mở eo biển mà không cần ai bảo họ làm như vậy. Người bị dính dầu sẽ cảm thấy nản lòng trước tiên. Vào thời điểm Hormuz bị phong tỏa do Chiến tranh Iran, người thực sự mở eo biển này không phải là tàu sân bay Mỹ mà là Trung Quốc, khách hàng dầu mỏ lớn nhất của Iran. Sức mua chứ không phải sức mạnh quân sự mới là chìa khóa.

Hoa Kỳ muốn viết ra sự thật đó như là kết quả của cuộc họp. Ngoại trưởng Rubio thông báo ngắn gọn rằng Trung Quốc đã thể hiện rõ sự phản đối của mình đối với việc Iran thu phí và quân sự hóa eo biển. Việc thu phí có nghĩa là Iran đang cố gắng thu tiền đối với các tàu đi qua eo biển. Mỹ đưa tin Trung Quốc cũng phản đối việc thu phí không công bằng và sớm đồng ý với Mỹ. Cuộc gặp được coi là một thắng lợi ngoại giao. Tuy nhiên, chỉ có một mặt của chế độ xem được đưa vào đây. Việc từ chối thu phí đó được đưa ra từ cuộc họp giao ban của Hoa Kỳ. Trên thực tế, không có một từ nào về Hormuz, Iran hay phí cầu đường trong thông báo của Trung Quốc. Trung Quốc chỉ viết đơn giản rằng họ trao đổi ý kiến về các vấn đề quốc tế và khu vực lớn.

Sự im lặng này là cách của người Trung Quốc.

Trong thâm tâm, Trung Quốc hy vọng Hormuz sẽ được mở ra. Bởi vì Trung Quốc cũng cần lượng dầu đó. Nhưng nếu viết ra thì sẽ để lại dấu vết cho thấy Trung Quốc đang gây áp lực lên Iran. Niềm tin được xây dựng giữa miền Nam bán cầu và Iran đang rạn nứt. Miền Nam toàn cầu là một thuật ngữ dùng để chỉ các nước đang phát triển ở Châu Á, Châu Phi, Trung và Nam Mỹ. Trung Quốc từ lâu đã cẩn thận xây dựng hình ảnh với các nước rằng họ là một đối tác khác với phương Tây. Một kỷ lục đầy lùi Iran có thể làm rung chuyển tòa tháp hùng mạnh đó. Vì vậy, Trung Quốc đã trao cho Hoa Kỳ thỏa thuận mà họ mong muốn, nhưng từ chối công khai thỏa thuận này. Nó không mang lại cho Hoa Kỳ một chút chiến thắng hữu hình nào. Bắc Kinh thấy bây giờ đã có đòn bẩy nên không vội. Họ chọn ở lại và chờ xem nước Mỹ sẽ làm gì tiếp theo.

Hoa Kỳ càng gây áp lực lên Trung Quốc thì Trung Quốc càng vươn ra ngoài mạng lưới trừng phạt nhiều hơn. Các biện pháp trừng phạt là một vũ khí kinh tế được một quốc gia sử dụng để khuất phục một quốc gia khác bằng cách cắt đứt các quan hệ và giao dịch tài chính của nước này. Trung Quốc đã hai lần chứng kiến cách thức hoạt động của loại vũ khí này. Năm 2012, chúng ta chứng kiến Iran bị cắt khỏi mạng lưới thanh toán quốc tế và dự trữ ngoại hối của Nga bị đóng băng ở phương Tây. Mạng thanh toán quốc tế là một kênh khổng lồ thông qua đó việc chuyển khoản ngân hàng được thực hiện giữa các quốc gia. Dự trữ ngoại hối là tiền nước ngoài, chẳng hạn như đô la, mà một quốc gia giữ lại để sử dụng trong trường hợp khẩn cấp. Iran bị đuổi ra khỏi lối đi đó và tiền của Nga bị đóng băng trong tay phương Tây. Trung Quốc coi nó như một vũ khí. Tin rằng một ngày nào đó thanh kiếm tương tự có thể đến với mình, anh ấy đã phát triển một mạng lưới thanh toán

riêng ngoài đồng đô la. Đó là mạng thanh toán riêng của chúng tôi được gọi là CIPS. Đó là một cách để gửi và nhận số tiền giao dịch mà không cần thông qua kênh chuyển tiền bằng đô la do Hoa Kỳ kiểm soát. Nga, Iran và Venezuela nằm trong lưới đó. Các quốc gia đang cố gắng tránh các lệnh trừng phạt của Mỹ cần một nơi để tụ tập và mạng lưới thanh toán của Trung Quốc cũng ở đó. Mỹ càng vung kiếm thì càng có nhiều nước cố tránh gươm của họ tập trung về phía Trung Quốc.

Tuy nhiên, sự đoàn kết này có giới hạn rõ ràng. Nga không phải là sự thay thế hoàn toàn cho Trung Quốc.

Điều Putin mong muốn nhất là một đường ống dẫn khí đốt mới. Sức mạnh Siberia số 2. Đây là tuyến đường đưa khí đốt của Nga sang Trung Quốc qua Mông Cổ. Đường ống dẫn khí đốt là cơ sở hạ tầng mà một khi được xây dựng sẽ gắn kết hai nước với nhau trong nhiều thập kỷ. Nga rất cần một thị trường mới để bán khí đốt sau khi châu Âu quay lưng với nước này và thị trường đó chính là Trung Quốc. Hai nước thậm chí còn ký một biên bản ghi nhớ có tính ràng buộc vào tháng 9 năm trước. Đó là một bước mà chúng tôi đã đạt được thỏa thuận về khuôn khổ lớn hơn của thỏa thuận. Tuy nhiên, cuối cùng không có thỏa thuận nào đạt được ở Bắc Kinh. Những bất đồng về giá cả, kinh phí và tiến độ vẫn chưa được giải quyết. Trung Quốc cố gắng mua nó với giá rẻ hơn và không có thỏa thuận nào về việc ai sẽ trả tiền xây dựng. Nếu người mua không vội thì giá sẽ giảm. Putin để tay không ống dẫn khí. Công suất vận chuyển của đường ống hiện tại chỉ là 1,6 triệu thùng/ngày. Trung Quốc nhập khẩu 10 triệu thùng dầu thô mỗi ngày. Chỉ riêng đường ống của Nga không thể thỏa mãn cơn khát đó. Số lượng đến chỉ là một phần nhỏ của những gì nên được tiêu thụ. Vì vậy, cho dù Trung Quốc có thân thiết với Nga đến mức nào đi nữa thì họ vẫn phải hy vọng rằng Hormuz cuối cùng sẽ được mở ra. Đó là một tổ chức không thể chỉ dựa vào Nga.

Đây là mấu chốt của chương này. Trung Quốc không gây cho bên nào tổn thất lớn.

Trump không được thông báo kết quả cuộc họp. Chúng tôi đã không trao đường ống dẫn khí đốt cho Putin. Một ranh giới được vạch ra để chống lại Hoa Kỳ bằng sự im lặng và chống lại Nga bằng giá cả. Sự lịch sự đã được cung cấp cho cả hai bên, nhưng họ không từ bỏ những gì họ thực sự mong muốn. Đúng là Mỹ càng gây áp lực lên Trung Quốc thì Trung Quốc càng nghiêng về phía Nga. Nhưng độ dốc có một góc. Trung Quốc không nằm trong vòng tay của Nga mà đang gây áp lực lên cả Mỹ và Nga. Một nơi mà mọi người đều cần Bắc Kinh, và nơi Bắc Kinh trao mọi thứ cho không ai cả. Vị thế đó chính là sức mạnh thực sự của Trung Quốc.

Chương 15 Thiết kế lại đồng đô la

Vào ngày 18 tháng 7 năm 2025, tại Phòng phía Đông của Nhà Trắng, Trump đã ký một dự luật. Tên là Luật thiên tài. Nó là tên viết tắt của tiêu đề dài “Đạo luật đổi mới Stablecoin ở Hoa Kỳ”. Nhìn bề ngoài, nó trông giống như luật tài chính trong nước liên quan đến tài sản ảo. Đó không phải là thuế quan hay lệnh trừng phạt. Nhưng chữ ký này đang thay đổi bản thiết kế của đồng tiền trong khi Mỹ và Trung Quốc đang bóp nghẹt con chip và đất hiếm.

Đầu tiên, chúng ta cần giải thích thuật ngữ stablecoin. Khi nghĩ đến tài sản ảo, chúng ta thường nghĩ đến Bitcoin. Giá trị của Bitcoin biến động rất lớn trong ngày. Tiền xu mua vào buổi sáng có thể bị cắt làm đôi vào buổi tối. Bạn không thể trả tiền cho mọi thứ bằng loại tiền tệ đó. Stablecoin là đồng tiền loại bỏ sự biến động đó. Nó có nghĩa là tiếng Anh ổn định. 1 đồng xu luôn gắn liền với 1 đô la. Để ngăn giá biến động, tài sản bằng đô la thực được lưu trữ riêng bằng số lượng tiền phát hành. Đó là lời hứa đổi một xu lấy một đô la bất cứ lúc nào và số tiền để hỗ trợ lời hứa đó được giữ trong két an toàn. Vì vậy, nó là một loại tiền kỹ thuật số gắn liền với 1 đô la. Nó vượt qua biên giới thông qua Internet, nhưng giá trị của nó gắn liền với đồng đô la.

Đạo luật Genius thu hẹp phạm vi tài sản được tích lũy. Tiền mặt Hoa Kỳ, tiền gửi của Cục Dự trữ Liên bang và trái phiếu Kho bạc Hoa Kỳ kỳ hạn ngắn. Trên thực tế, chúng là trái phiếu kho bạc Hoa Kỳ. Hãy để tôi cũng chỉ ra thuật ngữ trái phiếu quốc gia. Trái phiếu chính phủ là IOU mà quốc gia sử dụng để vay tiền. Khi chính phủ Mỹ hết tiền, họ in và bán trái phiếu chính phủ, và những người mua trái phiếu sẽ cho chính phủ vay tiền. Trái phiếu chính phủ kỳ hạn ngắn an toàn và gần giống tiền mặt vì chúng là các IOU sẽ sớm được hoàn trả. Các nhà phát hành Stablecoin phải lấp đầy kho bạc của họ bằng những trái phiếu chính phủ này. Ngoài ra, các tổ chức phát hành phải tiết lộ số cổ phần nắm giữ của họ hàng tháng, được công ty kế toán xác minh và được Giám đốc điều hành xác nhận tính chính xác của chúng. Nếu sai sẽ bị xử lý hình sự. Ngay cả khi tổ chức phát hành phá sản, quyền ưu tiên trả nợ cũng được xây dựng trong luật để những người nắm giữ coin có thể lấy lại tiền từ kết cấu trước những con nợ khác. Một loại tiền kỹ thuật số được liên kết với đồng đô la đã mở đường cho một con đường cao tốc hợp pháp đi khắp thế giới. Các cơ quan quản lý Hoa Kỳ đang tranh cãi về việc liệu stablecoin là chứng khoán hay sản phẩm, nhưng luật này đã chấm dứt cuộc chiến đó bằng cách tuyên bố rằng chúng không phải là chứng khoán hay sản phẩm.

Có hai mục tiêu đang rình rập ở đây.

Một là đẩy đô la vào điện thoại thông minh trên khắp thế giới. Có rất nhiều quốc gia trên thế giới không tin tưởng vào tiền của mình. Đó là nơi giá cả tăng lên nhiều lần trong năm và giá trị đồng tiền giảm mạnh chỉ sau một đêm. Khi một người từ một quốc gia như vậy đặt đồng đô la vào ứng dụng ví, tại thời điểm đó, đô la sẽ ở trong quốc gia đó mà không cần đến hóa đơn. Ví kỹ thuật số làm được những gì tiền giấy từng làm. Không cần tài khoản ngân hàng hoặc visa Mỹ. Tất cả những gì bạn cần là một chiếc điện thoại thông minh. Đồng đô la đi thẳng vào lòng bàn tay của mọi người. Cái kia sâu hơn. Bạn càng có nhiều stablecoin thì bạn càng phải mua nhiều trái phiếu kho bạc Hoa

Kỳ để hỗ trợ chúng. Bởi vì luật pháp buộc phải như vậy. Khi đồng đô la kỹ thuật số lan rộng, số người sẵn sàng mua nợ của Mỹ sẽ tự động tăng lên. Hoa Kỳ có mức thâm hụt lớn hàng năm và phải bán trái phiếu chính phủ theo đó. Ai sẽ mua trái phiếu chính phủ là mối quan tâm lâu dài ở Hoa Kỳ. Luật thiên tài đưa ra câu trả lời cho mối quan tâm đó. Thế giới càng sử dụng đô la kỹ thuật số thì càng có nhiều người cần mua trái phiếu kho bạc Hoa Kỳ để hỗ trợ số đô la đó. Thâm hụt tài chính của Hoa Kỳ sẽ được hỗ trợ bởi các ví tiền trên khắp thế giới.

Kho bạc ngồi trên đó. Bộ Tài chính là chính phủ nắm giữ hầu bao ở Hoa Kỳ. Chúng tôi thu thuế, in trái phiếu quốc gia và thực thi các biện pháp trừng phạt. Luật pháp đã trao cho Kho bạc những quyền lực to lớn. Nếu bạn chỉ định một tổ chức phát hành nước ngoài vi phạm các quy tắc, đồng xu sẽ bị chặn giao dịch tại Hoa Kỳ sau một khoảng thời gian nhất định. Tiền phạt chồng chất lên tới 1 triệu USD mỗi ngày. Thuật ngữ nhà phát hành nước ngoài đề cập đến một công ty đúc tiền đô la bên ngoài Hoa Kỳ. Ngay cả khi bạn không ở trên đất Hoa Kỳ, nếu bạn bán đồng xu được liên kết bằng đô la sang Hoa Kỳ, bạn sẽ nằm trong tay Bộ Tài chính. Cơ quan hiện có để xử phạt các đồng tiền mệnh giá bằng đô la cũng được giữ nguyên. Vũ khí trừng phạt về cơ bản là cắt đứt một quốc gia hoặc một cá nhân khỏi mạng lưới thanh toán bằng đồng đô la. Nếu đồng đô la không thể được sử dụng, các giao dịch quốc tế sẽ bị chặn. Chúng tôi cũng đã mở đường cho việc sử dụng vũ khí đó trên blockchain. Blockchain là công nghệ sổ cái ghi lại các hồ sơ giao dịch nằm rải rác trên nhiều máy tính và ai đó đang cố gắng sử dụng sổ cái này để tránh sự giám sát của Hoa Kỳ. Bộ Tài chính đang cố gắng chặn con đường đó. Bằng cách mở rộng đồng đô la kỹ thuật số, một loạt các biện pháp trừng phạt cũng đã được áp dụng đối với đồng tiền kỹ thuật số.

Ở phía bên kia của sự gia tăng đồng đô la kỹ thuật số này là Trung Quốc.

Trung Quốc đã chứng kiến Iran và Nga bị cắt khỏi mạng lưới thanh toán quốc tế. Mạng thanh toán quốc tế được nhắc tới ở đây là SWIFT. Đây là mạng truyền thông được các ngân hàng trên thế giới sử dụng để gửi và nhận tiền. Mặc dù có trụ sở chính tại Bỉ nhưng nó thực sự hoạt động như một mạng lưới thần kinh cho trật tự đô la. Nếu Hoa Kỳ cắt đứt một quốc gia khỏi mạng lưới này, con đường để các ngân hàng của quốc gia đó trao đổi giao dịch với thế giới bên ngoài sẽ bị chặn. Iran đã làm được, Nga đã làm được. Trung Quốc theo dõi cảnh tượng đó và nghĩ rằng một ngày nào đó sẽ đến lượt mình. Vì vậy, anh ấy đã sớm tìm ra con đường thoát khỏi đồng đô la. Chúng tôi đã phát triển mạng thanh toán của riêng mình, Sips, phát triển đồng nhân dân tệ kỹ thuật số và ký kết các giao dịch hoán đổi tiền tệ với khoảng 40 ngân hàng trung ương. Hoán đổi tiền tệ là một mạng lưới an toàn trong đó hai bên hứa sẽ cho nhau vay tiền đến một giới hạn nhất định. Số lượng các quốc gia thanh toán giao dịch bằng đồng nhân dân tệ cũng tăng lên. Bởi vì họ biết rằng một ngày nào đó lệnh trừng phạt của Mỹ sẽ áp đến với họ nên họ đã mở ô trước.

Nhưng chiếc ô nhỏ hơn tôi nghĩ.

Vào tháng 5 năm 2025, Viện Kinh tế Quốc tế Peterson đã đưa ra những con số. Đây là một viện nghiên cứu đặt tại Washington, D.C. chuyên nghiên cứu sâu về nền kinh tế quốc tế. Vào tháng 3 năm đó, đồng đô la chiếm 47% thanh toán toàn cầu. Đồng euro đứng thứ tư ở mức 22% và đồng

nhân dân tệ ở mức 4,7%. Điều này có nghĩa là gần một nửa số tiền trao đổi trên thế giới được chuyển qua đô la. Đồng nhân dân tệ chưa đến một phần hai mươi. Đồng đô la tham gia vào 88% giao dịch ngoại hối. Điều này có nghĩa là ngay cả khi trao đổi tiền giữa hai quốc gia, nó thường được sử dụng bằng đô la. Mặc dù thanh toán bằng nhân dân tệ tăng lên nhưng đó không phải là tỷ trọng của đồng đô la mà là tỷ trọng của các loại tiền tệ khác. Điều này có nghĩa là chiếc bánh đô la vẫn giữ nguyên và các đồng tiền nhỏ hơn đã đổi chỗ cho nhau. Hầu hết các ngân hàng tham gia Sips của Trung Quốc đều mắc kẹt trong một cấu trúc bất thường, trong đó các tin nhắn vẫn được trao đổi qua các mạng phương Tây. Mặc dù thanh toán được thực hiện bằng Sips nhưng Swift được sử dụng để thông báo khoản thanh toán. Mặc dù họ nói rằng họ đã xây dựng một con đường mới nhưng thực tế các biển báo trông như đang treo trên con đường cũ. Số lượng trường hợp được xử lý mỗi ngày ít hơn một phần nghìn so với mạng lưới phương Tây.

Kết luận của phòng thí nghiệm chỉ là một dòng: Nó có ý nghĩa nhưng không làm rung chuyển hệ thống.

Đồng Yuan rất hữu ích như một công cụ phòng thủ giúp các đồng minh đối mặt với các lệnh trừng phạt. Nó giúp Nga thanh toán hàng hóa bằng đồng nhân dân tệ. Tuy nhiên, việc thay thế trật tự đô la không phải là một thách thức. Có một bức tường gọi là hiệu ứng mạng ở đây. Đô la trở nên tiện lợi hơn vì vô số người tiêu dùng đô la, và vì nó tiện lợi hơn nên nhiều người sử dụng đô la hơn. Cũng giống như vậy, điện thoại sẽ trở nên hữu ích hơn khi mọi người đều có cùng một chiếc điện thoại, thay vì khi mọi người chỉ có một chiếc điện thoại. Đồng đô la đã là một chiếc điện thoại mà mọi người đều có. Các nhà kinh tế gọi vị thế đồng đô la này là đặc quyền quá mức. Đó là sự tiện lợi mà chỉ có Hoa Kỳ được hưởng vì mọi người khác đều sử dụng nó. Nếu Trung Quốc cố gắng phá vỡ đặc quyền đó một cách giả tạo, chi phí giao dịch của chính các công ty nước này sẽ chỉ tăng vọt. Có một nghịch lý là nếu đồng nhân dân tệ bị ép buộc thì các công ty Trung Quốc thực sự phải thanh toán bằng đồng nhân dân tệ sẽ bị thua lỗ. Điều nghịch lý là Trung Quốc càng đẩy mạnh sử dụng đồng nhân dân tệ thì sự tiện lợi của đồng đô la càng trở nên rõ ràng.

Vì vậy, hình ảnh của mặt trận này khác với các mặt trận khác. Trong lĩnh vực chip, Trung Quốc đã sống sót nhờ khả năng tự lực. Khi Hoa Kỳ chặn các chất bán dẫn tiên tiến, Trung Quốc đã đi theo con đường tự chế tạo và thu hẹp khoảng cách. Về đất hiếm, Trung Quốc đã tóm cổ Mỹ. Điều này là do Trung Quốc gần như độc quyền chế biến khoáng sản dùng trong xe điện và vũ khí. Trong lĩnh vực chip và đất hiếm, khoảng cách đã dịch chuyển theo hướng này hay hướng khác. Tuy nhiên, khoảng cách về tiền bạc không hề thu hẹp. 47 phần trăm và 4,7 phần trăm. Vẫn còn một khoảng cách gấp mười lần. Đúng hơn là Hoa Kỳ đã tiến thêm một bước nữa với Đạo luật Genius. Nhiệm vụ là duy trì quyền kiểm soát 47% không phải trên giấy mà trên blockchain. Trong khi mọi người đang xem xét thuế quan và khoáng sản, nước Mỹ lại lặng lẽ, sâu sắc hơn, tái điều chỉnh đồng đô la.

Phần 5 Đài Loan và biển, một ngòi nổ chưa chạm tới

Chương 16 Chương trình nghị sự mà Bắc Kinh né tránh

Sau cuộc gặp, các phóng viên hét vào mặt Trump. Bạn vừa nói về Đài Loan phải không? Bạn sẽ bảo vệ Đài Loan? Trump chỉ mỉm cười. Tôi không trả lời. Vệ sĩ Trung Quốc đẩy các phóng viên ra xa. Sự im lặng đó là điều lớn nhất nói về Đài Loan ngày hôm đó.

Hãy bắt đầu bằng cách chỉ ra lý do tại sao Đài Loan lại là một từ nặng nề vào thời điểm đó. Có một số điểm gây tranh cãi trong mối quan hệ Mỹ-Trung. Có thuế quan, có chất bán dẫn và có fentanyl. Tuy nhiên, Đài Loan là nơi duy nhất mà người ta có thể chết. Trung Quốc coi Đài Loan là lãnh thổ của mình. Họ coi đó là một phần đất nước của họ mà một ngày nào đó phải giành lại được. Mặc dù Hoa Kỳ không công nhận hòn đảo này là một quốc gia nhưng họ vẫn đứng về phía hòn đảo này bằng cách bán vũ khí. Năm 1979, đúng năm Hoa Kỳ thiết lập quan hệ ngoại giao với Bắc Kinh và cắt đứt quan hệ ngoại giao chính thức với Đài Bắc, Quốc hội Hoa Kỳ đã ban hành một đạo luật gọi là Đạo luật Quan hệ Đài Loan. Lời hứa tiếp tục bán vũ khí phòng thủ cho Đài Loan để nước này có thể tự vệ đã được đưa vào luật. Vì vậy, Hoa Kỳ và Đài Loan đã có một mối quan hệ kỳ lạ, không có đại sứ quán nhưng lại có các thỏa thuận vũ khí. Trung Quốc coi việc buôn bán vũ khí giống như ai đó bước vào sân nhà bạn và để lại một con dao. Hai cường quốc đang ở thế không thể thỏa hiệp với nhau vì một hòn đảo. Vì vậy, Đài Loan là điểm nguy hiểm nhất trong quan hệ Mỹ - Trung.

Cùng lúc đó, điều hoàn toàn ngược lại đang xảy ra ở Bắc Kinh.

Nhận xét của ông Tập Cận Bình được đưa vào một tuyên bố dài trong thông báo của Trung Quốc được Tân Hoa Xã gửi tới thế giới. Hãy để tôi giải thích thuật ngữ 'thông báo' ở đây. Trong ngoại giao, sau cuộc gặp giữa các nhà lãnh đạo, mỗi người sẽ tóm tắt nội dung cuộc gặp bằng ngôn ngữ của mình. Điều này được gọi là thông báo, hay trong tiếng Anh là leadout. Những gì viết ra và những gì bỏ đi mới là hiện trạng thực sự của đất nước. Nếu bạn viết nó ra, điều đó có nghĩa là bạn coi vấn đề đó là quan trọng và nếu bạn bỏ qua nó, điều đó có nghĩa là bạn muốn che đậy nó. Đó là lý do tại sao việc viết một từ trong văn bản ngoại giao hay không đều có giá trị rất lớn. Đài Loan đi đầu trong sự chú ý của Trung Quốc. Vấn đề Đài Loan là vấn đề quan trọng nhất trong quan hệ Mỹ - Trung. Tập Cận Bình đã bắt đầu như vậy. Nếu xử lý không đúng, hai nước sẽ đụng độ, thậm chí đấu đá lẫn nhau. Đó không phải là một cách nói vòng vo trong ngoại giao. Đó là một câu trong đó cái bóng của từ chiến tranh vẫn còn đọng lại. Anh thêm một lời nữa. Độc lập của Đài Loan và hòa bình ở eo biển Đài Loan không thể trộn lẫn như nước và lửa. Tờ Nhân dân Nhật báo đã đăng câu đó lên trang nhất vào ngày hôm sau. Họ nói rằng họ đã vẽ lại một ranh giới không thể vượt qua.

Một bên đặt Đài Loan lên hàng đầu, trong khi bên kia không viết chữ đó ở bất cứ đâu trong 174 từ.

Ngoại trưởng Hoa Kỳ Rubio phát biểu trực tuyến ngay sau cuộc họp. Cho đến hôm nay và trong cuộc họp ngày hôm nay, chính sách đối với Đài Loan của Mỹ vẫn không thay đổi. Ý tôi là không có sự thay đổi nào cả. Nhưng bạn phải xem lời nói đến từ đâu. Những lời đó phát ra từ phòng họp, trong một cuộc phỏng vấn được phát sóng. Những lời đó không có trong tài liệu do hai nước cùng

công bố hoặc trong thông báo do Nhà Trắng chính thức công bố. Những gì được nói trên sóng chido Mỹ nói. Những lời ghi trong thông báo là những lời mà cả hai nước đã cùng nhau thừa nhận. Chúng có trọng lượng khác nhau. Khi Tập Cận Bình hét to nhất những lời nguy hiểm nhất, Nhà Trắng đã loại chúng khỏi thông báo. Việc không bác bỏ một lập luận mạnh mẽ cũng giống như sự chấp nhận. Một nhà phân tích viết rằng đây là bước thụt lùi chưa từng thấy kể từ khi thiết lập quan hệ ngoại giao vào năm 1979.

Sự im lặng có cái giá của nó. Trên bàn là kế hoạch phê duyệt việc bán vũ khí cho Đài Loan trị giá 14 tỷ USD. Kế hoạch phê duyệt bán vũ khí là một tài liệu trong đó chính phủ phê duyệt loại vũ khí nào sẽ được bán cho Đài Loan và với giá bao nhiêu. Nếu tổng thống ký nó, thỏa thuận sẽ được thực hiện, nhưng nếu ông ấy trì hoãn việc ký nó, vũ khí sẽ bay lơ lửng trên không, không thể bán được. Trump đã không ký vào tài liệu. 14 tỷ USD chưa được ký tên đang nằm trên bàn và không biết đi đâu. Anh ấy đã nói điều đó trên máy bay rồi. Tập Cận Bình muốn chúng tôi không bán vũ khí cho Đài Loan và tôi sẽ thảo luận vấn đề này với ông ấy. Điều này có nghĩa là bạn sẽ thảo luận việc bán vũ khí với người khác. Tại sao câu nói này lại có sức nặng đến vậy phải bắt nguồn từ năm 1982. Năm đó, Tổng thống Reagan đã đưa ra sáu lời hứa với Đài Loan. Đây được gọi là Bảo đảm Điều 6. Một trong số đó là việc không có sự tham vấn trước với Bắc Kinh khi bán vũ khí cho Đài Loan. Đây là cam kết không đàm phán về sự an toàn của Đài Loan với Trung Quốc. Lời hứa đó đã bị lung lay bởi một câu nói của Trump. Lý do là vì nói rằng bạn sẽ thảo luận điều gì đó có nghĩa là bạn sẽ thương lượng.

Tại sao nó rung chuyển? Đối với Trump, Đài Loan là một con bài thương lượng, không phải là pháo đài của nền dân chủ tự do. Tất cả những gì ông cần trước cuộc bầu cử tháng 11 là 200 chiếc Boeing, 25 triệu tấn đậu nành và giá thấp hơn. Chúng tôi cần những con số để hiển thị cho cử tri. Để lấy được nó từ Tập Cận Bình, người ta phải tránh chạm vào quân bài ưa thích của Tập Cận Bình. Đất nước yêu thích của Tập Cận Bình là Đài Loan. Vì vậy, Đài Loan đã có trong thực đơn. Nó đã trở thành một con bài thương lượng. Một quan chức Đài Loan nói trước cuộc gặp: Điều chúng tôi lo ngại nhất là Đài Loan sẽ nằm trong thực đơn đàm phán giữa hai người. Số phận của một người trở thành món hàng trao đổi cho hai người khác khi một người vắng mặt. Nỗi lo sợ đó đã trở thành hiện thực.

Những gì Bắc Kinh nhắm tới không chỉ là một hòn đảo.

Trung Quốc đã gửi tín hiệu tới Seoul, Tokyo và Đài Bắc bằng cách khuyến khích Hoa Kỳ bỏ Đài Loan lại phía sau và đồng ý ổn định bề ngoài. Đây là tín hiệu cho thấy Mỹ ưu tiên sự ổn định với Trung Quốc hơn các đồng minh. Điều này được gọi là sự xa lánh liên minh. Đó là một chiến thuật để chia rẽ đồng minh. Điều này khiến Hàn Quốc, Nhật Bản và Đài Loan cũng có cảm giác tương tự khi nhìn vào Hoa Kỳ. Phải chăng nước đó đang âm thầm buông tha chúng ta để hòa hợp với Trung Quốc? Một khi sự nghi ngờ đó nảy sinh, sự đoàn kết của liên minh sẽ bị rạn nứt. Và những lời thì thầm khác lan truyền bên trong Đài Loan. Hãy xem, đất nước lẽ ra phải bảo vệ bạn đã mất đi ý chí. Đây được gọi là chiến tranh nhận thức. Đó không phải là cuộc chiến bằng súng và kiếm, mà là cuộc

chiến khiến lòng người tan nát. Nếu người Đài Loan tin rằng Mỹ cuối cùng sẽ bỏ rơi chúng ta, họ sẽ từ bỏ ý chí phản kháng. Đây là cách bẻ gãy ý chí phản kháng của Đài Loan mà không cần nổ một phát súng. Một nhà lập pháp đã đóng đinh nó trong phiên điều trần. Điều Trung Quốc muốn không phải là thỏa hiệp với Mỹ mà là khiến Mỹ gửi tín hiệu rằng họ đang giảm cam kết với Đài Loan.

Sự im lặng này cũng phủ bóng đen lên Hàn Quốc. eo biển Đài Loan là tuyến đường mà 1/5 thương mại thế giới đi qua và 1/4 thương mại của Hàn Quốc đi qua eo biển này. Phần lớn nền kinh tế Hàn Quốc bị ràng buộc trong một tuyến đường biển hẹp nơi tàu bè qua lại. Đó không phải là tất cả. Ai có thể đảm bảo rằng nỗ lực của Mỹ nhằm loại bỏ cụm từ không ủng hộ việc Đài Loan độc lập khỏi các tài liệu giải thích của Đài Loan sẽ không đạt được cam kết an ninh của Hàn Quốc? Nếu nhìn vào những gì Hoa Kỳ đã làm với Đài Loan, bạn có thể thấy Hoa Kỳ có thể làm gì với Hàn Quốc. Giáo sư Park Won-gon đã tóm tắt nó trong một câu. Tin rằng Hoa Kỳ sẽ không làm với Hàn Quốc những gì họ đã làm với Đài Loan chỉ là hy vọng chứ không phải phân tích. Một từ tách biệt hy vọng khỏi phân tích là có trọng lượng.

Vì vậy, khía cạnh nguy hiểm nhất của cuộc họp này không phải là ai nói gì. Một bên hét lên những lời nguy hiểm nhất và bên kia xóa chúng đi. Chính Washington chứ không phải Bắc Kinh đã tránh đường, và ngòi nổ vẫn được chôn ở nơi đã tránh đường. Phía trên ngòi nổ đó, vũ khí vẫn đang được bán.

Chương 17 Biển Đông, Chín Đường

Sáng ngày 11/8/2025, hai tàu Trung Quốc đã dồn ép một tàu Cảnh sát biển Philippines ở cả hai phía ở vùng biển gần bãi đá Scarborough. Vòi rồng bắn trúng boong tàu Philippines. Các tàu Trung Quốc đưa mũi tàu vào để húc vào tàu. Tàu Philippines rẽ ngoặt sang phải. Hai tàu Trung Quốc đang cố đâm vào nhau thì đâm vào nhau. Hai Cảnh sát biển Trung Quốc thiệt mạng trong vụ va chạm.

Hãy để tôi chỉ ra rạn san hô Scarborough ở đâu. Đây là một rạn san hô nhỏ cách đảo chính của Philippines khoảng 220 km về phía Tây. Mặc dù nằm ngay trước mặt Philippines nhưng Trung Quốc tuyên bố vùng biển này là của mình. Đây là câu chuyện về Biển Đông. Biển Đông là vùng biển phía nam Trung Quốc và được bao quanh bởi Philippines, Việt Nam và Malaysia. Một phần ba thương mại thế giới đi qua các vùng biển này. Dầu thô và khí đốt Hàn Quốc nhập khẩu từ Trung Đông cũng đi qua tuyến đường này.

Trung Quốc đã vạch một đường ranh giới trên gần như toàn bộ vùng biển này. Đó là đường chín đoạn được vẽ lần đầu tiên trên bản đồ vào năm 1947. Nó được gọi là đường 9 đoạn. Đường này đánh dấu khoảng 90% diện tích Biển Đông là của Trung Quốc. Các rạn san hô ngoài khơi bờ biển Philippines và vùng biển ngoài khơi Việt Nam cũng nằm trong đường đó.

Năm 2016, một tòa án quốc tế đã trả lời câu hỏi đó. Philippines đã đệ đơn khiếu nại Trung Quốc lên Tòa án Trọng tài Thường trực và tòa phán quyết rằng đường chín đoạn không có cơ sở pháp lý. Yêu sách của Trung Quốc về quyền lịch sử vi phạm luật hàng hải quốc tế. Tòa án Trọng tài Thường trực là một tổ chức quốc tế có trụ sở tại The Hague, Hà Lan, chuyên giải quyết các tranh chấp giữa các quốc gia. Quyết định đã rõ ràng. Tuy nhiên, chính Trung Quốc lại không công nhận quyết định này. Phán quyết đã có trên giấy tờ và có hạm đội Trung Quốc trên biển.

Ở đây, tôi sẽ chỉ ra thuật ngữ “quyền kiểm soát”. Quyền tối cao trên biển là quyền kiểm soát quân sự một vùng biển nhất định. Ngay cả khi bạn không chiếm đất, nếu bạn có thể chặn hoặc cho phép tàu bè đi qua biển, bạn sẽ kiểm soát được biển. Tàu chở dầu, tàu chở chất bán dẫn và tàu chở ngũ cốc đều đi qua khi có sự cho phép của người nào đó. Đường chín đoạn không chỉ là một yêu sách lãnh thổ. Đây là lời tuyên bố rằng chúng ta sẽ kiểm soát tuyến đường biển đó.

Hạm đội ủng hộ tuyên bố đó. Hải quân Trung Quốc hiện đứng đầu thế giới về số lượng tàu. Chỉ riêng số lượng tàu chiến là 234 chiếc, vượt con số 219 tàu của Mỹ. Sự khác biệt về khả năng đóng tàu thậm chí còn lớn hơn. Một báo cáo của Mỹ ước tính rằng năng lực đóng tàu của Trung Quốc gấp hơn 200 lần so với Mỹ. Vào ngày 5 tháng 11 năm 2025, Trung Quốc đã đưa vào hoạt động tàu sân bay thứ ba, Phúc Kiến. Đích thân Tập Cận Bình tham dự lễ đưa tàu Hải Nam vào hoạt động. Phúc Kiến được trang bị máy phóng phóng máy bay chiến đấu sử dụng năng lượng điện từ. Phúc Kiến là tàu sân bay thứ hai trên thế giới có công nghệ này, sau tàu sân bay mới nhất của Mỹ.

Trung Quốc đang cố gắng xây dựng một hàng rào vô hình trên biển với hạm đội này. Nó được gọi là Tuyến Doryeon. Hàng rào đầu tiên chạy từ Kyushu, Nhật Bản tới Okinawa, Đài Loan và miền bắc Philippines. Ý tưởng là ngăn chặn hạm đội Mỹ tiến vào vùng biển bên trong đường đó. Phương pháp này là một tên lửa được gọi là sát thủ tàu sân bay. Dongfeng-21D và Dongfeng-26 là những tên lửa có thể bắn trúng tàu chiến ở khoảng cách từ 1.500 đến 4.000 km. Tính toán nhằm đe dọa tàu sân bay Mỹ trước khi nó đến gần.

Vị trí của Đài Loan trên hàng rào này có ý nghĩa quyết định. Đài Loan ở ngay giữa dòng đầu tiên đó. Nếu Đài Loan rơi vào tay Trung Quốc, hàng rào sẽ được dỡ bỏ và hạm đội Trung Quốc sẽ tiến thẳng ra Thái Bình Dương. Đây là lý do tại sao vấn đề Đài Loan được thấy trong Chương 16 không chỉ là vấn đề bán dẫn. Đài Loan là một hòn đảo chip và một quán bar trên biển. Tại cuộc họp ở Bắc Kinh, cảnh báo của Tập Cận Bình không đánh lừa Đài Loan là do ý nghĩa của vùng biển này.

Thậm chí đến năm 2026, khi lệnh ngừng bắn tiếp tục diễn ra, vùng biển này vẫn không hề có sự tạm dừng. Vào tháng 4, Trung Quốc đã dựng hàng rào tàu đánh cá, tàu thuyền và rào chắn nổi ở bãi cạn Scarborough. Vào tháng 5, Lực lượng Bảo vệ Bờ biển Hoa Kỳ đã tuần tra khu vực này cùng với Philippines. Các cuộc tập trận chung giữa Mỹ và Philippines được tổ chức vào mùa xuân thậm chí còn có tên lửa tấn công tàu chiến từ mặt đất. Ngoài thỏa thuận ngừng bắn về thuế quan và chất bán dẫn, cuộc đối đầu trên biển mỗi ngày trở nên bạo lực hơn một chút.

Vùng biển này có vẻ xa Hàn Quốc nhưng thực tế không phải vậy. Hầu hết dầu thô đến Hàn Quốc đều đi qua vùng biển này. Nếu ai đó đi theo con đường này, họ sẽ nắm quyền kiểm soát nền kinh tế Hàn Quốc. Chín dòng trên giấy và 234 con tàu trên mặt nước. Khi khoảng cách giữa hai bên ngày càng thu hẹp, sức nặng của những con tàu vượt biển mỗi ngày cũng trở nên nặng nề hơn.

Chương 18: Vũ khí tiếp tục được bán

Chữ Đài Loan đã bị xóa khỏi phòng họp. Tuy nhiên, cùng lúc đó, hàng hóa đi Đài Loan vẫn chưa dừng lại.

Sau đây, chúng ta hãy dành chút thời gian để xem Hoa Kỳ đang nói gì về việc bán vũ khí cho Đài Loan. Điều này khác với việc mua và bán đồ trong cửa hàng. Nếu chính phủ Hoa Kỳ muốn chuyển vũ khí sang Đài Loan, trước tiên chính quyền sẽ xem xét và phê duyệt việc bán. Sau đó thông báo cho Quốc hội. Thông báo này là chìa khóa. Quốc hội có quyền chặn việc mua bán trong một khoảng thời gian nhất định. Vì vậy, mỗi lần bán vũ khí là một hành động ngoại giao và một hành động chính trị. Ngay thời điểm bạn nói với Quốc hội rằng bạn đang bán cho ai, bạn đang bán gì và khi nào, đó là một tín hiệu. Đó là tín hiệu cho thấy Mỹ đứng về phía Đài Loan và cũng là tín hiệu đối với Bắc Kinh.

Vào tháng 12 năm 2025, chính quyền Trump đã phê duyệt việc bán vũ khí trị giá 11 tỷ USD cho Đài Loan. Tính bằng tiền Hàn Quốc là khoảng 15 nghìn tỷ won. Đây là vụ phóng lớn nhất từ trước đến nay, bao gồm cả tên lửa Heimas và máy bay không người lái. Hymas là tên lửa pháo được bắn từ xe tải. Nó đúng như tên gọi của nó vì nó được sử dụng để cắt đứt đường tiếp tế của quân đội Nga trong Chiến tranh Ukraine. Thay vì sử dụng tàu chiến lớn hay máy bay chiến đấu đắt tiền, ý tưởng là sử dụng vũ khí nhỏ, rẻ và mạnh về số lượng để biến Đài Loan thành một con nhím khó đối phó. Các nhà lập pháp gọi đó là minh chứng cho hòa bình thông qua sức mạnh.

Nhưng đằng sau những con số lớn đó là những con số lớn hơn. Số vũ khí tồn đọng lẽ ra đã được bán nhưng chưa được gửi đi vượt quá 20 tỷ USD. Sự chấp thuận rất lớn, nhưng việc giao hàng lại chậm.

Việc tồn đọng này được gọi là tồn đọng. Trong một nhà hàng, món ăn đã được nhận nhưng đồ ăn vẫn chưa được phục vụ. Thỏa thuận được thực hiện trên giấy tờ nhưng vũ khí thực sự chưa bao giờ được chuyển đến đất Đài Loan. Trị giá 20 tỷ USD đã bị trói buộc như thế. Điều này phần lớn là do các nhà máy vũ khí của Mỹ không có đủ khả năng sản xuất số lượng này cùng một lúc. Khoảng cách lớn giữa lời hứa trên giấy và số vũ khí được cung cấp cho thấy nỗi lo lắng của Đài Loan đến từ đâu. Bởi vì lời hứa chỉ mua vũ khí không phải là lời biện hộ.

Trung Quốc đáp lại bằng sự giận dữ. Tôi trả lời không phải bằng lời mà bằng một danh sách.

Bộ Thương mại Trung Quốc đã đưa ra danh sách thực thể không đáng tin cậy. Tên thì dài nhưng ý nghĩa thì đơn giản. Đây là một loại danh sách đen trong đó Trung Quốc lựa chọn các công ty nước ngoài mà họ tin rằng sẽ làm suy yếu an ninh hoặc chủ quyền của mình. Khi nằm trong danh sách này, một công ty sẽ bị chặn xuất nhập khẩu sang Trung Quốc, không thể đầu tư vào Trung Quốc hoặc gửi nhân viên. Cánh cửa vào thị trường và chuỗi cung ứng khổng lồ của Trung Quốc đang hoàn toàn đóng lại. Công ty máy bay không người lái Skydio của Mỹ đã ở đó. Shield AI, công ty sản xuất máy bay chiến đấu có trí tuệ nhân tạo, Insitu, thuộc sở hữu của Boeing và Brink cũng

tăng trưởng. Các công ty trong danh sách sẽ không thể mua linh kiện, kinh doanh, đầu tư hoặc cử nhân viên sang Trung Quốc. Lý do là một dòng. Hợp tác công nghệ quân sự với Đài Loan Vì tộicung cấp vũ khí Mỹ cho Đài Loan nên mọi đường vào Trung Quốc của các công ty đó đều bị phong tỏa.

Còn có một lý do khác khiến cuộc trả thù này lại quá khắc nghiệt. Việc chế tạo máy bay không người lái cần có pin và các bộ phận, nhiều trong số đó đến từ Trung Quốc. Skydio nhanh chóng phàn nàn rằng rất khó kiếm được pin. Điều này là do chúng tôi đã dựa vào Trung Quốc trong nhiều lĩnh vực của mình. Một công ty Mỹ sản xuất vũ khí để ngăn chặn kẻ thù thực sự phụ thuộc vào quốc gia kẻ thù là Trung Quốc về các bộ phận để lắp ráp vũ khí. Trung Quốc đã nắm lấy chính mắt xích yếu đó và bóp méo nó. Thay vì là một biểu tượng, danh sách thực sự có chức năng như một công cụ để dừng dây chuyền sản xuất.

Danh sách không dừng lại ở các công ty.

Ngày 26/12, Bộ Ngoại giao Trung Quốc đã tiến thêm một bước. Tài sản của 20 công ty quân sự Mỹ và 10 giám đốc điều hành ở Trung Quốc đã bị đóng băng hoàn toàn, các giao dịch bị cấm và việc nhập cảnh vào nước này bị chặn. Nó không chỉ dừng lại ở công ty mà còn nhắm đến tên tuổi của người lãnh đạo công ty. Trong danh sách giám đốc điều hành có người sáng lập Anduril Palmer Luckey. Có những người từ Red Cat, Teal Drone và Rhombus Power. Bắc Kinh đã đặt ra rào cản đối với từng tên của người chế tạo vũ khí. Họ không chỉ bị tước tài sản mà còn bị ngăn không cho đặt chân vào lãnh thổ Trung Quốc, trong đó có Hong Kong và Macau. Đó là một tuyên bố rằng miễn là Hoa Kỳ bán vũ khí cho Đài Loan, họ sẽ phải trả giá cho những người sản xuất những vũ khí đó.

Đây là nơi mà bộ mặt thật của cuộc họp này được tiết lộ.

Trên lầu trong phòng họp, những lời nói ổn định và hợp tác đã được trao đổi. Hãy mua Boeing, mua đậu nành, ổn định mối quan hệ. Ở tầng dưới trong phòng hội nghị, vũ khí sát thương trị giá 11 tỷ USD và phong tỏa tài sản của hàng chục công ty đã được trao đổi đồng thời. Một cái bắt tay đã được trao đổi ở trên và một danh sách đen đã được trao đổi ở bên dưới. Hai quốc gia đó, cùng lúc, đã cùng nhau đưa ra ngôn ngữ hòa bình và cỗ máy chiến tranh. Bộ Thương mại Trung Quốc gọi hành động trả đũa này là hành động bảo vệ chủ quyền hợp pháp dựa trên luật pháp của nước này và các nhà lập pháp Hoa Kỳ gọi việc bán vũ khí tương tự là một thỏa thuận lịch sử để bảo vệ Đài Loan. Một bên gọi Haimas là sự trợ giúp để phòng thủ, trong khi bên kia gọi đó là sự tổn hại đến chủ quyền. Thực chất là một chuyện nhưng lại có cái tên hoàn toàn trái ngược.

Điều kỳ lạ hơn nữa là cách Trump xử lý vũ khí.

Trước đây, Mỹ thường xuyên thông báo cho Quốc hội về việc bán vũ khí cho Đài Loan. Đó là một cuộc sống an toàn hàng ngày. Nhưng chính quyền Trump đã tước bỏ nó một thời gian và rồi một ngày nọ đã phát hành tất cả cùng một lúc thành một gói khổng lồ. Đó là cách 11 tỷ USD xuất hiện trong tháng 12. Quá trình thông báo cho Quốc hội mỗi lần đều bị dừng lại, một số trường hợp được thu thập và thông báo thành một gói duy nhất. Việc mua bán vũ khí đã trở thành một con bài

thương lượng chứ không phải là một phần của vấn đề an ninh hàng ngày. Khi cần bầu không khí với Tập Cận Bình, ông ấy ngồi xuống, nhưng khi nhu cầu thay đổi, ông ấy đã thúc ép ngay lập tức. Vũ khí di chuyển theo nhịp điệu của cuộc mặc cả. Khi lệnh ngừng bắn ở Busan kết thúc, Trung Quốc công bố một số danh sách, và khi doanh số bán vũ khí tăng trở lại, danh sách này cũng tăng trở lại. Trong nhịp điệu trôi buộc và cời trôi này, an ninh của Đài Loan đã bị lôi kéo qua các cuộc đàm phán giữa hai nước.

Đây chính là bản chất của ngòi nổ mang tên Đài Loan. Lời nói trên bàn hội nghị đã được niêm phong, nhưng thỏa thuận vẫn tiếp tục diễn ra bên ngoài phòng họp.

Hoa Kỳ đã xóa tuyên bố rằng họ sẽ bảo vệ Đài Loan khỏi thông báo. Tuy nhiên, họ vẫn tiếp tục bán vũ khí. Trong khi Trung Quốc nói về sự ổn định, họ đã đóng băng vận mệnh của những người chế tạo những loại vũ khí đó. Cả hai nước đều nói một đằng bằng miệng và làm một nẻo bằng tay. Đây là lý do thực sự khiến hòa bình ở eo biển Đài Loan đang bị đe dọa. Điều này là do ngòi nổ được chôn giấu ở nơi lời nói và hành động tách biệt nhau.

Và phía trên ngòi nổ đó, lô vũ khí tiếp theo đã được chuẩn bị sẵn. Nó trị giá 14 tỷ đô la. Trump vẫn chưa ký vào tài liệu. Tôi đã không ký nó cho đến ngày 24 tháng 9.

Phần 6: Hàn Quốc, giữa lưng tôm và mái chèo

Chương 19 Sự sụt giảm 76% nói lên điều gì

Chủ một công ty chế biến nhỏ ở Kyunggi-do cho biết. Một nguyên liệu thô có thể làm dừng hoạt động của một nhà máy. Nếu không nhận được thứ đó, việc xử lý và lắp ráp không thể được thực hiện và việc giao hàng bị trì hoãn. Sau đó, cả đối tác chính và phụ đều dừng lại. Đó là công trình kiến trúc không thể đóng đinh vì không có đinh, và vì không có móng ngựa nên ngựa không thể chạy.

Nguyên liệu thô được đề cập ở đây không phải là thép hay nhựa mà chúng ta thường nghĩ đến. Đây là những khoáng chất được gọi là đất hiếm. Mặc dù tên có chứa từ 'đất' nhưng đây không phải là loại đất phổ biến. Những kim loại này được giấu với số lượng rất nhỏ trong động cơ xe điện, máy phát điện gió, thiết bị bán dẫn và nam châm chính xác. Phải mất khoảng một móng tay để làm một cái. Tuy nhiên, nếu móng tay bị gãy thì không thể tạo ra ô tô, chip hay nam châm. Có một lượng nhỏ và không cần nó là hai việc hoàn toàn khác nhau.

Vào tháng 4 năm 2025, chiếc đinh bị gãy.

Trung Quốc đã áp đặt hệ thống cấp phép xuất khẩu đối với 7 nguyên tố đất hiếm nặng. Hệ thống giấy phép là một hệ thống cho phép bạn chỉ xuất khẩu nếu bạn nhận được tem của chính phủ ngay cả khi bạn muốn bán nó. Bộ Thương mại Trung Quốc đã đưa bảy loại nguyên tố thậm chí không được phát âm, chẳng hạn như dysprosium và terbium, vào danh sách kiểm soát. Không chỉ các bộ phận còn nguyên vẹn mà nam châm vĩnh cửu và hợp kim chứa trong chúng cũng bị vỡ thành từng mảnh nhỏ và được phủ một lớp lười. Sau đó, chỉ trong một tháng, lượng nam châm đất hiếm nhập khẩu vào Hàn Quốc đã giảm 76%. Trong cùng thời gian, lượng hàng xuất khẩu sang Mỹ giảm 59%. Hàn Quốc bị ảnh hưởng nặng nề hơn. Giá của dysprosium và terbium, được sử dụng trong nam châm, đã tăng gấp ba lần chỉ sau một tháng. Một thông báo dài một trang đã tắt công tắc nguồn ở một nhà máy bên kia đại dương.

Có bằng chứng ngay lập tức cho thấy việc đóng cửa nhà máy không phải là một sự cường điệu. Nhà máy của Ford Motor Company ở Chicago, Mỹ, đã đóng cửa toàn bộ dây chuyền sản xuất Explorer trong một tuần do thiếu phụ tùng. CEO của Ford phàn nàn rằng tình hình nguồn cung đất hiếm không thể dự đoán được ngày này qua ngày khác. Đây là điều sẽ xảy ra khi tài nguyên trở thành vũ khí. Không có tên lửa bay hoặc quân đội đến. Chỉ một ngày nợ, linh kiện không đến, hàng người dừng lại và mọi người về nhà.

Con số 76 không phải là nam châm. Đó là chỗ ngồi của Hàn Quốc.

Hàn Quốc nhập khoảng 80% kim loại đất hiếm từ Trung Quốc. Nếu chúng ta mở rộng phạm vi bao gồm tất cả các kim loại đất hiếm, thì sự phụ thuộc đó sẽ tăng lên 91,2%. Nếu bạn thu hẹp các mục, nó sẽ còn sâu hơn nữa. 99,8% magie, được gọi là muối sản xuất, có nguồn gốc từ Trung Quốc. Magiê là kim loại có tác dụng tăng độ bền và giảm trọng lượng nên được sử dụng ở mọi nơi, từ thân ô tô, khung ghế cho đến máy bay. Hầu như tất cả đều đến từ một quốc gia: Trung Quốc.

Oxit vonfram, nguyên liệu thô cho khí xử lý chất bán dẫn, là 92,9% và lithium hydroxit cho pin xedien là 83,5%. Đó là khá nhiều nó. Khi Hiệp hội Thương mại Quốc tế Hàn Quốc thống kê, có 3.941mặt hàng nhập khẩu phụ thuộc hơn 80% vào một quốc gia và gần một nửa trong số đó là từ TrungQuốc.

Không cần phải ghi nhớ những con số này một cách riêng biệt. Bạn chỉ cần nhớ một điều. Nói 99,8% cũng giống như nói rằng bạn không đủ tư cách ngồi vào bàn đàm phán. Bạn không thể yêu cầu giảm giá hoặc đe dọa mua nó từ nơi khác. Người bán gọi giá, người mua ghi giá. Đó chính là vị thế mà sự phụ thuộc một phía tạo ra.

Sự phụ thuộc không phải là vấn đề duy nhất. Việc tôi không thể thay đổi được điều gì còn nặng nề hơn.

Nguyên liệu thô cho khí xử lý bán dẫn và các nguyên tố đất hiếm được sử dụng trong nam châm chính xác không thể được sử dụng trong quy trình nếu không có chúng. Không có sự thay thế. Logic thị trường thông thường về việc sử dụng thứ gì đó rẻ khi nó đắt và sử dụng thứ khác khi thứ gì đó bị cản trở không có tác dụng ở đây. Nếu bạn thay thế oxit vonfram bằng vật liệu khác, chất bán dẫn sẽ không được tạo ra. Nếu loại bỏ dysprosium, nam châm của động cơ sẽ không còn hoạt động như bình thường nữa. Khi thực tế phụ thuộc cao chòng chẹo với hạn chế về mặt kỹ thuật không thể thay đổi được thì khoáng sản ngay lập tức trở thành một sợi dây xích. Vì vậy, trước khi Trung Quốc thực sự chặn nó, giá đã dao động chỉ vì cảm giác rằng nó có thể bị chặn. Magiê có giá 2.185 USD/tấn vào tháng 11 năm 2020, nhưng đã tăng khoảng 2,5 lần trong một năm. Nó chưa bao giờ bị chặn, nhưng giá đã biến động nhiều đến mức có tin đồn rằng nó có thể bị chặn.

Sự thật lạnh lùng hơn là không có cách nào để trả được. Australia có thể lấy lại quặng sắt nếu Trung Quốc trả đũa Bởi vì các nhà máy thép của Trung Quốc không thể hoạt động nếu không có quặng sắt của Australia. Nếu khi đánh có chỗ đau thì không thể đánh bất cần. Đó là sức mạnh thương lượng. Không có thể như vậy ở Hàn Quốc. Một quốc gia nghèo tài nguyên phải nhập khẩu 90% khoáng sản cốt lõi không có vũ khí để chống lại sự kiểm soát của Trung Quốc cũng như không có nơi thích hợp để sinh sống. Sự phụ thuộc cao có nghĩa là không có quân bài nào để đặt lên bàn đàm phán.

Hàn Quốc đã từng trải qua tình trạng tê liệt này. Cuộc khủng hoảng urê năm 2021 đang đến gần. Nước urê là chất lỏng phải được thêm vào xe chạy bằng diesel để giảm khí thải và Hàn Quốc phụ thuộc vào Trung Quốc để cung cấp 97,7% nguyên liệu thô, urê, cho mục đích công nghiệp. Khi Trung Quốc thay đổi một trong những thủ tục xuất khẩu urê, hàng hóa đã bị ứ đọng từ các cảng của Trung Quốc. Khi đó, 2 triệu xe tải diesel có nguy cơ phải dừng hoạt động. Ngay cả xe cứu hỏa và xe cứu thương cũng rung chuyển. Một hóa chất nhỏ mắc kẹt một đất nước. Những bài học rút ra từ thời điểm đó đã quay trở lại với đất hiếm 4 năm sau đó. Lần này không phải là xe tải mà là chất bán dẫn và xe điện.

Và Hàn Quốc đã bị dồn ép từ cả hai phía cùng một lúc.

Hoa Kỳ đã chặn lối ra của ký ức do Hàn Quốc tạo ra. Để ngăn họ bán sang Trung Quốc, họ đã yêu cầu họ xây dựng một nhà máy ở Hoa Kỳ. Trung Quốc đã đảm bảo quyền tiếp cận các khoáng sản cần thiết để tạo ra ký ức đó. Vào tháng 10 năm 2025, Trung Quốc đã ban hành một quy định mới gọi là Thông báo số 61. Quy tắc này quy định ngay cả các sản phẩm được sản xuất bên ngoài Trung Quốc cũng phải xin phép Bắc Kinh nếu chúng chứa các nguyên tố đất hiếm từ Trung Quốc và giá trị của chúng vượt quá 0,1% tổng giá trị. Đó là sự kiểm soát xuyên biên giới đòi hỏi phải có tem riêng ngay cả trên các mặt hàng được sản xuất tại các nhà máy ở các quốc gia khác. Ngưỡng nhỏ 0,1% này đã chạm tới ngay trung tâm Hàn Quốc. Thời điểm bộ nhớ băng thông cao do Samsung và SK sản xuất sử dụng dù chỉ một lượng nhỏ khoáng sản của Trung Quốc, tức là HBM được tích hợp trong chip trí tuệ nhân tạo, đi đến mạng lưới phòng thủ của Hoa Kỳ, Trung Quốc sẽ trao cho Hàn Quốc quyền hợp pháp để cất bỏ các khoáng sản đó. Lối ra do Mỹ kiểm soát, lối vào do Trung Quốc kiểm soát. Quốc gia sản xuất 90% HBM của thế giới đã bất lực trước nguồn nguyên liệu chip. Đó là nơi con tôm bị trả thù vì tài nguyên từ Trung Quốc khi cố gắng bán khoai tây chiên sang Mỹ và bị vướng vào cuộc chiến với một con cá voi.

Lệnh ngừng bắn ở Busan đã hé mở một thời gian ngắn. Cuối tháng 10/2025, hai nước gặp nhau tại Busan và thống nhất ngừng bắn kéo dài một năm. Hoa Kỳ đã trì hoãn việc thực hiện quy tắc 50%, nhằm ngăn chặn việc lách luật nhập khẩu thông qua các chi nhánh trá hình của các công ty bán dẫn Trung Quốc, trong một năm, và đổi lại, Trung Quốc đồng ý đình chỉ việc thực hiện Thông báo số 61 trên toàn cầu trong một năm. Khi quy định 50% bị dừng lại và việc kiểm soát đất hiếm bị dừng lại, các nhà máy Hàn Quốc cũng tạm dừng hoạt động. Nhưng chiếc ô đó không phải do Hàn Quốc sản xuất. Hoa Kỳ đã đưa nó cho Trung Quốc và Trung Quốc đã đưa nó cho Hoa Kỳ. Hàn Quốc đang ở thế phải vay mượn một năm do giao dịch giữa hai gã khổng lồ tạo ra. Những bàn tay mở và gấp ô cho đến cuối cùng đều không phải là bàn tay của người Hàn Quốc. Khi năm đó kết thúc vào tháng 11 năm 2026, nếu các cơ sở lọc dầu được đảm bảo ở Việt Nam hoặc Indonesia, hoặc nếu Hàn Quốc, Hoa Kỳ và Nhật Bản không thể cùng nhau tạo ra mạng lưới dự trữ, thì đường lối của Hàn Quốc một lần nữa sẽ bị lôi ra trước sự kiểm soát của Bắc Kinh.

76 phần trăm tất cả được cô đọng lại thành một con số. Hàn Quốc đã nghiêng sâu đến mức nào, không thể thay đổi bao nhiêu, không thể rút lại được bao nhiêu. Những con số đó không phải là số liệu thống kê thu hút mà là một bản báo cáo về sức mạnh đàm phán. Và bên cạnh phiếu điểm còn có một tờ hóa đơn khác. Nó nói 25 phần trăm.

Chương 20 Các quốc gia trong danh sách 25%

Vào ngày 2 tháng 4 năm 2025, Trump đã đưa ra một biểu đồ. Có những con số được viết bên cạnh tên các quốc gia. Bên cạnh Hàn Quốc là 25. Đó là mức thuế được gọi là thuế quan có đi có lại. Vài ngày sau, trong một văn bản chính thức được Nhà Trắng công bố, con số được viết là 26 rồi đổi thành 25. Có bằng chứng cho thấy hóa đơn đã được viết vội vàng. Tuy nhiên, một con số được viết vội vàng đã khiến kim ngạch xuất khẩu của Hàn Quốc thiệt hại 56,6 tỷ USD.

Hãy bắt đầu bằng việc xem xét thuế quan có đi có lại là gì. Cơ sở mà Trump sử dụng ngày hôm đó là một đạo luật gọi là Đạo luật Quyền lực Kinh tế Khẩn cấp Quốc tế, hay gọi tắt là IEEPA. Luật này ban đầu là luật an ninh cho phép tổng thống phong tỏa các giao dịch với nước ngoài hoặc ràng buộc tài sản khi có tình trạng khẩn cấp xảy ra trong nước. Nó đã không được sử dụng cho thuế quan trong nửa thế kỷ. Trump tuyên bố rằng thâm hụt thương mại khổng lồ mà Hoa Kỳ chứng kiến hàng năm bản thân nó đã là một trường hợp khẩn cấp. Thâm hụt thương mại đề cập đến sự khác biệt giữa giá hàng hóa mà Hoa Kỳ mua từ nước ngoài và giá hàng hóa mà Hoa Kỳ bán ra nước ngoài. Năm 2024, thâm hụt thương mại hàng hóa của Mỹ lên tới 1,2 nghìn tỷ USD. Lấy thâm hụt làm cái có, mức thuế phổ quát 10% đã được áp dụng đối với hầu hết hàng nhập khẩu vào Hoa Kỳ, và trên hết, các mức thuế khác nhau từ 11% đến 50% đã được áp dụng đối với các quốc gia có thặng dư ở Hoa Kỳ. Hàn Quốc được xếp hạng cao hơn trong danh sách.

Con số 25 không phải là cảm xúc mà là sự tính toán.

Đại diện Thương mại Hoa Kỳ đã sử dụng một công thức đơn giản: Thâm hụt của Hoa Kỳ với Hàn Quốc được chia cho lượng hàng nhập khẩu từ Hàn Quốc. Một nửa số đó được tính dưới dạng thuế quan. Năm 2024, thâm hụt của Mỹ với Hàn Quốc là 66 tỷ USD và nhập khẩu là 131,5 tỷ USD. Khi chia ra là 50% và một nửa trong số đó là 25%. Việc Hàn Quốc bán nhiều hàng hóa sang Mỹ được coi là thuế suất.

Tại sao nó phải là một nửa? Đại diện Thương mại Hoa Kỳ đưa ra giả định về mức độ nhập khẩu sẽ giảm nếu áp dụng thuế quan. Độ co giãn, nghĩa là nhập khẩu giảm khi giá tăng, được đặt bằng 4 và tỷ lệ thuế quan trên giá tiêu dùng được đặt bằng 0,25. Nếu bạn nhân hai số, bạn sẽ nhận được 1, có nghĩa là chỉ một nửa tỷ lệ được coi là rào cản thương mại được áp dụng dưới dạng thuế quan. Nó được gói gọn trong tính kinh tế, nhưng bên trong lại thô ráp. Thuế suất được xác định chỉ dựa trên mức thặng dư của một quốc gia với Hoa Kỳ. Nó không xem xét liệu các rào cản thuế quan thực sự cao hay thấp hoặc có những quy định phi thuế quan nào được áp dụng. Thặng dư là tội lỗi.

Lúc đầu, Hàn Quốc được gọi là một trong năm quốc gia. Anh, Ấn Độ, Úc, Nhật Bản và Hàn Quốc. Biện pháp khắc nghiệt này đã bị trì hoãn trong 90 ngày, ngoại trừ ở Trung Quốc, nơi nó sắp có hiệu lực. Trong khi đó, mức thuế phổ thông 10% sẽ tạm thời được áp dụng và Hoa Kỳ sẽ gọi điện riêng cho 75 quốc gia để đàm phán. Hàn Quốc là nước đầu tiên tham gia đàm phán. Vào ngày 7 tháng 7, Trump đã công bố một bức thư gửi tới Hàn Quốc trên mạng xã hội. Họ nói sẽ tính phí 25% và phải thương lượng trước ngày 1 tháng 8. Thuế suất của một quốc gia được thông báo bằng

một lá thư duy nhất.

Hàn Quốc đã ký một dự luật khổng lồ để cạo râu cho 25 người đó.

Vào tháng 11, các cuộc đàm phán đã kết thúc. Hoa Kỳ đã giảm thuế đối với Hàn Quốc từ 25% xuống 15%. Thay vào đó, Hàn Quốc quyết định đầu tư 350 tỷ USD vào Hoa Kỳ. Trong đó, 150 tỷ USD sẽ dành cho đóng tàu và 200 tỷ USD sẽ dành cho các lĩnh vực chiến lược. Tại đây, chúng tôi quyết định mua năng lượng trị giá 100 tỷ USD của Mỹ. Đó là lời hứa đối ngoại lớn nhất trong lịch sử Hàn Quốc. Để cắt giảm 10 điểm phần trăm, chúng tôi đã phải mạo hiểm số tiền đó. Khi bắt đầu đàm phán, thỏa thuận của Hàn Quốc trị giá 20 tỷ USD mỗi năm. Con số nhỏ đó đã tăng lên 350 tỷ sau khi đàm phán. Mức giảm là 10 điểm phần trăm và cái giá phải trả là vô cùng lớn.

Nhưng ngay cả với số tiền đó, áp lực vẫn chưa chấm dứt. Bộ trưởng Thương mại Rutnick cho biết 350 tỷ đồng là không đủ. Họ bảo tôi phải trả nhiều hơn, nhanh hơn, bằng tiền mặt chứ không phải tín dụng. Nhật Bản đã chỉ ra hướng đi đó và cho biết họ đã hứa hỗ trợ 550 tỷ USD. Trump yêu cầu trả tiền trước. Đối với mỗi lần giảm giá, một hóa đơn lớn hơn sẽ theo sau. Có lý do tại sao Hoa Kỳ lại nỗ lực như vậy. Trước cuộc bầu cử giữa kỳ vào tháng 11 năm sau, chính quyền Trump đã vội vã đạt được những kết quả rõ ràng về nhà máy và việc làm. Kết quả chỉ có thể đạt được nếu Hàn Quốc nhanh chóng nhận được số tiền đã hứa. Với lý do Quốc hội Hàn Quốc trì hoãn ban hành Đạo luật Đầu tư Đặc biệt, người ta đã đưa ra lời đe dọa tăng thuế 25% một lần nữa.

Đây chính là nghịch lý độc đáo của Hàn Quốc.

Để tránh thuế quan, bạn phải xây dựng một nhà máy ở Hoa Kỳ. Tuy nhiên, để xây dựng nhà máy ở Mỹ, thiết bị và phụ tùng phải được vận chuyển từ Hàn Quốc. Sau đó, xuất khẩu của Hàn Quốc sang Mỹ tăng lên, thâm hụt của Mỹ tăng lên và thâm hụt trở lại do mức thuế suất cao hơn. Đầu tư cố gắng tránh thuế quan là mất xích trở thành cái cớ để tăng thuế. Chiếc nhẫn này có một cái tên. Đó là thâm hụt thương mại do đầu tư gây ra. Các nhà máy của các công ty Hàn Quốc tại Mỹ vẫn nhập khẩu hơn một nửa số máy móc và phụ tùng cần thiết để xây dựng và vận hành nhà máy của họ từ Hàn Quốc. Càng buộc phải đầu tư nhiều thì càng có nhiều thiết bị được vận chuyển từ Hàn Quốc sang Mỹ, điều này làm tăng thâm hụt của Mỹ, sau đó phải trả lại Hàn Quốc theo thuế suất. Đội đàm phán Hàn Quốc đã cố gắng giải quyết cái bẫy này bằng logic. Chúng tôi yêu cầu họ loại trừ khỏi tính toán thuế quan những thiết bị tạm thời được vận chuyển để xây dựng nhà máy và thuyết phục họ rằng nếu ô tô và pin được chuyển hoàn toàn sang sản xuất trong nước thì xuất khẩu sang Mỹ sẽ giảm và thuế suất sẽ giảm một cách tự nhiên. Hơn nữa, nếu nhà máy bắt đầu hoạt động tại Hoa Kỳ, một lượng việc làm và hoạt động sản xuất tương ứng sẽ rời khỏi Hàn Quốc. Sự rỗng công nghiệp đã diễn ra thay cho việc tránh thuế quan.

Hình phạt mà ba ngành công nghiệp lớn nhận được là khác nhau.

Chiếc xe bị va chạm mạnh nhất. Ô tô Hàn Quốc phụ thuộc hơn 46% vào xuất khẩu sang Mỹ và kiếm được 70% thặng dư chỉ riêng với Mỹ. Đã có những thanh kiếm khác trong ngành đó ngay cả trước khi áp dụng thuế quan có đi có lại. Điều 232 của Luật mở rộng thương mại. Mục 232 là đạo

luật lâu đời cho phép tổng thống áp thuế đối với một số hàng hóa nhập khẩu nếu ông xác định chúng gây tổn hại đến an ninh Hoa Kỳ. Hoa Kỳ, thông qua Điều 232, đã giảm giá 25% đối với ô tô thành phẩm và một tháng sau, đối với phụ tùng ô tô xuống 25%. Hyundai và Kia đã phải khẩn trương mở rộng nhà máy ở Mỹ từ 700.000 chiếc lên 1,2 triệu chiếc mỗi năm. Các công ty sản xuất linh kiện theo chân chúng tôi đến Mỹ cũng phải đối mặt với tình trạng nhu cầu sụt giảm và áp lực giảm đơn giá. Pin đã bị cắt sâu hơn. Văn phòng Ngân sách Quốc hội cho rằng, nếu áp dụng triệt để mức thuế suất 25%, xuất khẩu pin sẽ giảm hơn 22%. Các công ty pin Hàn Quốc đã đặt phần lớn năng lực sản xuất của họ ở nước ngoài, đặc biệt là ở Hoa Kỳ và mới bắt đầu vận hành các nhà máy của mình. Vào thời điểm đó, khi Hoa Kỳ cố gắng rút trợ cấp cho xe điện, ván cược sinh tử mà pin Hàn Quốc đặt vào Hoa Kỳ đã hoàn toàn bị lung lay.

Chỉ có kết cấu bán dẫn là khác nhau. Chất bán dẫn đã bị loại khỏi danh sách đầu tiên. Điều này là do Hoa Kỳ khó có thể thay thế được kỹ thuật của Hàn Quốc. Hàn Quốc cung cấp 70% DRAM và 90% bộ nhớ băng thông cao cho thế giới. Bộ nhớ băng thông cao hay gọi tắt là HBM là bộ nhớ được xếp chồng từng lớp bên cạnh chip trí tuệ nhân tạo để truyền dữ liệu nhanh chóng. Nó là thành phần quan trọng giúp giải quyết nút thắt trong tính toán trí tuệ nhân tạo, vì vậy ngay cả khi Hoa Kỳ áp đặt thuế quan, người mua cuối cùng vẫn phải chịu chi phí. Vì vậy ngành bán dẫn Hàn Quốc đã tránh được cú đánh trực tiếp. Thay vào đó, chất bán dẫn của Hàn Quốc được hưởng nhu cầu thay thế trong khi Mỹ và Trung Quốc áp đặt mức thuế cao đối với nhau. Nhưng ngay cả sự may mắn đó cũng có thời hạn. Chất bán dẫn được liệt kê là mặt hàng chiến lược trong phụ lục của sắc lệnh hành pháp. Điều này có nghĩa là Hoa Kỳ có thể chi 232 nghìn tỷ won cho chất bán dẫn bất cứ lúc nào. Hoa Kỳ có lịch sử âm thầm mở rộng mức thuế theo Điều 232 áp dụng đối với thép và nhôm đối với các sản phẩm phái sinh có chứa thép. Con dao đã hết cách bây giờ có thể quay trở lại vào ngày mai.

Vào tháng 2 năm 2026, Tòa án Tối cao đã cắt giảm thuế quan tận gốc. Người ta phán quyết rằng thuế quan đối ứng do IEEPA áp đặt là bất hợp pháp. Thẩm quyền đánh thuế được Hiến pháp giao cho Quốc hội, nhưng lý do là thẩm quyền đó đã bị vượt quá bởi Đạo luật khẩn cấp. Một khoảng khắc ngắn ngủi đã đến với ngành xuất khẩu Hàn Quốc. Nhưng ánh sáng đó không tồn tại được lâu. Để lấy lại số thuế hải quan đã nộp, người ta phải trải qua một vụ kiện tụng đầy bùn lầy. Thẩm phán Kavanaugh đã viết trong quan điểm bất đồng quan điểm của mình rằng quá trình hoàn trả sẽ là một mớ hỗn độn. Còn có điều gì đó đáng sợ hơn. Tòa án Tối cao chỉ đóng một ô và Trump có thể chọn một ô khác và trả lại 25% tương tự. Các điều 232, 122 và 301. Điều 232 về an ninh, Điều 122 về thâm hụt thương mại và Điều 301 về hành vi không lành mạnh. Vì đây là quyền lực đã được Quốc hội ủy quyền nên chỉ với một vài bước, hầu như mức thuế tương tự có thể được trả lại chỉ bằng một lần thay đổi tên. Đằng sau một chiếc hộp đã đóng lại, còn có ba chiếc hộp nữa có thể mở được.

Vì vậy đây chính là bài học mà Hàn Quốc đã rút ra từ danh sách này. Hai mươi lăm phần trăm được viết bằng bút chì. Chúng tôi đã trả 350 tỷ USD và viết lại thành 15%, nhưng con số đó cũng được viết bằng bút chì. Bàn tay cầm cục tẩy không phải ở Hàn Quốc. Hàn Quốc phải đoán xem ván bài sẽ di chuyển theo hướng nào bằng cách cầm ba lá bài.

Chương 21 Ba tổn thất ở ngã ba đường - HBM, khoáng sản cốt lõi và thương mại

Hàn Quốc đang cầm ba lá bài. Một cái mạnh mẽ, một cái là trọng điểm, một cái là hóa đơn. Nhưng tôi không thể vứt bỏ bất kỳ thứ gì trong số chúng. Để bảo vệ một bàn tay mạnh mẽ, bạn phải từ bỏ một điểm mấu chốt, và để chặn một điểm mấu chốt, bạn phải chấp nhận hóa đơn. Ba lá bài được gắn với nhau.

Người ta dễ dàng nghĩ từ “thua” như việc chơi bài. Ngay cả khi bạn có một lá bài tốt, nhưng nếu hai lá bài còn lại xấu, bạn cũng không thể sử dụng lá bài tốt đó theo ý mình. Hàn Quốc chính xác là như vậy. Điều này là do thời điểm bạn đặt ván bài mạnh nhất của mình lên bàn, hai gã khổng lồ sẽ tấn công vào điểm yếu của hai lá bài còn lại cùng một lúc. Vì vậy chương này là câu chuyện về ba lá bài. Chúng tôi thấy mỗi điểm mạnh và điểm yếu ở đâu, cũng như cách những điểm mạnh và điểm yếu đó chùng chéo lên nhau trong một cơ thể.

Bàn tay đầu tiên là HBM.

HBM là viết tắt của Bộ nhớ băng thông cao. Đó là bộ nhớ được đặt gần con chip chạy trí tuệ nhân tạo và nhanh chóng mang lượng dữ liệu khổng lồ. Nó tương ứng với mạch máu của máy gia tốc trí tuệ nhân tạo. Nếu những mạch máu này bị tắc nghẽn, ngay cả con chip não tốt nhất cũng không thể chạy nhanh như bình thường. Vì vậy, bộ nhớ này chiếm tỷ trọng lớn trong giá chip trí tuệ nhân tạo trên thế giới. Samsung và SK tạo ra 90% mạch máu. Đó là bàn tay được cả hai gã khổng lồ thêm muốn.

Tuy nhiên, nhóm càng mạnh thì càng trở thành mục tiêu. Vào ngày 2 tháng 12 năm 2024, Cục Công nghiệp và An ninh của Bộ Thương mại Hoa Kỳ đã đưa HBM vào danh sách kiểm soát của mình. Vũ khí được mang ra cùng nhau là quy tắc sản xuất trực tiếp ở nước ngoài. Nó được gọi là FDPR theo tên viết tắt tiếng Anh của nó. Một dòng logic cho quy tắc này là đủ. Nếu một sản phẩm được sản xuất bằng thiết bị của Mỹ, ngay cả khi nó được sản xuất ở một quốc gia khác và xuất khẩu, bạn phải có giấy phép của Hoa Kỳ. Mặc dù bộ nhớ được sản xuất tại Hàn Quốc trong một nhà máy ở Hàn Quốc nhưng cuối cùng nó lại rơi vào tay người Mỹ vì nó đã trải qua thiết bị của Mỹ.

Điều đầu đón hơn nữa là danh sách miễn trừ. Hoa Kỳ đã miễn quy định này cho 33 quốc gia có hệ thống kiểm soát tương tự. Hầu hết các quốc gia thành viên Liên minh Châu Âu, Nhật Bản, Úc và Vương quốc Anh đều được bao gồm. Tuy nhiên, Hàn Quốc, nước sản xuất HBM lớn nhất thế giới, đã bị loại khỏi danh sách. Đài Loan và Singapore cũng bị loại. Các quan chức Mỹ đã kể câu chuyện này cho Trung tâm Nghiên cứu Chiến lược và Quốc tế. Người ta cho rằng đó là áp lực buộc Hàn Quốc phải tham gia vào thỏa thuận kiểm soát chất bán dẫn ba bên giữa Hàn Quốc, Mỹ và Nhật Bản. Đó là một nỗ lực nhằm thu hút sự tham gia của Hàn Quốc bằng cách sử dụng quyền miễn trừ làm mồi nhử.

Trong khi bụng tôi đang tắc nghẽn, phần dưới của tôi cũng bị nén lại. Thị trường lớn nhất của chất bán dẫn Hàn Quốc là Trung Quốc. Đường thủy đó đã bị đe dọa. Huawei đã bước vào khoảng trống đó. Chúng tôi đã huy động các công ty giấy dự trữ trước số lượng lớn HBM của Hàn Quốc và chuẩn bị cho việc sản xuất máy gia tốc thế hệ tiếp theo. Ở cuối bảng, Changshin Memory của Trung Quốc tung ra bộ nhớ đa năng với giá thấp. Mỹ chặn công nghệ tiên tiến, trong khi Trung Quốc thúc đẩy công nghệ đa năng. Bàn tay nắm giữ 90% đã trở thành một chiếc bánh sandwich. Điều nghịch lý là những bàn tay mạnh lại trở thành mục tiêu vì chúng mạnh.

Kim giây là một khoáng chất quan trọng. Nói chính xác thì đó không phải là một bàn tay, mà là một điểm chí mạng.

Khoáng sản cốt lõi là nguyên liệu thô, là huyết mạch của các ngành công nghệ cao. Nó là vật liệu dùng để cắt chất bán dẫn, sản xuất pin và chạy động cơ xe điện. Hàn Quốc nhập khẩu gần như toàn bộ máu từ Trung Quốc. 99,8% magie, 92,9% oxit vonfram và 91,2% kim loại đất hiếm đều đến từ Trung Quốc. 83,5% lithium hydroxit, lõi của pin xe điện, cũng đến từ Trung Quốc. Đó là khá nhiều nó. Nếu Bắc Kinh nhấn nút xuất khẩu một lần, các nhà máy công nghệ cao của Hàn Quốc có thể ngừng hoạt động.

Và trên hết là quy tắc 0,1 phần trăm của Trung Quốc. Vào ngày 9 tháng 10 năm 2025, Bộ Thương mại Trung Quốc bất ngờ ban hành Thông báo số 61. Ngay cả khi một sản phẩm được sản xuất bên ngoài Trung Quốc, nếu nó chỉ chứa 0,1% nguyên tố đất hiếm được chỉ định là sản phẩm của Trung Quốc thì vẫn phải xin phép Bắc Kinh. Nếu một lượng nhỏ khoáng sản của Trung Quốc được trộn vào bộ nhớ do Hàn Quốc sản xuất và chúng lọt vào mạng lưới phòng thủ của Hoa Kỳ, thì Trung Quốc có thể cắt đứt lượng khoáng sản đó. Dysprosium được sử dụng trong động cơ xe điện của Hyundai và Kia, và điều tương tự sẽ xảy ra nếu những phương tiện đó được đưa vào sử dụng trong ngành công nghiệp quốc phòng Hoa Kỳ. Mỹ giữ lối ra, còn Trung Quốc giữ lối vào. Nếu việc Mỹ kiểm soát HBM hạn chế đầu ra của ký ức Hàn Quốc thì quy định 0,1% của Trung Quốc hạn chế đầu vào của các khoáng chất tạo nên ký ức đó. Đó là một cái bẫy đối diện nhau như một tấm gương.

Chính phủ Hàn Quốc cũng nhận thức được điểm quan trọng này.

Ngày 5/2/2026, Bộ Thương mại, Công nghiệp và Năng lượng đã công bố kế hoạch tổng thể về chuỗi cung ứng đất hiếm. Các khoáng sản cốt lõi được quản lý đã được mở rộng từ 7 loại lên tổng số 17 loại đất hiếm. Chúng tôi quyết định tăng các khoản vay phát triển nguồn lực ở nước ngoài, tăng tỷ lệ hỗ trợ từ một nửa lên 70% và xóa 90% các khoản vay ngay cả khi chúng không thành công. Chúng tôi cũng thành lập quỹ ổn định chuỗi cung ứng trị giá 250 tỷ won. Chúng tôi đã tăng kho dự trữ của mình lên mức cung cấp đủ dùng cho 100 ngày và phát triển công nghệ tái chế để tách các nguyên tố đất hiếm từ động cơ thải và pin thải. Tôi đã làm những gì có thể.

Hãy bắt đầu với mức độ đạt được của biện pháp này. Tích trữ có nghĩa là lấp đầy kho. Điều này có nghĩa là phải dự trữ đủ thức ăn để tồn tại trong một thời gian ngay cả khi lối vào bị chặn đột ngột. Cơ quan Mua sắm Công đã tạo ra một lá chắn bảo vệ bằng cách tích lũy các nguyên liệu thô như

indium, thiếc, nhôm và đồng tại các kho dự trữ trên toàn quốc. Tái chế là nạp lại kho từ bên trong. Viện Khoa học Địa chất và Tài nguyên Khoáng sản Hàn Quốc đã phát triển công nghệ tách nam châm đất hiếm từ đĩa cứng thải và động cơ thải thông qua quy trình khô. Nhà máy sản xuất pin thỏi của Gungnam thu thập kim loại bằng cách tách vật liệu cực dương và cực âm khỏi pin xe điện đã qua sử dụng. Bằng cách đưa một đầu dây chuyền vào trong nước, chúng tôi đã có được chút không gian để thở.

Tuy nhiên, có những nơi biện pháp này không thể đạt tới.

Dự trữ là một công việc kinh doanh trong biên giới. Tái chế cũng là một nhiệm vụ trong biên giới. Nhưng quy tắc 0,1% của Trung Quốc áp dụng bên ngoài biên giới nước này, ở cấp độ xuất khẩu thành phẩm. Điều này có nghĩa là dù kho có chứa bao nhiêu đi chăng nữa thì vẫn có một khoảng trống không thể bị chặn lại. Ngay cả khi Hàn Quốc tích lũy nguyên liệu thô và phát triển công nghệ tái chế, miễn là nguyên liệu cơ bản của thế giới có chứa nguyên tố đất hiếm từ Trung Quốc thì cũng không thể tránh khỏi sự chấp thuận của Bắc Kinh ở khâu xuất khẩu thành phẩm cuối cùng. Dự trữ là để tăng lối vào và 0,1% là để chặn lối ra. Các vị trí chặn là khác nhau. Kể cả khi kho đã đầy, nếu Trung Quốc đứng ngoài cổng thì xe chở hàng cũng sẽ dừng trước.

Một giới hạn lạnh lùng hơn là thời gian. Ngay cả ở Mỹ, phải mất từ 5 đến 10 năm để kết nối từ mỏ tới nam châm. Người ta ước tính rằng Bộ Quốc phòng Mỹ sẽ phải mất một khoảng thời gian tương tự để rót hàng tỷ USD vào công ty đất hiếm MP Materials của riêng mình để mạnh mẽ xây dựng lại chuỗi từ mỏ đến nam châm. Điều này đúng ngay cả khi nhà nước đổ tiền vào. Điều này là do các bước khai thác khoáng sản, tách, tinh chế và biến chúng thành nam châm không phải là những nhiệm vụ có thể bỏ qua trong ngân sách một năm. Về mặt vật lý, Hàn Quốc không thể khắc phục được 80% sự phụ thuộc của mình trong vòng một năm.

Không có ai để nắm tay. Khi Nhật Bản bị chặn cung cấp nguyên tố đất hiếm cho Trung Quốc trong tranh chấp Senkaku, nước này đã bắt tay với Australia để thay đổi nguồn cung. Điều này có thể thực hiện được vì gần đó có một quốc gia giàu tài nguyên khổng lồ. Không hề có sự hợp tác như vậy ở Hàn Quốc. Không có nguồn lực để nhận lại từ Trung Quốc, cũng như không có sự đoàn kết với một quốc gia có nguồn tài nguyên lớn như Australia có thể thay đổi ngay nguồn cung cấp. Nếu Trung Quốc trả đũa, sẽ không có đòn bẩy để trả đũa nên gần như không còn sức mạnh đàm phán.

Trận thua thứ ba là bình thường.

Hoa Kỳ áp đặt mức thuế tương ứng 25% đối với Hàn Quốc. Thuế quan có đi có lại là thuế quan với lý do là chúng tôi sẽ tính số tiền tương đương với mức mà bên kia tính đối với hàng hóa của chúng tôi. Chính quyền Trump đã trình bày dự luật này bằng cách huy động luật thương mại và Đạo luật Quyền lực Kinh tế Khẩn cấp Quốc tế. Đạo luật Quyền lực Kinh tế Khẩn cấp Quốc tế, được viết tắt bằng tiếng Anh là IEEPA, là luật cho phép tổng thống điều chỉnh rộng rãi hoạt động thương mại và giao dịch khi ông tuyên bố tình trạng khẩn cấp quốc gia. Thâm hụt thương mại được xác định là tình trạng khẩn cấp và được sử dụng làm cơ sở cho thuế quan. Các sản phẩm xuất khẩu

chủ lực như ô tô, ắc quy của Hàn Quốc có nguy cơ xuất huyết.

Hàn Quốc cam kết chi 350 tỷ USD và cắt giảm 15%. Đó là một cuộc đàm phán nhằm giảm bớt thuế quan bằng cách xây dựng các nhà máy ở Hoa Kỳ và tăng cường đầu tư. Nhưng có một nghịch lý trong khoản đầu tư đó. Nếu thiết bị được vận chuyển từ Hàn Quốc sang xây dựng nhà máy ở Mỹ, xuất khẩu sang Mỹ tăng, thâm hụt tăng và thuế suất lại tăng. Vì cơ sở áp đặt thuế quan ở Hoa Kỳ là thâm hụt thương mại nên đầu tư làm tăng thâm hụt sẽ trở thành mất xích dẫn đến thuế quan. Những khoản đầu tư cố gắng tránh thuế sẽ mời gọi thuế quan. Hơn nữa, khi nhà máy mở rộng, việc làm ở Hàn Quốc bị mất đi. Thẻ thương mại mạnh nhất đồng thời là cửa ngõ cho quá trình đào thải công nghiệp.

Nhìn vào ba lá bài cạnh nhau, vị trí của Hàn Quốc được tiết lộ. Ngay cả một bàn tay mạnh mẽ cũng không thể giành chiến thắng một mình, một điểm quan trọng còn một chặng đường dài phía trước và dự luật được viết bằng bút chì. Vậy Hàn Quốc không phải là con tôm lao vào cuộc chiến với cá voi. Đó là bàn tay nắm giữ công nghệ mà hai gã khổng lồ vô cùng khao khát, nhưng đồng thời cũng là cơ thể yếu nhất trước sự kiểm soát của gã khổng lồ. Bàn tay cầm lá bài và tấm lưng phát nổ được giữ lại làm một.

Lệnh ngừng bắn ở Busan đã cứu chúng tôi được một năm. Vào ngày 30 tháng 10 năm 2025, tại hội nghị thượng đỉnh Busan, Hoa Kỳ và Trung Quốc đã tạm dừng quan hệ bên miệng hố chiến tranh. Hoa Kỳ đã hoãn việc thực thi quy tắc 50% công ty con trong một năm, quy định này ràng buộc các công ty con có hơn một nửa cổ phần của các công ty nằm trong danh sách trừng phạt. Đổi lại, Trung Quốc áp đặt lệnh đình chỉ 1 năm đối với việc thực hiện toàn cầu các biện pháp kiểm soát đất hiếm ngoài lãnh thổ như Thông báo 61. Nhờ đó, từ ngày 10/11/2025 đến ngày 10/11/2026, Hàn Quốc tạm thời thoát khỏi áp lực từ các kênh bán hàng HBM và cuộc khủng hoảng khoáng sản bị cắt đứt, đồng thời có chỗ thở để xoay chuyển tình thế. Đó là một chiếc ô đi mượn. Tuy nhiên, những bàn tay mở và gấp ô lại ở Bắc Kinh và Washington. Bàn tay của Hàn Quốc không có ở đó.

Ngay cả tại cuộc họp ở Bắc Kinh, chiếc ô này cũng không mở rộng thêm nữa. Lệnh ngừng thuế quan không được gia hạn tại vòng đàm phán thứ hai vào ngày 14 và 15 tháng 5 năm 2026. Bản thân Trump cho biết ông thậm chí không thảo luận về vấn đề này. Năm mà Busan cho mượn cũng giống hệt như năm bắt đầu ở Busan, không hơn, không kém.

Những gì Hàn Quốc phải làm trong một năm đó đã rõ ràng. Kế hoạch là xây dựng các nhà máy lọc dầu ở Việt Nam và Indonesia. Việt Nam có trữ lượng lớn và Indonesia là cơ sở chế biến niken. Vùng đệm của Hàn Quốc phải được mở rộng ở đó, và chuỗi ràng buộc với Trung Quốc phải bị phá vỡ về nhiều mặt. Hơn hết, ba nước Hàn Quốc, Mỹ và Nhật Bản phải xây dựng mạng lưới chung để dự trữ khoáng sản và chia sẻ thông tin. Và ngoài cấp độ của một bộ kinh tế đơn lẻ, chúng tôi phải thành lập một tháp kiểm soát toàn chính phủ để phản ứng như một cơ quan trước áp lực từ Hoa Kỳ và Trung Quốc. Vấn đề không phải là phá vỡ dây chuyền mà là nối lại nó. Đó không phải là sự tách rời một cách dễ dàng mà là sự kết nối lại dây chuyền.

Phiếu báo cáo vẫn chưa ghi rõ số lượng công việc đã hoàn thành trong một năm. Bởi vì, như CSIS nói, khả năng tự lực không được đo lường bằng những thông báo hay khoản đầu tư mà bằng số tấn thực tế được khai thác khỏi mỏ. Trọng lượng khoáng chất trên xe tải là câu trả lời chứ không phải là kế hoạch trên giấy.

Đồng hồ cát một năm đang quay về hướng ngày 10 tháng 11 năm 2026. Vào ngày đó, quy tắc 50% của Mỹ và quy tắc 0,1% của Trung Quốc sẽ đồng thời được đánh thức. Korea đứng trước mặt anh với ba lá bài trên tay. Các câu hỏi đến với nhau như một. Hàn Quốc lẽ ra phải làm gì trong một năm đó? Và bạn đã làm gì?

Phần kết một lần nữa, ngày 10 tháng 11 và ngày 24 tháng 9

Tối 14/5, Trump cầm micro tại sảnh tiệc Đại lễ đường Nhân dân. Ông cho biết sẽ mời vợ chồng ông Tập Cận Bình tới Nhà Trắng vào ngày 24/9. Đó là một lời mời được đưa ra công khai, kèm theo ngày tháng. Ông nói thêm rằng, giống như hoạt động thương mại của chúng ta, chuyến thăm này sẽ mang lại lợi ích chung.

Hẹn hò trong bữa tiệc tối là một vấn đề lớn hơn bạn tưởng. Các chuyến thăm của nguyên thủ quốc gia thường chỉ được công bố sau vài tháng có sự phối hợp thầm lặng của các nhân viên ngoại giao. Trump đã bỏ qua quá trình đó và tổ chức buổi hẹn hò đầu tiên, dưới ánh đèn chùm và trong tầm nhìn đầy đủ của các vị khách. Đó không phải là một nhận xét ngẫu hứng được đưa ra vào cuối cuộc họp mà là một động thái tạo tiền đề cho cuộc họp tiếp theo.

Trong cuộc gặp kéo dài hai ngày, hai gã khổng lồ đã không đưa ra được một tuyên bố chung nào. Thỏa thuận đình chiến thuế quan cũng không được gia hạn. Chúng tôi chia tay, bỏ lại đất hiếm, chất bán dẫn và Đài Loan. Khi kết thúc hội nghị thượng đỉnh, thông thường hai nước sẽ tổng hợp các thỏa thuận đã đạt được và công bố chung trong một văn bản. Tôi không thể làm điều đó lần này. Mỹ đưa ra thông báo riêng, trong khi Trung Quốc đưa ra thông báo riêng. Mỹ nhấn mạnh đến đất hiếm, Iran và việc mở eo biển Hormuz, nhưng phần đó đã bị bỏ qua trong thông báo của Trung Quốc. Thay vào đó, Trung Quốc đặt cụm từ mới “ổn định chiến lược mang tính xây dựng” và vấn đề Đài Loan lên hàng đầu. Dường như hai người ngồi cùng một chỗ đang có một cuộc gặp gỡ hoàn toàn khác nhau.

Nhưng có một điều đến từ cuộc gặp mặt trắng tay đó. Đây là cuộc hẹn tiếp theo của tôi. Sản phẩm quan trọng nhất của cuộc họp này không phải là thỏa thuận mà là việc cuộc họp tiếp theo đã được lên lịch. Nguyên tắc tiếp tục thảo luận các vấn đề thương mại, đầu tư và hứa sẽ gặp lại vào tháng 9. Đó là tất cả những gì còn lại của hội nghị thượng đỉnh kéo dài hai ngày.

Hai ngày bị kẹt trên lịch. Ngày 24 tháng 9 và ngày 10 tháng 11.

Để biết tại sao ngày 10 tháng 11 lại là một ngày nặng nề như vậy, bạn phải quay ngược lại một năm. Hội nghị thượng đỉnh đầu tiên được tổ chức tại Busan vào ngày 30 tháng 10 năm 2025. Đây là sự kiện được tổ chức nhân dịp hội nghị thượng đỉnh APEC ở tỉnh Jeju. Khi đó, hai nước đã lùi một bước khỏi bờ vực của một cuộc khủng hoảng kinh tế toàn cầu nghiêm trọng. Hoa Kỳ đã hoãn lại một năm kể từ ngày 10 tháng 11 việc thực hiện 'quy tắc 50 phần trăm', ngăn cản các công ty bị trừng phạt như Huawei thoát khỏi sự kiểm soát thông qua các công ty con vỏ bọc và các biện pháp thu phí vào cảng nhắm vào ngành vận tải biển và đóng tàu của Trung Quốc. Danh sách thực thể là danh sách các công ty bị Hoa Kỳ trừng phạt và giao dịch bị chặn. Quy tắc 50 phần trăm là quy tắc nêu rõ rằng các công ty con của một công ty nắm giữ hơn một nửa số cổ phần trong danh sách được coi là nằm trong cùng một danh sách. Đó là công ty vỏ bọc chỉ đổi tên, tạo mạng lưới chặt chẽ

để tránh việc trốn tránh trừng phạt. Đổi lại, Trung Quốc đình chỉ hệ thống cấp phép xuất khẩu đất hiếm mà nước này đã cố gắng thúc đẩy trên toàn thế giới trong một năm. Các nguyên tố đất hiếm là khoáng chất quan trọng được sử dụng trong nam châm, xe điện và vũ khí chính xác, và Trung Quốc phần lớn thống trị thị trường lọc dầu. Hai nước đã quyết định tra kiểm vào các điểm trọng yếu của nhau chỉ trong một năm.

Ngày 10 tháng 11 là ngày nút thắt ở Busan được cởi bỏ. Ngày hôm đó, năm chiếc đồng hồ điểm cùng một lúc. Quy tắc 50% của Mỹ được đánh thức, mạng lưới 0,1% của Trung Quốc được mở ra, thuế hoãn lại và phí cảng được khôi phục. 0,1% rỗng rỗng cập đến Thông báo số 61 của Trung Quốc. Quy tắc là ngay cả khi một sản phẩm bán dẫn thành phẩm của Hàn Quốc chỉ chứa 0,1% nguyên tố đất hiếm của Trung Quốc thì nó vẫn phải xin phép Bắc Kinh. Dù nhỏ như móng tay nhưng hàng hóa không thể ra ngoài trừ khi Trung Quốc dán tem. Cách đây một tháng rưỡi, ngày 24/9, Tập Cận Bình đến Washington. Đây là cuộc đàm phán cuối cùng được tổ chức ngay trước khi thời hạn kết thúc. Hai ngày tháng được ghép lại với nhau trên một đường duy nhất. Nếu bạn không kết hôn lần nữa vào tháng 9, mọi thứ sẽ sáng tỏ ngay lập tức vào tháng 11.

Hai người đọc cùng một chiếc đồng hồ một cách khác nhau.

Đồng hồ của Trump kéo dài sáu tháng. Chúng ta phải tổ chức bầu cử giữa kỳ vào tháng 11 và phải có Tập Cận Bình trên thảm đỏ Nhà Trắng trước đó. Đối với tổng thống Mỹ, cuộc bầu cử giữa nhiệm kỳ giống như một bản báo cáo nhận được giữa nhiệm kỳ của ông. Trước đó, hình ảnh cho thấy Trung Quốc đã bị khuất phục chính là quân bài để đưa ra cho cử tri. Đối với bức ảnh đó, anh ta đã trì hoãn việc ký vào giấy tờ bán vũ khí cho Đài Loan. Vào thời điểm trực tiếp nhắc đến ngày 24 tháng 9, anh ấy đã chơi lá bài mà anh ấy rất cần Tập Cận Bình vào tháng 9. Trong đàm phán, nếu biết đối phương cấp bách hơn thì quyền chủ động sẽ được chuyển cho bên đó. Sự lãnh đạo được chuyển đến Bắc Kinh. Đồng hồ của Tập Cận Bình đã 10 tuổi. Đại hội đảng năm 2027 và kế hoạch 5 năm tiếp theo đều được đưa vào đó. Các nhà lãnh đạo Trung Quốc không có nhiệm kỳ liên tục thông qua bầu cử. Anh không có lý do gì phải vội vàng. Trump đã mua được tin tức trong sáu tháng, còn Tập Cận Bình đã mua được thời gian cần thiết để trở nên tự chủ.

Năm nay không phải là một năm hòa bình. Đó là giai đoạn chuẩn bị cho cuộc đụng độ tiếp theo. Lệnh ngừng bắn không phải là một hiệp ước. Hai nước không hàn gắn tận gốc rễ xung đột mà chỉ trao đổi con tin và hạ súng xuống. Bạn có thể nhặt lại súng bất cứ lúc nào khi bạn đặt nó xuống.

Hoa Kỳ đã dành cả năm để xây dựng lại chuỗi cung ứng khoáng sản bị hỏng. Bộ Quốc phòng trở thành chủ sở hữu của MP Materials và vận hành tháp phân cách. MP Materials là công ty sản xuất đất hiếm tích hợp duy nhất còn lại ở Hoa Kỳ. Bộ Quốc phòng quyết định mua trực tiếp cổ phần, trở thành cổ đông lớn nhất và hỗ trợ giá không xuống dưới một mức nhất định để có thể trụ vững ngay cả khi Trung Quốc giảm giá. Đó là hình ảnh kết nối các khoáng sản đóng hộp trong mỏ với nam châm. Nhưng phải mất từ 5 đến 10 năm để từ mỏ của tôi trở thành nam châm. Từ việc khảo sát mặt đất đến việc thiết lập các cơ sở lọc dầu, ngành công nghiệp này mất rất nhiều thời gian. Một năm gần như không đủ. Trung Quốc đã dành năm đó để lấp đầy các kho của mình. Tôi lấy chip

của Huawei, mua bộ nhớ và mua những gì có thể trước khi các quy định lại bị khóa lại. Một trong những thứ tôi tích trữ là HBM. Nó được gọi là bộ nhớ băng thông cao. Đó là bộ nhớ được gắn bên cạnh chip trí tuệ nhân tạo và nhanh chóng mang dữ liệu, rất cần thiết cho việc tính toán trí tuệ nhân tạo. Đây là thứ tôi đã tích trữ trong khi có thể mua nó trước khi bộ điều khiển bị khóa lại. Trong khi hai gã khổng lồ rèn luyện lá chắn của mình trong các lĩnh vực tương ứng thì Hàn Quốc lại ở giữa vùng ngừng bắn kéo dài một năm đó.

Một ngày trước cuộc gặp ở Bắc Kinh, Bộ trưởng Tài chính Mỹ và Phó Thủ tướng Trung Quốc đã ghé thăm Seoul. Chúng tôi gặp Tổng thống Hàn Quốc hàng giờ và hoàn tất các cuộc đàm phán cấp làm việc cuối cùng tại Sân bay Incheon. Tiếp nối Busan, Hàn Quốc một lần nữa trở thành sân khấu nơi Mỹ và Trung Quốc gặp nhau. Thuê sân khấu dường như là một tài sản. Khi hai cường quốc chọn đất Triều Tiên để ngồi đối diện nhau, Hàn Quốc dường như ở một vị trí quan trọng như vậy. Nhưng một nhà phân tích ngoại giao gọi đó là một món nợ. Lý do là vì hai cường quốc chỉ lợi dụng Hàn Quốc làm sân khấu thuận tiện chứ không hề từ bỏ bản quyền kịch bản. Có ánh sáng nhưng không có lời thoại.

Rõ ràng những gì Hàn Quốc lẽ ra phải làm trong một năm đó. Điều này liên quan đến việc xây dựng các cơ sở lọc dầu ở Việt Nam và Indonesia, thiết lập mạng lưới dự trữ chung giữa Hàn Quốc, Hoa Kỳ và Nhật Bản, mở rộng các tuyến xuất khẩu sang ASEAN và hàng tiêu dùng, đồng thời thiết lập một tháp kiểm soát ngoài các bộ kinh tế. Hàn Quốc phụ thuộc vào Trung Quốc 99% magie và hơn 90% oxit vonfram. Magie là muối trong sản xuất và oxit vonfram được sử dụng trong quá trình bán dẫn. Đây là nơi mà một nhà máy có thể dừng lại chỉ với một con dấu. Rủi ro không thể được giải quyết đơn giản bằng cách dự trữ khoáng sản trong nước. Điều này là do quy tắc 0,1% của Trung Quốc không áp dụng ở Hàn Quốc mà áp dụng ở giai đoạn cuối trong việc xuất khẩu các sản phẩm sản xuất tại Hàn Quốc. Ngay cả khi chúng ta tăng cường dự trữ và tái chế pin đã qua sử dụng, nếu Trung Quốc chặn đường xuất khẩu, nhà máy sẽ dừng tại chỗ. Vì vậy, điều cần thiết là vượt ra ngoài việc dự trữ trong nước và thiết lập một tuyến đường lọc dầu riêng bên ngoài Trung Quốc cũng như thiết lập mạng lưới dự trữ với các đồng minh. Đây là những điều phải được chứng minh bằng giọng điệu chứ không phải bằng lời nói. Đó là một thẻ báo cáo bao gồm trọng tải khoáng sản được lấy ra khỏi mỏ và số lượng dây chuyền sản xuất mới được lắp đặt. Phiếu điểm đó vẫn chưa được viết. Bởi vì đồng hồ cát chưa kết thúc.

Trong đoạn mở đầu, Tập Cận Bình đã trao cho Trump một hạt giống hoa hồng. Họ bảo tôi trồng nó ở sân Nhà Trắng. Hạt giống được chôn trong một năm và nở hoa vào mùa xuân năm sau. Những gì bạn trồng năm đó sẽ quyết định mùa xuân tiếp theo. Hai người khổng lồ đặt khiên của họ trên cánh đồng tương ứng của họ. Vậy Hàn Quốc đã trồng gì trong suốt một năm đó?

Khi đồng hồ điểm ngày 10/11, liệu Hàn Quốc có ngồi giữa hai con cá voi? Hay tôi nên khoe những kỹ năng mình đã tích lũy được trong năm qua? Câu trả lời vẫn trống ngay cả khi cuốn sách này kết thúc. Và người điền vào chỗ trống đó không phải là Trump hay Tập Cận Bình.

© 2026 Kim Kyung-jin. All rights reserved.